

Trần Thị Bảo Châu

Phố cũ hoa vàng

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Ngoài cửa sổ, chiều chát đầy mây xám, lá từ cây bàng rơi xuống vỉa hè như những mảnh giấy cũ khô xào xạc. Gió mang mùi cafe từ quán bên kia đường vào ô cửa nhà Khuê Bích. Vô chun mũi hít một hơi căng phồng ngực. Tự dưng Bích hình dung một gã lãng tử đang ngồi bên bàn với cốc cafe cô đọc.

Quán mới mở cửa non nửa tháng. Dĩ nhiên Bích chưa bao giờ đặt chân vào:

- Đó không phải chỗ dành cho con gái.

Mẹ đã nghiêm mặt tuyên bố thế khi cái quán cafe Net ấy khai trương. Ồi dào! Thời buổi này mà mẹ còn phân biệt con trai con gái rồi quy định này nọ. Sao Bích khổ vì những quy định mẹ đặt ra và hầu như chỉ dành riêng cho mình thế? Với cô lúc nào mẹ cũng khó khăn, khe khắt khác hẳn với chị Khuê Tâm. Mẹ chịu bà ấy từng chút khiến Bích luôn ganh tị và tủi thân. Tủi thân như hôm nay, mẹ và chị Tâm sẽ đi dự tiệc sinh nhật một quý bà nào đó trong giới kinh doanh còn Bích bị ở nhà. Biết bao nhiêu buổi tiệc Bích bị ở nhà rồi nhỉ? Cô chẳng nhớ và cũng không muốn nhớ làm gì khi luôn bảo: "Loi chơi, lổc chốc, ngang ngạch, bốc đồng như con không nên có mặt những nơi đòi hỏi sự dịu dàng, nghiêm túc và sang trọng ở một cô gái".

Dịu dàng, duyên dáng, sang trọng. Chà! Toàn những thứ Bích không có được. Thôi thì ở nhà lướt Net vẫn thích hơn tới những nơi không dành cho mình. Bích tự an ủi như thế.

Tiếng dì Bảy vang lên ngay cửa phòng Bích:

- Mẹ gọi Bích ới!

Khuê Bích uể oải vọng ra:

- Con nghe rồi!

Bước từng bước xuống hết cầu thang lát đá cẩm thạch mát lạnh, Bích tới phòng khách nơi mẹ đang ngồi chờ dặn dò trước khi rời khỏi nhà. Bao giờ cũng thế, người được đi sẽ sướng, kẻ ở lại đã buồn lại thêm khổ vì cũng phải nghe tụng niệm.

Bà Mai Linh nhìn Bích bằng cái nhìn nghiêm khắc:

- Tối nay con phải ở nhà và không kéo bạn bè tới quây tung lên như hôm trước đây.

Bích nhỏ nhẹ:

- Vâng!

Đứng kế bên bà Linh, Khuê Tâm thêm vào:

- Cũng không được điện thoại xuyên thời gian với thằng Nghĩa, thằng Sơn, thằng Khải.

Bích trừng mắt:

- Vừa phải thôi! Chị đi chơi còn người khác bị nhốt ở nhà như ở tù chị mới thích hả?

Tâm giãy nảy:

- Mẹ nghe Bích nói chưa? Con lo cho nó mà bị nó mắng xéo kìa, mẹ xử đi.

Bà Linh nói ngay:

- Chị Tâm nói đúng. Con ít bạn bè thôi, mấy thằng ranh đó chẳng có đứa nào trông ra hồn, cứ đánh đu với chúng hay ho gì cơ chứ. Mẹ nói rồi, con liệu đi, đừng để xảy ra chuyện lần nữa.

Bích âm ức nhìn chị Tâm cười toe trong chiếc váy hoa hoè hoa sói

đúng mode hè thu năm nay. Những kiểu váy như thế không bao giờ thích hợp với Bích, mà cô cũng chẳng thích, chúng trông yếu điệu thực nữ và tiểu thơ con nhà quá. Nhưng với chị Tâm thì khác, chị Tâm đẹp, mặc quần áo kiểu nào cũng đẹp như công chúa, một công chúa xí xọn nhất mà Bích từng được biết.

Bà Linh nện gót giày côm cốp trên nền gạch, Khuê Tâm điệu hạnh bước theo sau, tới ngưỡng cửa, Tâm quay lại:

- Quên nữa, chị có mua cho Bích mấy đĩa nhạc mới. Ở nhà nghe đỡ nhe.

Bích xịu mặt:

- Cám ơn.

Ngồi một mình ở tam cấp Bích nhìn cổng mở ra, nhìn chiếc taxi vàng chanh phóng vút đi và rồi nhìn cổng khép lại, buồn, cô đơn, u uất đè nặng lên Bích, cô không biết làm gì ở một buổi chiều đẹp ngay trong nhà mình cho hết thời gian. Chờ điện thoại của mấy thằng ranh cũng chán vì đã chắc gì chúng gọi tới khi hôm nay là thứ bảy, mà gọi tìm chúng nó là điều tối kị của cô. Tối thứ bảy người ta đổ ra đường như đi trẩy hội trong khi Bích lại bị nhốt ở trong nhà y như cô Tấm ngày xưa, mà Bích đâu phải ngoan, hiền từ như cô Tấm. Bích thích quậy và quậy rất thường theo kiểu của riêng mình. Chính vì vậy mẹ ngại không muốn dẫn cô tới những nơi không dành cho một con nhỏ bặm trợn hay cãi lời và lí sự cùn như Bích.

Vào nhà, Bích mang mấy cái đĩa nhạc chị Tâm mua lên nghe đỡ nhieux, chưa được mấy bài đã nghe dì Bảy réo:

- Bích, có bạn tìm.

Rồi dì hạ giọng nhắc:

- Hồi nãy mẹ dặn gì thì nhớ nghe.

Khuê Bích lết xệt đi dép xuống. Mở cổng, cô thò mặt ra ngoài và đụng phải nụ cười răng khểnh của Nghĩa.

Bích cũng nhe răng cười đáp lễ kèm với câu nói:

- Bích bị bế môn toả cảng rồi. Không ra khỏi nhà, cũng không mở cổng đón khách được.

Nghĩa dựng chống xe:

- Sao thăm dữ vậy, tối thứ bảy mà thế à?

- Ờ! thôi Nghĩa về đi.

- Bích! Sao lại thế? Mình đứng ngoài cổng được mà, đừng bắt mình về.

Bích buông thõng:

- Nhưng Bích mệt!

Nghĩa bắt bẻ:

- Cả trong tình cảm sao?

Bích nhìn Nghĩa và nhớ tới lời mẹ " mấy thằng ranh ấy " cô thấy Nghĩa đúng là nít ranh với gương mặt ngây ngô búng ra sữa. Gương mặt ấy đang ngẩn ra chờ câu trả lời của cô.

Bích lảng tránh:

- Nghĩa về hoặc đi chơi đâu đó thì tùy nhưng đừng gọi điện cho Bích.

Thôi nhé!

Bích quay đi, Nghĩa túm tay cô lại:

- Đừng như vậy mà Bích.

Cô gạt tay Nghĩa ra rồi ân hận khi thấy nó sưng ra. Bích chép miệng:

- Nghĩa thích Bích bị mẹ mắng lắm phải không?

Mặt Nghĩa u ám lâu bầu:

- Nghĩa hiểu rồi, cũng tại Nghĩa cả mà.

Bích lặng lẽ nhìn anh chàng vùng vằng phóng xe đi. Đóng cửa, quay vào cô nói :

- Nếu có đứa nào đại dột kiểm con dì Bảy cứ bảo con vắng nhà chớ đừng kêu réo rồi nhắc nhở, rồi canh chừng như vậy.

Bà Bảy nhún vai :

- Dì muốn tốt cho con thôi.

Bích ầm ức:

- Bộ con xấu lắm hả? Sao ai cũng nói câu đó hết vậy?

Bà Bảy từ tốn:

- Con không xấu nhưng chưa biết nghĩ tới nơi tới chốn, rồi hành động bốc đồng nên mọi người lo cho con.

Khuê Bích im lặng quay về phòng. Nhạc vẫn tràn đầy nhưng Khuê Bích không nghe nổi. Cô ngồi bó gối trên giường môi mím lại để khỏi khóc.

Mọi chuyện bắt đầu từ thằng Sơn. Hôm sinh nhật, nó đã thuê một phòng Karaoke để cả nhóm tha hồ gào hét, chẳng những thế nó còn mua cả rượu. Đứa này khích qua, đứa kia thách lại thế là uống rồi ra về chạy xe bạt mạng y như đua, thế là bị ộp. Cả bọn ngủ khảm mất một đêm vì thằng Sơn dám chống cự khi bị công an giao thông chặn lại.

Xem như Bích thành tội đồ từ hôm đó. Cô bị mắng đã đành, nhưng không chỉ thế, bằng lái, giấy chủ quyền, chìa khoá chiếc Mio, cả di động cũng bị thu hồi đau đớn, dù hôm ấy cô ngồi sau lưng Nghĩa và sợ chết khiếp chớ không hề cầm lái. Thế là khỏi đi đâu ngoại trừ hai buổi sáng trưa cô đến lớp rồi về bằng xe buýt.

Chuyện đua xe chưa xong, Bích lại thêm tội kéo bạn bè về nhà quây.

Thật ra cô có quây gì đâu? Tối chủ nhật quái quỷ ấy mẹ, chị Tâm lại đi dự tiệc. Ở nhà còn hơn trong ngục tù bao la. Thế là Bích nhấn số búa xua, alô, alô gọi lũ bạn đến nghêu ngao Karaoke cho đỡ buồn. Sáng thức dậy hai ông tổ trưởng tổ dân phố gõ cửa máng vốn mẹ. Thế là lại tội chồng thêm tội. Thật là " hoạ vô đơn chí, phúc bất trùng lai ".

Bích thở dài, chẳng biết câu này có đúng với tình trạng của cô hiện giờ không. Nhưng cho dù " phúc bất trùng lai " Bích cũng không thể ở mãi trong căn phòng này để nghe Mỹ Linh hát với Mozart. Nhưng đi đâu, làm gì Bích chưa nghĩ ra.

Mùi caphe lạ mon men xâm lấn căn phòng Bích. Cô bước tới cửa sổ nhìn xuống phố. Bóng tối đã xua chiều đi rồi. Ánh sáng đèn cao áp mong manh đậu trên những tán lá bàng làm Bích đã buồn cảm thấy buồn hơn. Cô không thuộc mẫu con gái dịu dàng e ấp như chị Tâm. Cô không thể ngồi một chỗ, vậy mà ...

Bất giác Bích gào lên: " Ly caphe như muốn nói, nói cùng em điều gì?" Nhưng có gào cho lắm cũng chẳng giống ca sĩ Siu Black nên thôi, không khéo ngày mai tổ trưởng lại mách mẹ cô ồn ào.

Chẳng đợi tới ông tổ trưởng dân phố, bà Bảy dưới nhà lạch bạch chạy lên:

- Con sao vậy Bích?

Cô buông thõng:

- Con điên.

Bà Bảy thở hắt ra:

- Làm người ta hết hồn. Có xuống ăn cơm không thì bảo?

Bích nhăn nhó:

- Đói thật nhưng con chán cơm lắm!

Bà Bảy cầu nhàu :

- Nhiều người không có cơm ăn đấy con.

Bích liếm môi:

- Con thèm bánh mì chả lựa.

- Đừng kiếm chuyện nữa. Dì không đi mua đâu.

Chỉ đợi bà Bảy nói thế. Bích cao giọng:

- Thì con đi. Ngay ngã tư chứ có xa xôi gì.

Bà Bảy nhìn cô ngờ vực:

- Mưu đồ gì đây?

Bích giang hai tay ra:

- Trời ơi! Lúc này thằng Nghĩa tới con còn đuổi về, dì nghĩ con âm mưu gì chứ? Dì cho con mượn hai chục ngàn nhá!

Bà Bảy lắc đầu:

- Không có!

Bích kêu lên :

- Con sẽ nhịn đói cho chết luôn.

Bà Bảy khịt mũi:

- Cứ tự nhiên. Một buổi tối không ăn cơm nhằm nhò gì.

Dứt lời bà đi xuống nhà dưới. Khuê Bích tức muốn khóc. Cô ngồi ngay chiếu nghĩ cầu thang đầu óc quay cuồng ước muốn được ra khỏi nhà. Ngắm lại Bích thấy mình ngốc khi đuổi Nghĩa về. Dẫu sao đứng trước cổng đầy đưa trò chuyện với nó cũng đỡ hơn.

Nhưng có thật là đỡ hơn khi cạnh cô là Nghĩa không?

Bích và bọn thằng Nghĩa học chung đại học, cùng là năm thứ nhất.

Trong lớp bọn con trai chia con gái học chung ra làm 3 tốp. Tốp câu là dính, tốp tránh là hơn và tốp không thể cựa đở. Bích thuộc tốp ba và giữ ngôi đầu, tốp đầy ngạo mạn. Con trai trong lớp chưa đứa nào

cửa đổ Bích và cô nổi tiếng vì nhiều trò độc ác với chúng.

Nhưng đằng sau những trò chơi ấy Bích đôi khi thấy chán nản và mệt mỏi, cô không còn thích mãi điệu bộ khở sở của bọn chúng cũng không thích mấy cậu nhóc ấy khở vì mình quá sớm. Chả lẽ yêu một người chóng vánh và dễ dàng vậy sao? Không phải Bích hoàn toàn vô cảm trước Nghĩa, hay Sơn nhưng yêu ấy hả? Chắc còn hơi lâu. Cô vẫn còn đang tìm tình yêu cho chính mình cơ mà.

Ngồi mãi tê cả chân, Bích đứng dậy đi cà nhắc, y như một kẻ chiến bại tội nghiệp. Đúng là Khuê Bích cô nương sa cơ thất thế hết sức nói. Cô không cam tâm thế này đâu.

Xuống nhà, Bích thấy dì Bảy đang xem phim, cô rón rén bước xuống sân và mở cổng thoát ra đường. Bích tủm tỉm cười, cô thấy phần khởi hân vì được tự do. Hít một hơi đầy mùi cà phê, Bích tỉnh táo nhìn con phố dài trước mặt. Chẳng lẽ cô tới ngã tư mua mỗi ổ bánh mì kẹp chả lụa rồi vào nhà ngồi ở chân cầu thang gặm nó như gặm nỗi cô đơn? Nếu thế thì phí quá!

Cho tay vào túi quần sọt lưng mặc ở nhà Bích moi móc tiền lẻ Tổng cộng được mấy chục. Người ta dám chơi với mấy mớ xu teng này sao? Hồng dám đâu!

Khuê Bích nhún vai. Cô lê đôi dép lên vỉa hè, tới xe bánh mì mua một ổ còn nóng hổi rồi quay về với thắc mắc không biết dì Bảy đã phát hiện tù nhân thoát khỏi nhà giam chưa.

Tới nhà Bích không muốn vào chút nào. Cô cũng không biết đi đâu dưới bộ dạng này. Mà sao không vào cái quán cà phê Net kia nhỉ? Nghĩ là làm. Bích hiên ngang băng qua đường. Máy tính nhà cô bị virus Love quái quỷ gì đó ăn tiêu cả ổ cứng, nhưng để trừng phạt kẻ tội đồ, mẹ nhất định không sửa, chính vì vậy tối nay Bích mới stress

nặng vì không chat được với ai hết. Giờ thì có thể rồi.

Hằng hái Bích bước vào cổng. Quán caphê này tận dụng mặt bằng triệt để. Ngoài sân vườn um tùm cây xanh lá nhấp nhô các dãy bàn cũng đã đầy người. Muốn lên mạng thì vào trong nhà cửa kính có điều hoà hân hoi kia mà.

Đẩy cửa, hơi lạnh làm cô sảng khoái nhưng đi một vòng Bích chẳng tìm được một máy trống. Thiệt là thất vọng. Tối thứ bảy này u ám hết chỗ nói.

Khuê Bích khẽ lắc đầu chán nản, thay vì quay ra cửa, cô lại ôm ổ bánh mì rảo một vòng quanh phòng nữa. Lần này cô tìm được một cái ghế trống kê sát góc. Ngồi xuống cô lặng lẽ nhoi bánh mì, tạm quên đi chat, email.

Một giọng nam trầm vang lên, nhỏ nhưng thật ấm:

- Này bé! Máy trống nè.

Bích nuốt vội miếng bánh mì đang nhai mắt phóng ra tia lạnh lẽo.

Hừm! Ai đang cả gan gọi cô là bé vậy kia? Vừa sùng lên Khuê Bích đã chớp mi khi trước mặt cô là một gã khá đẹp trai. Gã ta có ánh mắt sáng rực khiến người ta liên tưởng đến ngọn lửa trong đêm mưa lạnh, ánh lửa ấy đang hướng về cô :

Khuê Bích lịch sự :

- Cám ơn chú đã nhường máy.

Gã cười, miệng rộng quyến rũ :

- Có gì đâu, khách hàng là thượng đế mà.

Bích ồ lên nhưng cô kèm lại được. Ra thế! gã là người của quán Net này, vậy thì thoải mái rồi. Lên ghế ngồi, Bích xoay qua xoay lại chờ gã dán cạnh máy mảnh giấy ghi giờ. Gã nói :

- Bé uống gì thì gọi nhé.

Bích do dự :

- Không uống gì cũng được chứ?

Nụ cười vẫn nở tươi rói, gã bảo:

- Dĩ nhiên, dù điều đó làm mất đi nhiều ý nghĩa của bằng hiệu cà phê internet trưng lên to đùng ngoài cửa.

Khuê Bích dẫu môi:

- Mất ít nhiều lợi nhuận thì đúng hơn. Nhưng chú thông cảm tôi còn có mấy ngàn lẻ, sợ không đủ trả tiền thuê máy, nói chi tới tiền cà phê.

Gã tỉnh rụi:

- Ôi! Bé cứ tự nhiên. Quán đang trong thời gian khuyến mãi mà.

Nheo một con mắt với Bích xong gã quay đi.

Tự dung Bích buột miệng:

- Chú ới ...

Gã khựng lại:

- Gọi tôi hả?

Bích gật đầu. Cô không hiểu sao mình lại gọi gã, nếu không phải từ vô thức cô đã nhen nhóm một trò đùa.

Gã ân cần:

- Sao nào?

Bích ngơ ngơ trông như hai lúa thứ thiệt:

- Tôi không có nick name, càng dốt đặc internet, chú tạo giùm một cái nick ghen?

- Được thôi! Bé muốn nick gì?

Gã kéo ghế ngồi xuống cạnh Bích vẻ chờ đợi. Cô cắn một miếng bánh mì, nhả nhai và nói:

- Vẫn chưa nghĩ ra, chắc tại đang đói.

Gã góp ý:

- Bé nên chọn một nick name độc chiêu.

Bích kêu lên:

- A! Có rồi! Người tù Agkaban.

Rồi hớn hở:

- Độc chiêu quá phải không chú?

Gã nhích chuột:

- Nhưng đen đui lắm vì thân phận người tù. Bé chắc là fan của Harry Potter.

Khuê Bích nhún vai:

- Không! Tại lúc này thôi. Mà thôi, chú không hiểu đâu.

Gã im lặng thao tác trên máy trong khi Bích nhân nha gặm bánh.

Nhìn gã thoăn thoắt gõ phím, nhấp chuột, Bích vờ vịt khen:

- Chú giỏi ghê! Chắc phải là kỹ sư tin học?

Gã hất mặt về bên trái:

- Kỹ sư gì cái thằng tôi. Bé thấy nhóc con mặc áo thun đỏ không? Nó là sư phụ của tôi đấy. Mấy chiêu lẻ này con nít cũng biết hướng hồ chi tôi.

Khuê Bích gật gù:

- Cũng phải! Chỉ có tôi là dỡ ẹt.

Gã nhếch mép:

- Password là ... là gì? Tự gõ đi.

Bích mỗ cò từng chữ trông thật khó khăn gã chép miệng:

- Lẽ ra bé nên lấy nick name là Bambi.

Bích buột miệng:

- Sao vậy ?

- Vì bé giả nai hay quá.

Khuê Bích quē ngậm ngùi. Cô nói cứng:

- Để dành lúc khoái, lúc này tôi đang khoái nickname:" Người tù Agkaban".

Gã đứng dậy:

- Xong rồi nhé. Người tù Agkaban.

Bích nhoẻn miệng cười:

- Cám ơn chú!

Gã nheo mắt:

- Tôi già lắm à?

Bích tròn xoe mắt nai Bambi:

- Đâu có, chú trông rất trẻ con. Nếu chú bị già, tôi phải gọi bằng bác và xưng cháu chứ.

Gã chú lắc đầu:

- Bó tay!

Khuê Bích cười thích chí, cô bắt đầu gõ phím. Bích sẽ cho ba một email dài lâm li bi đát. Cô tin chắc khi đã nhận thơ và thấy cái nick Người tù Agkaban của cô, ba sẽ bảo mẹ kêu người tới sửa máy, rồi cô sẽ tiếp tục email cho ba về để ông chỉ đạo từ xa cho mẹ trả cô di động, trả cô chìa khoá chiếc xe yêu dấu. Chỉ tưởng tượng bao nhiêu thôi Khuê Bích đã thấy nhẹ lòng.

Trong phòng đầy ắp tiếng lách cách của bàn phím. Những ngón tay lướt thật nhanh, ai nấy như chìm vào cõi riêng của mình và Khuê Bích cũng vậy.

Thúy Quỳnh vừa rau rầu nhai mít sấy vừa nói:

- Hôm qua thằng Nghĩa lại nhậu rồi quậy tưng bừng. Nghe đâu lúc say nó khóc ư ử và gọi độc tên mày, thảm thiết lắm.

Bích nhún vai:

- Tao có mắc nợ nó đâu.

Quỳnh thần nhiên:

- Nhưng nó lại nợ mày. Yêu nhằm đũa không thể cưa đổ nó đành mượn rượu giải sầu chớ biết sao hơn. Mà mày ác vừa thôi sáng nào nó cũng đứng chực ngoài cổng nhà mày như chó chực xương vậy, vậy mà mày cứ ton ton leo lên xe buýt, bảo nó đừng đau mới kỳ.

Khuê Bích gân cổ lên:

- Leo lên xe nó mỗi một lần đã mang hoạ, tao đã thề không bao giờ có lần thứ hai. Nó thừa biết chứ bộ. Ai biểu ...

Thúy Quỳnh ngừng nhai:

- Biểu gì? Mày vô tội chắc?

Bích làm thinh cô không phủ nhận mình từng lơ lửng thả mối bắt bóng với nó. Nhưng con gái đũa nào chẳng ỡm ờ. Sao Nghĩa chọn cô chứ.

Quỳnh hỏi lại:

- Mày chán nó rồi à?

- Nó làm sao đủ bản lĩnh cưa đổ tao.

Quỳnh lắc đầu:

- Hót vừa vừa thôi, coi chừng tới lúc khàn tiếng vì khóc đấy.

Khuê Bích vênh váo:

- Chừng nào khóc hãy hay, chỉ sợ không có ai đủ sức làm tao rơi lệ ấy.

Thấy Quỳnh im lặng. Nó đã quen nghe những lời kiêu như vậy rồi.

Quỳnh nói:

- Dì Linh giam xe mày còn lâu hơn công an giam nữa.

Bích lâu bầu:

- Tội của thằng Sơn, thằng Nghĩa nhưng tao phải lãnh, đúng là oan

ức!

- Oan gì mà oan! Nó cầm lái máy ngồi sau lưng. Tụi bây là một bọn. Bọn con Trúc Ly kháo nhau máy sắp đổ vì thằng Nghĩa nhưng còn vờ làm cao. Tụi bay đã có họa cùng chia, sớm muộn gì không cùng hưởng phúc.

Bích liếc xéo nhỏ Quỳnh:

- Vậy mà cũng nói được.

Quỳnh cao giọng:

- Chớ hông phải hả?

Bích bấu môi:

- Nghĩa chỉ đáng là một chú em của tao. Tao sai bảo gì nó cũng tận tụy thi hành. Chán chết đi được. Làm sao yêu một thằng nít ranh đây? Tao chịu thua!

Quỳnh tiếp tục nhai mít. Bích nhịp chân theo nhạc, bài Unchained melody lúc nào cũng làm người ta thổn thức dù Bích chưa biết thực sự khi đã yêu, trái tim mình sẽ đập theo nhịp nào.

Quỳnh bỗng hỏi:

- Máy có sắm sửa gì cho sinh nhật con Tú Trinh không?

Bích thở dài:

- Tao còn chưa biết có nên đi hay không nói chi tới sắm quần áo.

Nhắc tới sinh nhật là mẹ tao vẫn còn dị ứng lắm.

Thúy Quỳnh cười vô tư:

- Cũng may hôm sinh nhật thằng Sơn, tao đang ở Mũi Né, nếu không chắc cũng chung số phận với máy.

Khuê Bích chua chát:

- Tao làm gì có tiêu chuẩn đi Mũi Né, Resort như máy và bà Tâm.

Quỳnh xịu mặt:

- Lại tử thân! Làm như mày hiền lắm vậy!

Bích tiếp tục cay đắng:

- Tao biết thân phận mình rồi. Thầy bói phán tao hợp với ba, khắc với mẹ. Một năm ba tao ở nhà được mấy ngày để tao có được người hợp với mình chứ?

- Xời! Mày cũng tin thầy bói nữa hả? Điên quá! Dì Linh cũng lo cho mày quá trời.

- Tao không tin nhưng mẹ tao tin. Tao không phải là đứa con được bà mong đợi. Khi mang bầu mẹ luôn nghĩ tao là con trai. Đã vậy nằm trong bụng tao lại ngổ ngược không chịu xoay đầu đến ngày sinh phải mổ, mẹ tao mất nhiều máu suýt chết.

Quỳnh tiếp lời:

- Sau khi ở bệnh viện về. đêm nào mày cũng khóc, dì Linh phải vờ mang bỏ mày cho mẹ tao lợm về nuôi. Chuyện đó ai cũng biết, nhưng mẹ nào lại không thương con. Chính vì thương, vì lo nên dì Linh la rầy mày nhiều hơn chị Tâm.

Bích ậm ự:

- Tao không phủ nhận điều này. Nhưng đừng bị la tao vẫn thích hơn.

- Dĩ nhiên rồi!

Con bé chun mũi như chó đánh hơi:

- Cà phê ở đâu thơm quá!

Bích chỉ tay về phía cửa sổ:

- Bên kia đường có quán Net mới mở. Mùi cà phê từ đó bay sang.

- Ủa! Cà phê Net mà không có phòng cách ly máy lạnh à?

- Có chứ? Nhưng họ tận dụng cả phần sân bên ngoài để bán cà phê Internet.

Quỳnh cười cười:

- Mà bị cấm cung mà rành nhỉ?

Bích tủm tỉm với tất cả thích thú:

- Tao vào thử rồi và cũng bị giữa một trận rồi.

Khuê Bích bèn kể chuyện nick name "Người tù Agkaban" cho Quỳnh nghe.

Con nhỏ cười:

- Thằng chú đó đúng. Mà nên lấy nick name là bambi, hợp hơn.

Bích cầu nhàu:

- Vừa là bạn thân, vừa là chị họ của tao mà mà nói thế à.

Thúy Quỳnh tỉnh queo:

- Còn hơn để gã chú kia nói. Mà sao anh chàng nào cũng đáng chú em của mà hết vậy? Coi chừng nhìn lầm người nghe.

Khuê Bích khinh khỉnh:

- Tao ngu ngơ, khù khờ dữ vậy sao?

Quỳnh nhấn mạnh:

- Thông minh quá, tự cao quá hoá ngu.

- Vô lí! Một người không thể vừa thông minh vừa ngu, tao chưa thấy ai như vậy hết.

Quỳnh chắc chắn:

- Nhưng tao đã thấy.

Bích hứ một tiếng chói tai. Trong những đứa bạn gái, cô ghiền nhất là mồm mép của Thúy Quỳnh. Chỉ có nó mới đấu võ mồm lại cô thôi.

Bà ngoại nó với bà ngoại Khuê Bích là hai chị em, ít nhiều hai đứa nó cũng có gien di truyền chứ! Lẽ ra Bích phải gọi Quỳnh bằng chị mới đúng, nhưng chuyện đó chỉ xảy ra khi có giỗ quây, cưới xin đủ mặt họ hàng, còn thường ngày thì mà tao đã thành thói quen của cả hai. Vừa rồi Quỳnh mĩa mai Bích chớ gì. Chả sao! Nó không phải là đứa

ác ý.

Bích nói:

- Dường như tao với mày cùng giên cùng chỉ số thông minh, nhưng

...

Quỳnh ăn cơm hớt:

- Nhưng chỉ số ngu lại khác.

Bích ức lắm:

- Nhanh mồm lắm!

- Chớ sao! Tao là chị mày cơ mà.

Hai đứa cùng phá ra cười. Thúy Quỳnh bỗng hạ giọng:

- Tao muốn coi mắt chú em quán Net, mày đi không?

Bích ngần ngừ :

- Phải nói sao mới được. Mẹ tao đã bảo rồi. Đó không phải là chỗ của con gái.

Thúy Quỳnh cười cười:

- Nói là đi ăn chè dì Linh không cấm đâu.

Khuê Bích lừ mắt:

- Mày giỏi nói láo hơn tao rồi.

- Còn mày ngoan đến mức tao phải ngạc nhiên

- Không ngoan còn lâu tao mới có chân đi.

- Thì ra là vậy.

Hai đứa xuống nhà. Đang ngồi ở salon bà Linh lên tiếng trước:

- Con có đi sinh nhật Tú Trinh không Quỳnh?

- Dạ có! Nó mời con và Bích. Nhưng nhỏ Bích lại nói nó không thích đi dự sinh nhật của Tú Trinh. Nếu phải đi một mình chắc con ở nhà cho rồi. Khổ nỗi mẹ con lại bắt con phải đi vì mẹ nó là chỗ quen biết với gia đình mình.

Bà Linh im lặng, mấy giây sau mới nói:

- Thú thật, mỗi lần nghe Khuê Bích xin đi sinh nhật bạn là mỗi lần dì lo. Không lẽ không cho nó giao du với bạn bè? Thôi thì để cho con vui, dì bấm bụng gật đầu. Dặn dò đủ điều rồi cũng xảy ra chuyện. Dì khổ tâm hết sức.

Thúy Quỳnh nói theo:

- Dạ! Nhỏ Bích cũng đâu muốn làm dì buồn.

- Vậy mà buồn này chưa dứt dì đã buồn thêm buồn khác.

Bích rầu rĩ nhìn ra sân. Mẹ bắt đầu kể tội con gái rồi, khổ ghê!

Giọng bà Linh bỗng đổi khác:

- Mẹ Tú Trinh là chỗ quen biết với họ hàng nhà mình, đã thế còn là cấp trên của dì, nếu dì không cho Bích đi dự sinh nhật Tú Trinh thì không nể mặt người ta, chặc! thôi thì có con dì cũng yên tâm phần nào. Hơn nữa gia đình Tú Trinh rất đàng hoàng.

Thúy Quỳnh reo lên:

- Vậy là dì cho nhỏ Bích đi với con.

Bà Linh thở dài:

- Ờ...

Bích tự ái vì thái độ miễn cưỡng và những lí do khiến bà Linh đồng ý, cô nói:

- Con không đi sinh nhật nhỏ Trinh đâu. Con ghét mọi sự sắp xếp và cũng chẳng ưa gì nó.

Bà Linh gắt:

- Con lại đồ bướng rồi.

Thúy Quỳnh kéo tay Bích:

- Con sẽ đi với nó, dì đừng lo. Bây giờ tụi con ra ngã tư ăn chè nha dì.

Bà Linh gật đầu. Quỳnh lôi Bích đi như chạy. Vừa đi nó vừa cau có, càu nhàu:

- Mày ngang như vậy, tao còn bực huống chi dì Linh.

Bích im lặng, rồi cô bật giọng:

- Tao sẽ không dự sinh nhật Tú Trinh.

Thúy Quỳnh cười khẩy:

- Vì mày ghét cái mày gọi là mọi sự sắp xếp của dì Linh à? Nói thật vắng mợ chợ vẫn đông. Nhưng cách ứng xử của mày trẻ con lắm, buồn cười lắm.

Bích làm thinh nghe Quỳnh dạy đời:

- Lớn rồi, phải biết nghĩ ra một quyết định chứ.

Choàng tay qua vai Bích, Quỳnh nhỏ nhẹ:

- Không có mày, tao hành hiệp giang hồ với ai? Máy thằng con trai không khéo lại khóc ròng thì thành phố ngập lụt mất.

Khuê Bích lắc đầu:

- Tao sợ cái lưỡi không xương của mày thật

- Sợ thì phải đi với tao.

Bích mát mẻ:

- Vắng mợ chợ vẫn đông. Đi làm gì.

Quỳnh hì hì:

- Nói thế thôi, vắng mày tất cả sẽ mất vui.

Bích phồng mũi vì câu nịnh như không nịnh của Thúy Quỳnh. Cô buột miệng:

- Chỉ có mày là hiểu tao nhất.

Hai đứa vào quán Net, giờ này không một máy trống. Bích rảo mắt tìm nhưng không thấy chú em phục vụ hôm trước đâu.

Quỳnh gật gù:

- Chỗ này coi bộ đất khách nhưng không có máy trống cũng huề.

Biển mây!

Bích vẫn cố tìm gã hôm trước:

- Chờ đã... mà hấn đâu kia.

Quỳnh lải nhải:

- Chắc chú em ấy sợ mây lên mạng nhưng không uống cà phê nữa nên trốn rồi. Nếu vậy thì hơi bị yếu bóng vía, tao hết hứng coi mắt rồi.

Đi ăn chè thôi!

Bích lườm con bé:

- Mây thay đổi nhanh như kính vạn hoa ấy. Tao lại muốn thử thức uống ở đây.

- Vậy thì thử. Biết đâu gã chú ấy xuất đầu lộ diện.

Rời phòng net, hai đứa chọn một bàn dưới gốc bằng lăng.

Một phục vụ nam bước đến. Quỳnh nhanh nhẩu:

- Cho hai cà phê đen đi bạn.

Bích trợn mắt:

- Tao uống ice tea hà, cà phê tổ mắt ngủ.

Quỳnh nhún vai:

- Vậy thì một này một nọ nhen bạn.

Bích thì thào:

- Mây thấy đấy. Quán này đang hoàng, toàn phục vụ nam, mặt mây sáng láng rất xinh trai.

Quỳnh bĩu môi:

- Chưa chắc, nhiều khi đây là điểm hẹn của dân pêđê hồng chừng.

Bích hoảng vía:

- Đừng làm tao sợ chứ.

- Nếu là pêđê, họ chỉ khoái đàn ông, chứ có khoái mây đâu mà sợ.

Bích hoang mang:

- Chẳng lẽ gã chú em đấy là pêđê?

Quỳnh phì cười:

- Trời ơi! Tao chỉ nói chơi, mày làm sao vậy? Mà hần có pêđê thiệt cũng đâu ăn thua tới mày.

Bích chống tay dưới cằm, cô đúng là vớ vẩn hết sức. Ngay lúc đó cô thấy Nghĩa dừng xe trước cổng nhà mình. Thằng này đúng là gan.

Đã bảo đừng tìm Bích nữa mà vẫn không nghe.

Thúy Quỳnh cũng đã thấy Nghĩa, cô chắc lưỡi:

- Oan gia của mày kia!

Bích mím môi:

- Kệ nó.

- Để tao làm phúc gọi nó sang đây.

Bích chưa kịp lên tiếng nhỏ Quỳnh đã vụt ra đường gọi ới ới. Thằng Nghĩa toét miệng cười rồi phóng xe sang, gởi chiếc Dylan xong nó hớn hờ đến chỗ Bích ngồi, mắt long lanh trông mà sợ.

Bích bực nhỏ Quỳnh hết sức, cô đứng dậy:

- Nghĩa nói chuyện với Quỳnh nghe, Bích phải gởi email cho ba.

Mặt Nghĩa xụ xuống:

- Bích muốn tránh mặt Nghĩa thì có.

Phố cũ hoa vàng

Chương 2

Bưng ly Ice tea theo, Bích đẩy cửa phòng Net. Một người khách trả máy. Bích mừng rỡ xí chỗ. Cô kiểm tra hộp mail, ngoài những lá thư lâm li sụt sướt của Nghĩa ra, Bích chỉ nhận mỗi một lá thư của ba.

Ông bảo Bích ráng chờ, đợt này về ông sẽ mua cho cô cái pentum đời xịn nhất, máy cũ không sửa chữa nâng cấp làm chi mất công. Bích thở dài. Phải mấy tháng nữa ba mới về. Thôi thì ráng đợi vậy. Lên mạng với nick " Người tù Agkaban" Bích đang còn tìm xem tên nào thật đặc sắc để chat thì đã có người chào trước:

- Hi " Người tù Agkaban"! Rất vui được làm quen với bạn. Tôi là X men ẩn tượng.

Bích gõ phím :

- Cha, nick của bạn ẩn tượng thật, giờ này lẽ ra bạn xuất hiện trên tivi, trong chương trình quảng cáo chứ sao lại rong ruổi online vậy ?

- Trên tivi chỉ là bản sao của tôi thôi.

- Chắc gì trên mạng là bản chính?

- Tôi phải biết mình là ai chứ.

- Vậy bạn là X men ẩn tượng hả?

Bích nhìn ra ngoài, Nghĩa vẫn còn ngồi với Thúy Quỳnh. Cô biết nó cố tình chờ mình, nhưng thà đấu láo với gã X men ẩn tượng chưa rõ tên tuổi mặt mũi vẫn thích hơn.

Trên màn hình X men ẩn tượng trả lời:

- Tôi là người không lợi dụng ẩn tượng của mình để xin quá giang xe phụ nữ đẹp như trên quảng cáo.

Bích tủm tỉm cười khi lướt phím:

- Ngược lại bạn thích phụ nữ đẹp quá giang mình?

- Oh, nếu có người cần giúp đỡ tôi đâu thể từ chối.

- Bạn đúng là X men hào hiệp. Tôi vui khi nghĩ biết đâu chừng ngày nào đó bạn giải thoát tôi khỏi nhà tù Agkaban.

- Rất sẵn lòng.

- Bạn đang ở đâu vậy?

- Đâu đó khá gần bạn.

- Không thể! Nhà tù Agkaban đâu phải ai muốn vào cũng được.

- Để giải cứu bạn tôi sẽ vào được.

- Thật cảm động quá! Tôi phong tước hiệp sĩ cho bạn đây, hiệp sĩ X men ẩn tượng.

- Cám ơn cô bé.

- Oh, ai bảo tôi là girl vậy?

- Linh cảm bảo tôi như vậy, em chắc chắn là một cô bé con, bởi vậy phải gọi tôi là anh cho đàng hoàng nghe chưa.

- Xì, bộ dễ bắt nạt người khác lắm sao? Tui thấy trẻ con thường thích lớn lắm, thích tạo ẩn tượng lắm X men ơi.

Gõ phím tới đó, Bích còn vẽ thêm gương mặt tròn vo đang cười chọc quê. Thúy Quỳnh đẩy cửa bước vào:

- Ăn chè bao nhiêu là quá lâu rồi, không về sẽ bị mắng đó.

Bích hỏi:

- Nghĩa đâu?

- Nó về rồi, về trong đau khổ.

Bích bấu môi:

- Sến vừa thôi!

Tò mò nhìn lên màn hình, Quỳnh hỏi:

- X men ấn tượng là ai vậy?

Bích lắc đầu rồi nói tiếp:

- Chờ tao năm phút để tao dạy dỗ gã này.

Quỳnh chép miệng:

- Có người kể bên lại không nói chuyện mà đi tào lao với người ảo, Nghĩ thấy tội cho thằng Nghĩa thật.

Bích lầu bầu:

- Tội lỗi xuống sông hết tội, quái gã X men đâu rồi để tao vờ xuống nước xưng em cho ngoan hiền coi.

Cô gõ phím thật nhanh:

- Rồi sao anh X men ấn tượng? Em nói thế đúng không? Anh thích làm lớn. Em miễn chấp.

- Đúng quá xá, bởi vậy nên em mới đổi cách xưng hô để chứng tỏ mình là người lớn. Một người lớn đang trò chuyện với người ngang hàng hoặc lớn hơn mình chút đỉnh chớ gì. Em khá lắm Agkaban. Em bao nhiêu tuổi rồi?

- A! Để xem ... hỏi đá xanh rêu đã.

- Chà! biết hát cả bài Lệ Đá cơ đấy.

- Chả lẽ chỉ mình anh biết? Em thích bài đó lắm. Nghe Cao Thái Sơn hát hết xẩy.

- Anh lại thấy Cao Thái Sơn hát tạm được thôi. Đó không phải là nhạc sĩ nên khó hát hay.

- Wào! Anh khó tánh quá ! Giống ông già.

- Anh là ông nhưng chưa già.

- Vậy sao? Đâu gì chứng minh anh trẻ khi không có wc để nhìn rõ mặt nhau.

- Em thích wc à?

- Không! Đây là thế giới ảo, wc làm chi hết hay. Cứ tưởng tượng anh rất X men ấn tượng thích hơn.

- Wà! Tư tưởng lớn gặp nhau. Anh rất thích ý này.

Thúy Quỳnh cốc vào đầu Bích:

- Về thôi con ranh, hết năm phút rồi.

Bích nhăn nhó:

- Từ từ! Cuộc chơi mới bắt đầu mà.

- Trời ơi! Tao về trước à.

Bích thở dài cô gõ phím:

- Rất tiếc phải nói lời chia tay. Em phải về nơi chốn của mình rồi.

Gã X men trả lời nhanh quá sức:

- Chưa gì đã bye rồi à? Làm sao mà gặp lại em được? Anh hy vọng chúng ta sẽ gặp lại.

- Em không biết anh có thể gửi mail, nếu thích. Thôi nhé, chúc anh lúc nào cũng ấn tượng.

Bích tiếc nuối rời máy cô bụng ly trà còn nguyên của mình theo.

Hương caphê thơm nhưng là cà phê của ai đâu ấy. Nhìn quanh quất vẫn vắng bóng gã chú lần trước. Bích chậm rãi theo Quỳnh băng qua đường.

Con bé cầu nhàu:

- Nếu bị mắng, tao không chịu trách nhiệm đâu.

Bích nhún vai:

- Chuyện nhỏ! Mẹ tao không bao giờ mắng mày, khỏi phải lo.

Dứt lời cô chum môi huýt sáo "Hỏi đá xanh rêu bao nhiêu tuổi đời, hỏi gió phiêu du qua bao đỉnh trời".

Bà Linh có vẻ hài lòng khi ngắm Bích. Con gái bà xinh xắn, nhí nhảnh trong chiếc váy jean ngắn và áo hai dây bằng vải nhẵn màu hồng kết ren với những đồng xu nhỏ trước ngực.

Nghịch ngợm như Khuê Bích rất thích hợp với bộ trang phục này.

Lấy từ hộp đựng trang sức ra một vòng cổ có những hạt tròn to màu xanh biển bà bảo:

- Thử xem!

Khuê Bích nhăn nhó cầm vòng chuỗi:

- Có cần phải đeo gông vào cổ không mẹ?

Bà Linh lừ mắt:

- Đẹp như vậy là gông à? Ăn với nói ...

Bích lè lưỡi vùi vỉnh:

- Mẹ ... Cho con xin lại chiếc Mio và cái di động đi mẹ.

Bà Linh khoát tay:

- Chưa đủ hai tháng, quên chuyện xin lại xe cộ điện đài đi.

- Mẹ nguyên tắc thấy sợ luôn.

Bà Linh lạnh tanh:

- Với đứa vô kỷ luật như con, nguyên tắc là cần thiết. Nếu xảy ra chuyện như thế một lần nữa, mẹ hứa sẽ bán chiếc Mio và con chỉ đi xe buýt hoặc xe đạp. Khuê Bích chưa kịp thở dài, bà Linh đã nói tiếp:

- Tối nay phải cho đàng hoàng, mẹ không muốn mang tiếng vì con

nữa.

Khuê Bích chớp mi, cô thấy nặng nề chẳng còn hứng thú gì với bữa tiệc tối nay.

Thúy Quỳnh đến, nó bóp còi xe inh ỏi làm Bích quỳnh lên vì sợ mẹ mắng.

Bà cau mày:

- Con nhỏ này học thói ồn ào từ ai vậy kìa.

Bích hấp tấp bước xuống. Vô thấy dì Bảy đã mở cổng cho Quỳnh.

Con nhỏ cười to:

- Trông mày giống nữ chúa rừng xanh hơn là tiểu thư đi dạ hội.

Khuê Bích dậm chân:

- Mày ồn ào quá, mẹ tao nhần kìa.

- Chết! Tao đâu có biết dì Linh ở nhà. Tao phải vào thưa mới được.

Bà Linh ra tới trước khi Thúy Quỳnh rời khỏi xe. Con bé cười:

- Thưa dì Linh ... Xe con mới thay kèn, thật hồng giòn tiếng nó lớn quá.

Bà Linh hạ giọng:

- Hai chị em đi chơi vui nghen.

Hai đứa cùng dạ. Bà Linh ngần ngừ như muốn nói gì nữa, nhưng sau cùng bà im lặng nhìn Bích leo lên sau lưng Thúy Quỳnh.

Chiếc xe chậm chậm xuống lề, chậm chậm trôi đi nhanh hơn xe đạp một chút cho vừa lòng bà Linh.

Nhỏ Quỳnh nói:

- Tao tưởng tượng lúc về già mày cũng đứng nhìn theo con gái khi nó đi chơi như dì Linh lúc nãy và thấy tội nghiệp cả mẹ lẫn con.

Bích nhếch môi:

- Tao không đời nào làm thế, khổ mình khổ cả con cái.

Quỳnh cười :

- Tao sẽ chờ tới lúc đó xem con mày có chạy sang cầu cứu tao không?

Rồi Quỳnh chuyển đề tài:

- Nghe đâu lần này nhỏ Tú Trinh có mời ông anh họ mới du học ở Úc về nữa. Nó định giới thiệu bạn cho anh ta.

- Sao mày biết.

- Nó nói với tao.

- Vậy chắc nó chấm mày rồi.

Quỳnh so vai:

- Quan trọng là anh nó kìa. Mà tao chẳng quan tâm. Giống như mày tao ghét mọi thứ sắp xếp.

Bích ôm ngang eo Quỳnh:

- Đẹp những chuyện ghét ư ra khỏi tâm trí đi. Tối nay tao với mày phải vui thật sự.

Xe ngừng trước cánh cổng đã mở sẵn của nhà Tú Trinh. Đó là một biệt thự khá đẹp với sân vườn bao quanh. Sinh nhật Tú Trinh được tổ chức ngoài trời, nên nhìn vào toàn bộ khoảng sân vườn lấp lánh đèn.

Xuống xe Quỳnh lấy gói quà trong cốp chiếc Attila đưa cho Bích cầm trước khi dắt xe vào bãi ở bên trái sân vườn.

Thằng Sơn từ trong đơn đã bước ra:

- Bích tới trễ làm Nghĩa đứng ngồi không yên này giờ. Tội Bích lớn lắm đó ghen.

Bích lạnh lùng:

- Mình chẳng hẹn hò với Nghĩa, đến sớm hay trễ đâu có liên quan đến cậu ấy.

Sơn cà khịa:

- Đừng nói như vậy Nghĩa buồn.

Bích kêu lên:

- Trời ơi! Sơn làm ơn cho mình thở với.

Sơn khoa tay:

- Ờ thì Bích thở thoải mái đi, để mình nói với Nghĩa, Bích đã tới, nó có nốc vài ly trước khi đến đây nên đang khật khừ với Trúc Ly trong kia.

Bích làm bầm:

- Chả ra làm sao hết. Mới bi lớn đã rượu chè.

Sơn bênh vực bạn:

- Thất tình đành mượn rượu giải sầu chớ sao. Đã nói tội Bích lớn lắm rồi mà.

Khuê Bích đứng lại chờ Quỳnh, Sơn cũng đứng lại nhai, khiến cô muốn khùng. May sao bà Kim mẹ của Tú Trinh bước ra, Bích liền tới chào bà. Đứng cạnh bà Kim là một thanh niên trông quen nhưng Bích không nhớ là ai.

Bà Kim mỉm cười :

- Hai đứa có nhận ra nhau không?

Bích với tính cách bướng bỉnh, tự tin không chút dè dặt nhìn thẳng vào mặt anh chàng to con đầy chất Việt kiều và cố nhớ.

Gã có mái tóc dài phủ ớt mềm trông rất lãng mạn cũng nhìn Bích.

Cặp mắt đen mi cong dài như con gái cứ tròn xoe gọi Bích nhớ một thằng nhóc lúc nào cũng sụt sịt mũi, người gầy còm ốm nhom.

Nhưng không lẽ gã to xác có cái nhìn mơ màng này là thằng bé ròm rồi đó?

Lúc Bích còn mơ hồ thì gã lên tiếng:

- Bé Bích phải không?

Khuê Bích cũng kịp reo lên:

- A! Anh Phương!

Rồi cô nói tiếp một câu thật vô duyên:

- Mắt anh vẫn đen và mơ mộng như xưa.

Phương bật cười trong khi bà Kim nói:

- Chà! Con bé nhớ cả đặc điểm mắt của con đấy Phương.

Bích hơi đỏ mặt, cô lảng đi:

- Anh Phương trông người lớn ghê đó!

Phương nói:

- Bích cũng thế! Ra đáng tiểu thơ ghê!

Thúy Quỳnh và Sơn đi tới, Bích nhỏ nhẹ:

- Em xin phép đi với bạn.

Phương mỉm cười, mắt anh như không rời Bích, Quỳnh hích vào vai cô:

- Gã nào trông nghệ sĩ vậy?

Bích ra vẻ quan tâm:

- À! Anh Phương con cô Tuyết cùng làm chung cơ quan với mẹ tao và cô Kim.

Quỳnh nheo mắt:

- Trông giống Bae Yong Joon quá. Việt kiều hả?

Bích nhún vai:

- Chẳng biết ông ấy phải Việt kiều không nữa. Lâu lắm rồi mới gặp lại, suýt nữa tao nhìn ông không ra.

Quỳnh kéo tay Bích tới chỗ Trinh đứng. Hai đứa tặng quà, chúc mừng sinh nhật rồi nhập vào đám bạn đang chuyện trò rôm rả ở ngoài vườn nơi có một dãy bàn đầy các loại thức ăn.

Bà Kim tuyên bố lí do hộ con gái thật ngắn gọn. Mọi người cùng hát bài Happy Birthday, cùng nâng ly với nhau, trông thật khí thế.

Bích loáng thoáng nghe bà Kim nói với ai đó:

- Đúng là tuổi trẻ lúc nào cũng náo nhiệt. Nếu không tổ chức ở nhà, làm sao quản lí chúng được.

Tú Trinh hớn hờ trong vòng vây của bọn con trai. Bích thoáng thấy Nghĩa, nó đang bô lô ba la gì đó mà Trinh cười tít mắt. Thường ngày Nghĩa ít nói. Vậy mà lúc này lại múa mồm. Đúng là rượu vào lời ra, Bích thấy khó chịu, không phải vì nãy giờ nó lơ cô mà vì cách nó đang thể hiện mình.

Khẽ nhún vai, Bích tới bàn lấy thức ăn. Trúc Ly cười cười:

- Sao không ai phục vụ Bích vậy kìa, Nghĩa bữa nay kì thật đó, hẳn

cứ bám lấy Thúy Vi.

Khuê Bích thùng thảng nói:

- Cứ để Nghĩa diễn trò. Tui thích xem lắm!

Trúc Ly nhướn mày:

- Vậy hả? Xem rồi đừng khóc vì bị kịch nghe.

Bích bấu môi:

- Bộ tui dễ khóc lắm hả? Lo ăn đi đừng lo chuyện người khác mất ngon.

Trúc Ly tốt bụng thấy sợ luôn.

- Tui lo cho bồ chứ đâu lo cho người khác. Cứ đứng một mình quê chết.

Khuê Bích nhìn xoáy vào mắt con nhỏ:

- Cám ơn! Tôi không cô đơn đâu. Rồi xem!

Gấp vào đĩa vài cọng gỏi ngó sen, vài con tôm, Bích vừa ăn vừa tìm Quỳnh. Nó biến đâu mất rồi. Thật không gì vô duyên bằng bụng đĩa đứng một mình. Đúng là một đống.

Thật ra Bích không chơi thân với Tú Trinh dù cô học chung với nó từ cấp hai, cấp ba tới bây giờ. Bởi vậy Bích cũng không thân Trúc Ly. Nhỏ Ly nhiều chuyện nhất trong đám con gái. Nó chuyên môn đâm bị thóc thọc bị gạo và xù xì buồn dưa lê, bí đỏ. Bích biết Trúc Ly đang rêu rao Bích sắp đổ thằng Nghĩa cho xem. Sao có thứ người rảnh vậy chứ!

Bích bực bội hết sức, cô thấy mình lẽ ra không nên dự sinh nhật Tú Trinh vì ở đây cô rất lẻ loi, đám bạn thân với Tú Trinh không phải bạn thân với cô cho nên mọi cái cứ gượng gạo chả tự nhiên thân mật chút nào. Chắc cô phải kiếm cớ để về sớm thôi.

Thằng Sơn kéo Tú Trinh ra nhảy. Điệu chachacha vừa vui vừa kích động khiến đứa nào cũng ngo ngoạy tay chân. Quỳnh và Bích chả đứa nào biết nhảy. Xem ra bà Kim còn Tây hơn mẹ cô, bằng chứng là nhỏ Trinh nhảy rất nhuyễn còn Bích chỉ biết đứng nhìn và nhip chân.

Khoảng sân trống đã có thêm mấy đôi, thằng Nghĩa cũng bày đặt kéo Thúy Vi ra nhảy. Nó muốn trêu ngươi Bích đây mà. Dù biết thế, cô vẫn nặng ngực vì tự ái.

Thúy Quỳnh đến bên Khuê Bích:

- Không biết nhảy, tui mình đúng là lúa. Mai mốt tao xin đi học mới được.

Khuê Bích nửa đùa nửa thật.

- Học đi rồi về dạy tao.

- Mày đi với tao luôn.

- Mẹ tao mà cho mới ngộ ấy!

Thúy Quỳnh nhiệt tình:

- Để tao xin dì Linh.

- Thôi, thôi, tao cần nhiều thứ khác hơn là đi học nhảy.

Quỳnh nhăn:

- Nói chuyện kiểu huề tiền cũng nói.

Bích cao giọng:

- Nãy giờ mày ở đâu?

- À. Tao đang nói chuyện với anh họ nhỏ Trinh trong nhà.

- Chà! Mày định xé lẻ hả?

Quỳnh lườm Bích ngay lúc đó Phương bước tới, Quỳnh khẽ bầu vào tay cô rồi lỉnh mất.

Anh cười và mời:

- Bích nhảy với anh nhé!

Bích nói:

- Tiếc quá, em chỉ biết nhảy dây thôi.

Phương ân cần:

- Anh sẽ chỉ cho em dễ lắm!

Bích cười:

- Em không nghĩ phải học cái gì đó ở đêm sinh nhật của Tú Trinh, dù là học một trò chơi.

Khiêu vũ đâu phải trò chơi, đó là cả một nghệ thuật đấy.

- Cao siêu thế! Những cái gọi là nghệ thuật chắc rất hợp với anh.

Phương nhìn cô:

- Sao Bích lại nghĩ vậy?

- Vừa rồi có người nói với em trông anh giống Bae Yong Joon, diễn viên Hàn Quốc.

Phương vuốt tóc:

- Vây à! Tiếc rằng anh không biết diễn viên này.

- Anh không xem phim Hàn à?

- Chỗ anh sống người ta không xem phim Hàn Quốc.

Bích chớp mi:

- Đừng nói với em anh sống trên mặt trăng ghen.

Phương bật cười:

- Anh sống trên mặt đất, điều này không có nghĩa phải biết anh chàng Bae Yong gì đó của em.

Khuê Bích nói ngay:

- Anh ta không phải của em.

Phương hấp háy mắt:

- À anh nhầm. Xin lỗi bé Bích nhé!

- Anh lại nhảm nữa rồi. Em không còn là bé như hồi xưa.

Phương nói:

- Điều này không có nghĩa em đã lớn hơn anh. Anh nhớ ngày xưa em rất nghịch ngợm. Bây giờ chắc vẫn vậy vì non sông thì dễ đổi, bản chất lại khó dời mà.

Bích vênh mặt:

- Bây giờ em không chỉ nghịch mà còn quậy phá nữa. Em vẫn bị mẹ la sao ngổ ngáo quá.

Phương nhấn mạnh:

- Anh rất thích những cô nàng ngổ ngáo.

Khuê Bích thần nhiên:

- Chỗ anh sống chắc có nhiều cô nàng đó?

Phương lắc đầu:

- Không! Anh mới được gặp một cô ngổ ngáo đúng kiểu anh thích.

Bích lảng sang vấn đề khác:

- Chỗ anh sống là ở đâu nhỉ? Đã có một thời gian rất dài em không gặp, không biết, không hay gì về anh. Hầu như em quên mình từng biết một người tên Phương.

Phương trầm giọng:

- Anh đi học ở Úc năm năm rồi. Anh vừa về được vài tuần cùng với Thành anh của Tú Trinh.

Khuê Bích gật gù :

- Ra là vậy. Thảo nào trông anh Tây quá. Anh vẫn còn ăn được nước mắm chứ?

Phương nhìn cô:

- Anh đâu mất gốc dữ vậy. Bây giờ em thích ăn món gì? Anh sẽ phục vụ.

Bích dài giọng:

- Em thích ăn xôi với chả lụa, xôi gấc nha.

- Lâu rồi anh không được ăn món này. Chờ nhé!

Khuê Bích đóng cửa chân, mặt hất lên nhìn quanh. Bọn con gái nhìn cô vừa ghét vừa ganh tị. Bích chẳng chơi với đứa nào trong đám bạn của Tú Trinh hết. Không phải Bích kén bạn mà tại tụi nó không hợp với cô. Kị rơ rất khó chơi. Bích thấy kệ, cứ để bọn chúng xì xào nói xấu sau lưng như lúc này đây. Chắc chắn nhỏ Trúc Ly đang bỏ nhỏ với mấy đứa ngồi xung quanh nó những điều bịa đặt về Bích khi thấy cạnh cô này giờ là một anh chàng đẹp trai Phương.

Máu huyết bốc lên trong Bích, cô sẽ giữ rịt Phương cho bố ghét bọn nhiều chuyện kia. Hừ! Càng nhiều cây si mọc quanh cô càng thích chí. Mà Thúy Quỳnh đâu nhỉ?

Lại rào mắt tìm, Bích thấy Quỳnh ngồi với một gã bốn mắt. Cả hai vừa nhâm nhi món gì đó vừa trò chuyện trông rất tâm đắc.

Tự dưng Bích nhếch môi. Thế nào bọn con Trúc Ly cũng cầm hai chị em cô đã không cho bọn chúng cơ hội làm quen với hai chàng sáng giá nhất đêm nay.

Phương mang tới hai đĩa xôi. Bích nhận phần của mình. Kèm theo lời cảm ơn.

Phương bảo:

- Nói về em cho anh biết đi.

Khuê Bích phụng phịu:

- Em chẳng biết nói gì về mình cả. Trời đánh còn tránh bữa ăn mà anh.

Phương xin lỗi rồi rút:

- Chỉ là trò chuyện thôi. Anh không có ý điều tra hay phỏng vấn em đâu.

Bích chớp mi. Cô nhận ra Phương hay hay, anh chàng rất biết nói chuyện chứ không hời hợt như mấy chú em vẫn vây quanh cô.

Tú Trinh bước tới kéo tay Phương:

- Ra nhảy với em để chúc mừng sinh nhật chứ!

Phương hóm hỉnh:

- Có ngay! Có ngay!

Quay lại nháy mắt với Bích, anh theo Tú Trinh. Bọn con gái đằng kia hả hê ra mặt khi thấy Bích ngồi một mình với đĩa xôi còn nguyên.

Đúng là xôi hồng bỏng không. Mà tại sao Bích lại chọn món xôi gấc chả lựa trong đêm sinh nhật này để nhâm nhi chứ? Thật đúng là dân nhà quê, cù lần hết chỗ nói.

Thằng Nghĩa đã thôi nhảy. Không biết ở đâu ra mà nó mang tới cho cô một cốc rượu chân dài màu hổ phách.

Nó nhura nhura:

- Bích uống với Nghĩa nhá!

Cô lắc đầu:

- Một lần bị giam vì rượu rồi, Bích thề không đời nào dính tới rượu nữa. Mà Nghĩa cũng thôi đi. Bét nhè trông chả ra sao hết.

Nghĩa khoát tay:

- Bích nói vậy chứ nhờ rượu người ta trở nên can đảm hơn. Lúc này Nghĩa đang cần can đảm.

- Chi vậy?

- Ờ thì cũng có lúc cần can đảm chứ! Khi nói yêu Bích, Nghĩa cần phải hết sức can đảm.

Bích đánh mặt lại giọng lạnh tanh:

- Rượu nói chứ đâu phải Nghĩa. Mà thôi ba cái vụ yêu đương vớ vẩn ấy đi nhé.

Nghĩa đứng sát vào Bích làm cô phải né sang một bên để tránh mùi rượu nồng nặc từ nó. Nghĩa nhướng mắt:

- Yêu là vớ vẩn à!

Bích kêu lên:

- Làm gì vậy? Bọn nó nhìn kìa!

Nghĩa cứ sấn tới:

- Bích cũng sợ bọn nó sao? Nghĩa lại thích cho bọn nó nhìn đấy.

Nào, uống với Nghĩa đi chứ! Nhấp môi cũng được. Vì tình yêu của Nghĩa ấy mà.

Vừa nói nó vừa đưa ly rượu sát môi Bích. Cô bực lắm rồi nhưng cố kềm. Thằng Nghĩa được nước lấn tới.

Nó ép hẳn Bích vào vách khiến cô dù không muốn cũng khó từ chối ly rượu mà Nghĩa gọi là vì tình yêu này.

Máu kiêu hãnh lập tức nổi lên, Bích quên hẳn mình vừa tự nhủ: "

Phải kềm chế " cô vung tay gạt ly rượu ra.

Mặt Nghĩa loé lên tia giận khác hẳn kiểu cụp xuống thường ngày Bích vẫn thấy.

Nghĩa gằn giọng:

- Sao lại chê Nghĩa? Bích mê gã Việt kiều dẻo mồm rùng rĩnh đồ la kia rồi hả?

Mím môi lại, Bích tát vào gương mặt ửng đỏ vì rượu và cả vì ghen tức của Nghĩa. Nó siết niềng người đi vì cái tát quá mạnh. Cả đám con gái sững sờ im thin thít. Bích cũng sững sờ, cô nắm bàn tay tê rần của mình lại, đầu óc quay vòng.

Giọng Thúy Quỳnh vang lên:

- Ra đằng này với tao.

Bích để Quỳnh lôi đi. Cô ngồi phịch xuống ghế đá nghe Quỳnh cầu nhàu:

- Một sự nhịn chín sự lành, mày cần gì phải làm sư tử cái?

Khuê Bích chống chế:

- Ai bảo nó sỉ nhục tao.

- Nó đang say mà.

- Cũng nên cho nó tỉnh ra để đừng nói năng bậy bạ.

- Thằng Nghĩa đã nói gì?

- Nó bảo tao chê nó vì mê gã Việt kiều dẻo mồm rùng rĩnh đồ la kia.

Thúy Quỳnh chép miệng:

- Bậy bạ thiệt! Nhưng mày tát nó chỉ làm cái sự bậy bạ mày được lan truyền đi thôi. Lúc này mày phải bỏ đi thì tốt rồi.

Bích im lặng. Cô bắt đầu ân hận, nhưng đã muộn rồi. Tú Trinh và Sơn hốt hải bước tới. Trinh hạ giọng thật thấp:

- Sao vậy Bích?

Khuê Bích bối rối:

- Bích xin lỗi Trinh. Sinh nhật là ngày vui thế mà Bích đã làm hỏng tất cả.

Sơn chắc lưỡi hít hà:

- Bích làm Nghĩa quê quá là quê.

Quỳnh bênh Bích:

- Tại Nghĩa chứ bộ.

Sơn nhếch mép:

- Tại nó chỗ nào? Nó mời rượu Bích không uống thì thôi, cần gì phải bạo lực.

Quỳnh tức tối:

- Sơn biết Nghĩa đã nói gì không?

Giọng Sơn khiêu khích:

- Nói gì! Chắc một lời tỏ tình, tiếc không đúng chỗ nên mới bị bạt tay.

Bích nhìn Tú Trinh:

- Mình thành thật xin lỗi Trinh mình phải về thôi.

Bước chòng chành, Bích hướng ra lối cổng mặc Quỳnh thẳng thốt:

- Đợi tao chờ về.

Khuê Bích nóng ra người vì những ánh mắt dòm theo. Cô xấu hổ vì chính mình quá. Mẹ lại sẽ thất vọng vì cô. Cứ nông nổi thế này bao giờ mới nên người chứ!

Có tiếng bước chân bước theo Bích rồi giọng Phương vang lên:

- Em ổn chứ Bích?

Bích gượng gạo nhìn anh:

- Vâng.

- Chúng ta sẽ gặp lại. Hãy cho anh số điện thoại.

Bích lắc đầu:

- Em... Em nghĩ là chúng ta không nên gặp lại nhau đâu.

Phương kêu lên:

- Tại sao?

Bích đáp ứng:

- Em rất tiếc.

Rồi cô đi như chạy trên vỉa hè mãi đến khi nghe còi xe của Quỳnh tỉnh tỉnh Bích mới chạy bỏ ra ngồi vội lên phía sau lưng nó. Ôm xiết lấy eo Quỳnh, Bích rên rỉ:

- Sao lại thế này? Tao mệt mỏi quá và cô đơn quá.

Quỳnh vỗ về:

- Chuyện cũng chẳng gì là ầm ĩ. Cho qua hết mày sẽ nhẹ nhõm, thẳng Nghĩa đáng ăn bọp mà.
Khuê Bích làm thính. Mới chín giờ hơn một chút. Phở xá vẫn còn đông vui khiến Bích muốn được đi mãi không về nhà.
Cô nói giọng đầy trần trở:
- Quỳnh nè! Chưa bao giờ tao muốn trở nên dịu dàng, duyên dáng, thùy mị như chị Tâm bằng lúc này. Tao ngán bản thân tao quá rồi.
Thúy Quỳnh bật cười:
- Đúng là khủng! Nếu mày giống chị Tâm bọn con trai đã không đeo theo để cưa đổ mày và tao cũng đã chơi với đứa khác. Mày là mày. Hiểu chưa?
Bích im lặng. Ngày sinh nhật của Tú Trinh đã trôi qua cùng hàng đèn thụt lùi trên phố.
Sơn nhấp nhòm nhìn qua cửa kính trong khi Nghĩa chua chát:
- Nó không tới đâu!
Sơn chắc nịch:
- Bích đã hứa, nó sẽ tới với nhỏ Quỳnh. Phần mày lo chuẩn bị ăn nói đi.
Nghĩa than:
- Tao không biết phải nói gì đây khi hai từ xin lỗi tao sẽ không nói.
Sơn cao giọng:
- Tốt nhất đừng nhắc lại chuyện cũ.
Rồi Sơn hát hàm:
- Đến rồi kìa!
Nghĩa nhìn ra cửa, Bích gọn gàng trong chiếc áo thun cổ tròn tay ngắn màu đen vẽ những con chuồn kim và chiếc quần Jean lửng màu sữa đang ung dung bước vào. Nhìn Bích, trái tim Nghĩa cứ đau thắt lại.
Quỳnh lên tiếng:
- Xe bị pan nên đến trễ. Xin lỗi ghen.
Sơn tươi cười:
- Quý vị xuất hiện là tụi này vui rồi. Còn sớm muộn một chút ăn nhắm gì. Để Sơn gọi nước nha. Vẫn trà lipton như mọi khi chứ.
Bích nói:
- Bữa nay Bích uống cà phê đen.
Sơn tỏ vẻ quan tâm:
- Không sợ mất ngủ à?
Bích cười khẩy:
- Dạo này mình mất ngủ thường xuyên còn biết sợ là gì nữa.
Sơn kêu lên:

- Stress dữ vậy sa ? Nếu thế phải đi chơi đâu đó để xả hơi căng thẳng. Nghĩa thấy sao? Công viên nước, ok không?

Nghĩa dè dặt:

- Mình thì sao cũng được, miễn là Bích và Quỳnh thích.

Quỳnh trầm giọng:

- Thích thì có thích, nhưng đi được hay không lại là chuyện khác.

Bích vẫn còn bị dì Linh quản lý đấy!

Sơn chép miệng:

- Khổ nhỉ!

Quỳnh mĩa mai:

- Cái sự khó đó cũng do ông bạn tặng chớ ai.

Bích khẽ gắt:

- Đã bảo không nhắc chuyện cũ mà.

Sơn đồng tình:

- Đúng vậy, những hiểu lầm, buồn vui cho qua hết nha. Bọn mình vẫn là bạn tốt.

Bích nhấn mạnh:

- Bạn bè trong sáng thì được. Mình không thích tình cảm khác, mong Nghĩa và Sơn đừng khùng bố mình bằng những chuyện như vừa rồi.

Sơn gạt đầu:

- Hiểu! Hiểu mà, nhưng tình cảm con người là thiêng liêng nhất, nó có lí lẽ riêng thật khó lòng cảm đoán. Ai cũng có quyền yêu hết.

Quỳnh lảng sang chuyện khác:

- Cà phê thơm thật!

Bích nhăm nháp một chút:

- Thơm nhưng đắng quá!

Sơn hóm hỉnh:

- Không đắng đâu phải là cà phê. Rồi Bích sẽ nghiệm cái vị đắng ấy cho xem.

Bích nghiêm nghị:

- Mình không dễ ngã vậy đâu, trong đầu mình không tồn tại từ nghiệm từ mê.

Sơn khiêu khích:

- Trong tình yêu cũng thế à? Có chắc Bích sẽ không đắm đuối say mê, yêu mãnh liệt một người nào đó không?

Phố cũ hoa vàng

Chương 3

Khuê Bích nhìn màu nâu đen sóng sánh trong cái tách men trắng. Cô ghét cái kiểu khích tướng của Sơn, nó luôn đánh động vào lòng hiếu thắng của Bích. Hôm sinh nhật Sơn, nó cũng khiêu khích cô và cô đã vì lời khích đó nên mới lên ngồi sau lưng Nghĩa như một chứng tỏ cô không sợ tốc độ, cô rất chịu chơi.

Lần này thì sao? Sơn hàm ý gì khi hỏi thế? Bích chậm rãi trả lời:

- Cho tới bây giờ vẫn chưa ai đủ sức làm Bích khốn đốn vì yêu.

Chưa một ai.

Nghĩa cười nhạt, cậu bung ly cà phê lên uống. Dường như Bích tự hào về chuyện này.

Nghĩa thấy nóng mặt, nóng rát như vừa nhận thêm cái tát tay từ Bích.

Quỳnh chột lên tiếng:

- Sao im lặng vậy Nghĩa?

Nghĩa điềm tĩnh:

- Mình thích nghe bạn bè nói hơn.

Sơn vỗ vai Nghĩa:

- Cậu ấy im lặng để chiêm nghiệm về cuộc đời. Trong tương lai gần, biết đâu chừng Nghĩa lại thừa sức làm khốn đốn một người đẹp nào đó.

Bích gật gù:

- Chuyện tình mà, biết đâu đó sẽ có một ngày có một người nguyện chết vì Nghĩa, bởi vậy hãy cố lên Nghĩa nhé.

Nghĩa nhếch môi:

- Cám ơn Bích động viên. Mình đã trải qua bài học đầu tiên rồi, mình quyết không thất bại ở những lần sau. Nhưng Bích thì coi chừng.

Kinh nghiệm luôn là vốn quý được trả giá bằng danh dự và xương máu. Bích chưa có kinh nghiệm về sự thất bại nào nên cần phải cẩn thận khi yêu.

Sơn cười hề hề:

- Đúng là bạn tốt nên mới rút ruột nói với nhau như vậy, mình rất vui, rất vui.

Quỳnh nhìn đồng hồ:

- Nhạc hay quá nhưng bọn này phải về thôi.

Sơn vẫn cười:

- Bọn này không dám giữ, chỉ mong sẽ có lần sau cùng uống cà phê nữa.

Quỳnh nói:

- Chuyện đó ông khỏi lo. Được mời cà phê đại gì không tới. Nhưng nếu có lần sau, bọn này sẽ trả tiền cà phê. Ok?

Sơn nhìn cô:

- Bạn bè cả, làm gì sòng phẳng vậy.

Quỳnh từ tốn:

- Bạn bè mới sòng phẳng, thôi bye nha.

Nghĩa làm thỉnh nhìn Quỳnh và Bích ra khỏi quán, Sơn buột miệng:

- Con nhỏ chảnh không chịu được.

- Bích vốn thế mà.

- Nó cần được dạy dỗ để biết thế nào là thất bại trong tình trường.

Nghĩa nhướn mày:

- Sao mày cay cú với Bích vậy? Mày cũng thích nó phải không?

Sơn hơi khựng lại:

- Tao thích nhìn nó ném mùi đau khổ.

- Nhưng mày không đủ sức làm điều đó, mày có hơn gì tao, thậm chí còn thua tao khoản lì mặt đeo đuổi nữa kìa.

Sơn mím môi lại vì những lời Nghĩa nói. Sơn cũng thích Bích nhưng thích trong im lặng, cậu không muốn bị lũ bạn cười như chúng đã cười Nghĩa.

Uống nốt phần cà phê còn lại, Sơn nói:

- Tao có một ông anh nổi tiếng là sát thủ, tao sẽ thọ giáo ổng vài ba chiêu, thậm chí có thể nhờ ổng sát con nhỏ Bích, nếu thấy cần.

Nghĩa kêu lên:

- Mày không nên làm thế.

Sơn bật cười:

- Tao đùa thôi, làm gì cuống lên vậy? Con Khuê Bích luôn đứng đầu lớp những đứa không thể cựa đở cơ mà.

Nghĩa nhìn Sơn đầy lạ lẫm:

- Sao mày lại nghĩ ra chuyện này nhỉ?

Giọng Sơn lạnh tanh:

- Vì Khuê Bích cần bị trừng phạt. Trong bữa sinh nhật Tú Trinh nó không chỉ xúc phạm mày mà còn làm mất mặt đàn ông. Tao muốn nó biết thế nào là lễ độ. Vừa rồi lẽ ra nó phải xin lỗi mày, nhưng nó lại lên giọng trịch thượng.

- Bích là đứa tự cao, nó đòi nào nói lời xin lỗi, tao không chấp nó.

- Nhưng nó cần bị trừng phạt.

- Vậy là mày đâu có đùa.

Sơn xui xuống:

- Ờ, thì nói cho đã mồm vậy thôi.

Hai đứa chột rơi vào im lặng. Từ loa vang lên tiếng caxô bài Hạ

Trắng nghe hết sức da diết.

Nghĩa uể oải:

- Về mày!

Sơn khoát tay:

- Về trước đi.

- Còn gặp ai à?

- Ờ, tao chờ một người nhưng không biết có tới không.

Nghĩa đứng lên:

- Vậy tao về trước đây.

Sơn gật đầu, không có Nghĩa cậu thoải mái khi ngồi chờ. Cậu vẫn không đẩy khỏi tâm trí mình ý nghĩ sẽ tha thứ cho Bích. Nghe những lời sắc của nó, Sơn khó chịu lắm.

Cửa quán bị đẩy vào bởi hai thanh niên Sơn đưa tay lên cao ra hiệu bọn họ bước về chỗ cậu ngồi.

Một người hỏi:

- Ủa! Sao có một mình vậy?

Sơn đứng lên kéo ghế:

- Bạn em về hết rồi, nên không thể giới thiệu với hai anh.

- Còn dịp khác, lo gì.

Sơn mỉm cười:

- Anh Trí và anh Đồng uống gì?

Trí nói ngay:

- Cho hai cà phê đen.

Sơn gật gù:

- Cà phê quán này được lắm.

Ngồi ngả lưng ra ghế, Trí nheo mắt nhìn Sơn rồi lên giọng kể cả:

- Chuyện gì mà chú mày gọi bọn anh?

Sơn ậm ừ:

- Có chút chuyện em muốn nhờ đến tài bắn tỉa của anh Đồng.

Trí khinh khỉnh:

- Bị em nào cuỗm mất tim rồi hả?

- Thằng Nghĩa bị chứ không phải em, nó đang đau vì một con bé khá kênh kiệu.

Trí rung đùi:

- Kênh cỡ nào cũng trúng đạn nếu sát thủ có ý nhắm vào tim. Con bé ấy ra sao. Kê khai lý lịch nó ra rồi anh Đồng tính cho.

Sơn nhìn Đồng. Anh đang lơ đãng nhìn quanh như không quan tâm chút nào tới những trao đổi nãy giờ của Sơn và Trí. Ở Đồng toát lên một phong thái lôi cuốn rất lạ. Con gái mê anh chắc ở điểm này. Liệu Khuê Bích có xiêu lòng trước Đồng?

Sơn ngập ngừng rồi nói:

- Con nhỏ Khuê Bích, học chung lớp với em và thằng Nghĩa. Nó vừa

ngồi ở đây với bọn em. Tiếc là hai anh đến trễ.

Trí tò mò:

- Con bé ấy trông thế nào?

- Ờ thì, trông nó hay hay chứ không đẹp xuất sắc để cánh đàn ông phải hồn xiêu phách tán ngay cái nhìn đầu tiên.

- Vậy mà bọn bay phải quan tâm à?

Sơn hậm hực:

- Nó kiêu lắm, nó tuyên bố chưa có ai đủ sức làm nó khốn đốn vì yêu.

Dưới mắt nó đàn ông chả ra gì.

Trí chép miệng:

- Tụi bây dở quá làm mất thể diện đàn ông hết.

Sơn nhẹ tênh:

- Bởi vậy em mới gặp hai anh đây.

Đồng lên tiếng:

- Cậu muốn tôi làm gì?

Sơn nói nhỏ nhưng giọng lạnh tanh:

- Nhờ anh tĩa nó hộ bọn em.

Đồng cười:

- Cậu đùa hoài. Tôi không thể nhận lời nhờ vả của cậu.

Sơn gật gù:

- Em hiểu rồi, sát thủ chỉ là hư danh chứ thật ra anh vẫn run bắn lên khi đối diện với con gái. Cũng dễ thông cảm thôi, tim cũng máu đen máu đỏ như nhau mà!

Đồng nhìn xoáy vào mắt Sơn:

- Cậu si con bé đó hơn thằng bạn cậu nhiều. Thật ra cậu vì mình chứ không vì bạn.

Sơn thản nhiên:

- Chỉ là phỏng đoán của anh.

Trí xen vào:

- Nhưng đúng phải không? Yêu thì nhận là yêu, có chết đâu mà sợ.

Nói tiếp về con bé đó đi mày.

Sơn nuốt nghẹn xuống:

- Khuê Bích rất thông minh, học hành lèng èng nhưng lúc nào cũng nằm trong tốp năm đầu lớp. Gia đình nề nếp, nó bị quản lí rất kĩ nên ít khi được tự do đi rong chơi với những đứa khác nhưng nó lại có nhiều trò khiến con trai trở nên ngổ trong mắt nó.

Trí cao giọng:

- Thí dụ trò gì?

Sơn liếm môi:

- Ờ, thì nó cho thằng Nghĩa đi theo nó như anh chàng trong bài hát "

Ngày xưa hoàng thị " chỉ khác một điều thằng Nghĩa đi theo nó bằng xe Dylan còn con nhỏ Bích thì ngồi trên xe buýt, nó ló mặt qua cửa kính để xem thằng Nghĩa có kè kè một bên không mới nói chứ!

Trí lắc đầu:

- Chuyện này mới nghe lần đầu nha. Chậc! Bộ thằng Nghĩa không biết xe buýt hay bị đứt thắng lắm sao kìa? Thằng này chắc bị khủng.

Đồng tùm tùm:

- Mấy ai tỉnh táo khi yêu đâu. Đi theo xe buýt cũng lãng mạn lắm chứ.

Trí chép miệng:

- Mất mạng thì có! Con nhỏ Bích đúng là ác.

Sơn nhấn mạnh:

- Nó đáng bị trừng phạt.

Trí hất hàm:

- Mà muốn nó bị phạt kiểu nào?

Sơn nói thật nhanh :

- Cho nó ném mùi vị tuyệt vọng vì tình để nó hiểu nỗi đau của người khác.

Trí nhìn Đồng:

- Mà thấy sao? Nhắm tĩa được con nhỏ này không? Tao rất muốn mà ra tay.

Đồng nhấp cà phê chứ không trả lời. Trí lại hỏi:

- Mà ngán vì con bé này thuộc típ thông minh à?

Đồng ậm ự:

- Thông minh càng thú vị chứ ngán nỗi gì.

Trí cấy vào:

- Mà sẽ cho nó leo cây ngay lần hẹn đầu tiên chứ?

-Nếu Sơn thích như vậy.

Sơn cười toe:

- Em thích! Xong chuyện, anh muốn gì em cũng ok.

Đồng nhún vai:

- Một châu cà phê như hôm nay được rồi.

Sơn buộc miệng:

- Khuê Bích không rẻ như vậy đâu dù nó đáng hơn cả cà phê.

Đồng khinh khỉnh:

- Chơi cho vui thôi mà. Tôi vì ham vui chứ không vì lời nhờ vả của cậu.

Sơn hớn hờ:

- Em hiểu rồi! Em sẽ cung cấp thêm các thông tin và ảnh Khuê Bích cho anh.

Đồng lơ đãng gật đầu rồi lơ đãng nhìn quanh như vừa rồi anh chưa

hề trò chuyện trao đổi với Trí và Sơn.

Sơn cũng không nói gì thêm. Cậu tưởng tượng ra cảnh Khuê Bích thất tình đến mức ốm o gầy mòn. Lúc đó Sơn sẽ đến an ủi nó. Biết đâu chừng Bích sẽ cảm động, sẽ nghĩ lại và yêu cậu nhưng Sơn lại từ chối.

Hà! Cuộc đời mà. Chuyện gì lại không thể xảy ra. Bất quá Sơn tủm tỉm cười nụ cười của kẻ vừa trả được mối thù truyền kiếp.

Đồng ngắm mãi gương mặt xinh xắn của con bé trong ảnh. Sao ngẫu nhiên đến thế chứ. Cơ hội cưa đổ con nhỏ gần như trong tay anh rồi. Đồng mỉm cười. Anh cất tấm ảnh vào hộp bàn trước khi phóng chiếc vespa cổ đi. Giờ này có căng óc ra học cũng không vào. Đồng nên bỏ ra khỏi nhà, tới một quán cà phê nào đó. Có lẽ tốt nhất vẫn là quán Net của Ngoạn, nơi anh đã đựng con bé Khuê Bích. Con bé với cái nick người tù Agkaban ấy làm anh tò mò lắm. Hy vọng sớm gặp lại con nhỏ để kế hoạch tấn công của anh sớm được triển khai.

Phải nói khi thấy mấy tấm hình chụp Khuê Bích, Đồng đã huyết sáo lên một tiếng vì thích thú, cho dù anh là người khá trầm tính. Anh đã nhận ra con bé ngay, nhưng Đồng không để lộ với Sơn bí mật này. Đây là một thách thức, dù hơn thua chỉ đổi một châu cà phê song Đồng không thể thua. Anh phải cẩn thận vì danh Sát thủ của mình. Ngoạn cười toe khi Đồng chạy chiếc vespa cổ lổ rỉ vào khuôn viên quán.

Anh chàng nói:

- Xe oách thế này cứ dựng giữa sân cho thiên hạ lé mắt, mất tao đền.

Đồng đẩy chống xe:

- Dựng giữa sân thì không mất được. Mà nếu mất, mày không tìm ra chiếc thứ hai để đền cho tao đâu.

Ngoạn lắc đầu:

- Mày thời thượng vừa thôi. Chơi xe chỉ tổ tốn tiền.

- Thì cũng phải có thứ để chơi để mê chứ. Hàng họ đạo này thế nào?

- Tốt! Nhưng thiếu người ở phòng Net.

Đồng buông mình xuống cái ghế mây:

- Để tao làm cho.

Ngoạn bật cười:

- Không dám, thưa thiếu gia!

Đồng nhìn Ngoạn:

- Tao nói thật đó.

Ngoạn nhả những cọng râu vô hình trên cằm:

- Mày làm gì cũng có mục đích. Tao muốn biết mục đích của mày.

Đồng vòng vo:

- Tao là đứa ham chơi.

Ngoạn xua tay:

- Chỗ tao kinh doanh chứ đâu phải chỗ mày chơi.

Đồng ngạo nghề:

- Với tao kinh doanh cũng chỉ là một cuộc chơi. Ok đi, tao không làm mày sập tiệm đâu.

Ngoạn nhìn anh ngờ vực:

- Tao hơi bị ngạc nhiên quá. Nói trước, lương ở đây cực kỳ bèo, không đủ tiền xăng cho cục cưng của mày lăn bánh đâu.

Đồng nói:

- Một ngày vài tiếng đồng hồ giúp mày kiểm tra phòng máy không công, có được chưa?

Ngoạn lắc đầu:

- Chưa! Nếu thích làm tao sẽ trả lương hẳn hoi. Nếu lười biếng, bê trễ, tao sẽ cho nghỉ ngay.

-Ok có ai hỏi về tao, cứ nói là sinh viên kiếm thêm nha.

Ngoạn chống nạnh:

- Mày định mưu đồ gì đây thằng quỷ.

Đồng kêu lên:

- Mưu đồ gì? Mày làm như tao là một thằng phản diện trong phim ấy.

Ngoạn khịt mũi:

- Ngoài đời cũng có thằng phản diện nói chi tới phim. Nhưng mày thích làm công cho vui, tao xin chịu.

Đồng so vai:

- Tao bắt đầu làm việc đây. Nhớ ghi ngày để trả lương đó.

Ngoạn ngao ngán:

- Đúng là nông! Để tao xem được mấy bữa.

Đồng vào phòng Net. Anh đảo mắt tìm và thầm mừng số mình hên.

Con bé Khuê Bích đang ngồi trước máy miệng nhóp nhép nhai chewgum, tay thoăn thoắt gõ phím.

Đồng bước đến:

- Chào bambi.

Bích ngược lên, mắt cô thoáng chút ngạc nhiên lẫn vui mừng:

- Chào anh, à không chú. Tôi không phải là Bambi.

Đồng nhún mạnh:

- Với tôi em là Bambi. Thật thú vị khi gặp lại em.

Bích cong môi:

- Có gì ở tôi để chú thú vị chứ?

Đồng nheo mắt:

- Đúng là nít ranh nên mới háo hức muốn nghe người khác nói về mình đến thế.

Bích phản pháo:

- Nít ranh à! Chú em tưởng mình đã là người lớn chắc.

Đồng khoanh tay hất hàm:

- Tôi chắc chắn là người lớn, cần gì phải tưởng, thôi không phiền nữa, tiếp tục online đi bé con.

Đồng đa đủng đỉnh, Đồng dạo một vòng quanh phòng. Quán Net này thẳng Ngoạn và bà chị ruột đầu tư.

Nó không phải dạng cà phê Internet cao cấp nhưng nó vừa túi tiền với giới sinh viên học sinh như con bé Khuê Bích chanh chua kia.

Với cô nàng, Đồng phải áp dụng chiêu cự li, tốc độ, đánh vào tâm lí tự cao, ngạo mạn bằng cách chọc cô nàng tức thậm chí ghét mình.

Đồng phải mở lối riêng đi vào tim Khuê Bích, anh cần tạo phong cách khác hẳn những nhãi ranh tép riu từng vây quanh cô nàng.

Đồng xoa cằm đầy tự mãn. Anh đã چرا đồ biết bao nhiêu em từ những thách thức của bạn bè, lần này chỉ là một trận cá cược cực kỳ rẻ, anh cần gì phải tính toán, phải lên phương án khi con mồi đã vào tầm nhắm của Đồng rồi. Hà! Nếu anh em thẳng Trí biết Đồng đã làm quen Khuê Bích trước chắc bọn chúng sẽ nhảy nhồm lên và cho là không công bằng. Nhưng anh có ăn gian đâu, chẳng qua nhờ may mắn ấy mà.

Đồng bước đến sau lưng Bích. Con nhỏ vẫn chúi mũi vào màn hình, liếc vội anh thấy Bích đang gọi mail cho một cái nick X men nào đó tự nhiên Đồng khó chịu. Anh bồng ầm ức vì không biết X men là ai. Một bạn chat hay bạn trai của Bích.

Nhưng sao anh lại ầm ức nhỉ? Nếu quanh cô bé có nhiều gã si tình, cuộc chơi càng thú vị chứ sao.

Khẽ tăng hắng, Đồng hỏi:

- Em muốn uống thêm gì không? Tôi sẵn lòng chiêu đãi.

Bích ngẩng lên:

- Cám ơn! Một trà lipton là đủ với tôi rồi.

Đồng gật gù:

- Thì ra Bambi là người chừng mực.

- Tôi không phải người chừng mực, mà tôi chỉ cảnh giác với người lạ. Chú không làm việc sao?

- Tôi đang làm việc đây.

Bích nói:

- Trông chú không giống một nhân viên phục vụ mà giống một người nhàn du.

Đồng bật cười:

- Một người nhàn du à? Thời buổi vội vã sống, vội vã thờ, thậm chí vội vã yêu này làm gì có ai nhàn du. Tại tưởng tôi trông lè phè đó thôi.

- Tôi rất ghét từ lè phè, nghe vừa lười vừa bê bối.

- Chết thật! Ông chủ mà nghe em nói chắc tôi bị đuổi quá Bambi.

- Vậy chú đừng lè nhè nữa, đúng ra từ lè nhè không hợp với chú.

Ngập ngừng Bích nói tiếp:

- Cũng như từ Bambi không hợp với tôi.

Vỗ nhẹ lên trán, Đồng vờ vịt:

- À! Tôi nhớ đã tạo hộ em một nick name. Nhưng là gì tôi quên khuấy rồi dù cái nick đó nghe khá kì cục.

Khuê Bích nhếch môi:

- Tôi cũng quên cái nick đó.

- Vậy là Bambi đang sử dụng nick khác?

Bích vênh mặt:

- Tôi là người bốc đồng nên có nhiều nick để phục vụ từng giai đoạn bốc của mình.

- Như bây giờ là nick gì?

Khuê Bích bí hiểm:

- Đố ai mà đoán ra.

- Chắc chắn nick name có một không hai tôi không đoán ra nên cứ gọi em là Bambi. Tiếp tục đi Bambi, thời gian ở quán Net được trả bằng tiền đó. Có khách vào Đồng ghi phiếu, dán lên máy rồi bước ra sân. Ngoạn ngồi nghe nhạc ở một góc, nắng xiên xiên trên tán lá bàng đã ngã đổ, trông hay hay. Đồng chợt nhận ra lâu lắm rồi mình đã hết quan tâm tới khung cảnh khá nên thơ như cảnh này. Cuộc sống với thách thức được thua cứ vèo vèo chạy qua, Đồng lấy đó làm vui, làm tự hào mà không biết trái tim mình ngày một vơi màu đỏ.

Ngoạn đợi Đồng ngồi xuống mới hỏi:

- Đạo này mày không đi چرا cảm em nào sao?

Đồng tỉnh rụi:

- Tao vẫn đang چرا ấy chứ. Nhưng chơi mãi một trò không bị thua cũng chán.

Ngoạn nheo mắt:

- Ngồi nghe sướng tai lắm! Tao chờ một ngày nhìn thấy chiến bại đây.

Đồng nhíp chân:

- Cứ chờ! Ngày đó còn xa.

Ngoạn im lặng nghe nhạc đôi bài. Từ tốn và thân tình anh hỏi:

- Ông bà già thế nào?

Đồng cười khẩy:

- Bình thường.

- Nghĩa là ở công ty nhiều hơn ở nhà?

- Ờ! Ba tao lúc nào cũng tích cực kiếm tiền.

Ngoạn hóm hỉnh:

- Có thể mày mới thoải mái tiêu chứ.

Đồng âm ư:

- Mày nói đúng! Lắm lúc tao nghĩ nếu tao không phải là một thiếu gia như mày vẫn nói, bọn con gái có dễ bị tao bắt tĩa đến thế không?

Chắc không đâu nhỉ?

Ngoạn chột kêu lên:

- A! Hiểu rồi! Mày định tới đây vờ làm phục vụ xem có em nào chết ngạt vì một gã nghèo rót mừng tới không chứ gì?

Đồng lâu bầu:

- Đã nói tao là đùa ham chơi mà. Thay đổi tí chút cho vui không được sao?

Ngoạn hất mặt:

- Đã tìm được đối tượng chưa?

- Thì cũng có.

- Chà! Tao phải chứng kiến trò đều giả của mày nữa à. Tệ thật.

- Mày không được để lộ chuyện của tao đó.

Ngoạn hơi cau mày:

- Tao không dư hơi, nhưng quán của tao không chịu trách nhiệm những trò khỉ của mày nhe.

Đồng khoát tay:

- Khỏi lo! Tao không làm ô danh mình đâu.

Ngoạn tò mò:

- Động lực nào khiến mày thích trò này vậy?

Đồng lắc đầu anh lắng sang chuyện khác:

- Chị Ly không ra bán phụ mày à?

- Bà Ly đóng đô buổi sáng.

- Mày nói rồi mà tao quên.

Ngoạn nhìn Đồng hơi khiêu khích:

- Mày tránh trả lời câu tao hỏi thì đúng hơn.

Đồng im lặng một lúc sau mới nói:

- Tao muốn biết mình hấp dẫn con gái ở điểm nào.

- Mày có đáp án chưa?

- Có rồi nhưng tao vẫn muốn kiểm tra lại.

Ngoạn chép miệng:

- Đến bao giờ mày mới có một tình yêu thật sự nhỉ?
Đồng không trả lời. Anh hơi nhồm người khi thấy Khuê Bích đẩy cửa phòng Net.
Ngoạn rất nhạy, anh nheo mắt:
- Con mồi mới của mày đây à?
Đồng lặng thinh bước về phía Bích:
- Đã nghỉ rồi sao Bambi?
Bích nói:
- Thời gian dành cho tôi cạn rồi phải chịu thôi.
Đồng chặc lưỡi:
- Tiếc thật!
Rồi anh cười cười:
- Mong gặp lại ... nai cho quán đông vui.
Bích nhìn anh:
- Chỉ mong vậy thôi à?
Đồng nhún vai:
- Mong nhiều dễ thất vọng lắm! Xác xuất khách hàng quay lại với mình độ ba mươi phần trăm là nhiều lắm rồi. Tôi đâu dám mong hơn.
Bích bắt bẻ:
- Xác xuất đó chú lấy từ đâu vậy?
Đồng hạ giọng:
- Từ kinh nghiệm bản thân.
Bích hấp háy mắt:
- Tôi cũng mong xác xuất của chú đúng.
- Đúng khoảng bao nhiêu phần trăm?
Bích ranh mãnh:
- Ba mươi phần trăm.
Cả hai cùng bật cười. Đồng buột miệng:
- Quả là thú vị khi gặp lại em.
Bích cong môi:
- Tôi vốn như vậy mà! Nếu gặp lại nữa chú sẽ càng thú vị hơn.
Đồng nhìn vào mắt Bích:
- Đây có phải là một lời hò hẹn không?
Khuê Bích nhìn trả lại không chút nao núng:
- Tôi không cho rằng có lời hò hẹn nào bắt đầu từ " Nếu " đầy mơ hồ.
Đồng nói:
- Một cô bé như em thừa sức phá lệ. Nếu gặp lại vẫn ở quán này, giờ này, tôi sẵn sàng tạo cho em ức tí cái nick độc chiêu.
- Để rồi chú sẽ quên như đã quên nick name của tôi?
Đồng tủm tỉm cười khi đọc được sự ám ức trong mắt Khuê Bích:

- Một nick name có một xuất xứ đen đủi. Chúng ta có cần phải giữ nó trong tâm trí không? Nếu em thích, tôi sẽ nhớ ra ngay.

Bích ngông nghênh:

- Tôi thích!

Đồng nói ngay:

- Người tù Azkaban đúng không?

Bích chúm chím cười, Đồng chợt ngẩn ra vì cái đồng điệu nhỏ xíu trên khoé miệng cô.

Khuê Bích hí hửng:

- Nếu được tôi sẽ đặt cho chú nick name là Hoàng Tử Lai.

Đồng nhăn nhó:

- Hoàng tử Lai không phải nhân vật tôi thích. Thà tôi là hoàng tử chán lộn.

Bích lại cười, nụ cười thích thú đã lừa được người khác:

- Hoàng tử lai có nghĩa là hoàng tử online chứ không phải hoàng tử Lai và Harry Potter đâu, chú lầm rồi!

Đồng gật gù:

- Hoàng tử online. Được lắm, phù hợp với việc tôi đang làm ở đây, chỉ sợ khi biết tôi có nick này chủ quán sẽ đuổi tôi vì ganh tị mất.

Bích hướng cái nhìn về phía Ngoạn:

- Bời vậy chú nên chuẩn bị cho chú chủ quán một cái tên đại khái là vua gì... gì đó.

Đồng không thể không cười trước gợi ý của Bích, anh vờ vịt:

- Vua gì. gì bây giờ nhỉ?

Bích gõ gõ trán:

- Vua chích choè đi, chú chủ này hay hót hét tối ngày, chích choè là đúng rồi.

- Sao em biết chú ta hót hét tối ngày.

- Tôi suy ra, có người chủ nào không hót với khách, hét với nhân viên đâu.

Đồng đồng tình:

- Nếu đúng vậy, nick name " Vua chích choè " là thích hợp nhất với chủ quán.

Khuê Bích cười thật hồn nhiên:

- Nói chuyện với chú vẫn ở quán này, giờ này, chúng ta sẽ có nhiều chuyện vui nữa kìa!

Bích le lưỡi:

- Nhưng vua chích choè sẽ bức mình. Tới lúc đó sẽ buồn nhiều hơn vui. Chà! Nếu vua đuổi hoàng tử, tôi chắc chắn thành tội đồ, thôi tôi biến đây! Chào chú ngen!

Phố cũ hoa vàng

Chương 4

Đồng ngẩn ngơ vì đôi mắt tinh ranh và nụ cười lém lỉnh của Khuê Bích. Anh chưa kịp nói gì thêm cô đã tung tăng bước ra đường. Đồng bước theo, nhưng sau đó anh đứng lại. Cuộc chơi mới bắt đầu, vội vàng làm gì.

Ngoạn đến gần Đồng:

- Con bé dễ thương đấy chứ.

Đồng cảnh giác:

- Ờ! Dễ thương! Rồi sao?

Ngoạn khoanh tay:

- Nếu là mày, tao sẽ không làm con bé ấy tổn thương chỉ vì một câu thách thức hay một cuộc cá độ để có một mối tình thật đẹp.

Đồng nhếch mép:

- Mày trể tàu rồi. Tao đã nhận lời thách thức và tao không thể dừng cuộc chơi.

Ngoạn dặn dò:

- Đừng để chị Ly biết việc mày đang làm. Chị tao rất kỵ ba vụ này vì chị ấy từng bị phản bội.

Đồng ngắt lời Ngoạn:

- Hiểu rồi tao chỉ tới quán khi có mày.

Dứt lời anh tới hàng rào nhìn qua bên kia đường. Ngôi nhà của Bích nằm sau một cây bàng đổ lá. Nhìn lên tầng một, sau ô cửa sổ Đồng loáng thoáng thấy cô. Kín cổng cao tường là thế nên cô nàng mới ví mình như một tù nhân bị giam lỏng được chăm sóc kĩ quá đâm ra mất tự do. Còn như Đồng, tha hồ bay nhảy lại thấy mình bị ruồng bỏ. Thật ra ai sướng hơn ai chứ? Ngẫm tới mình Đồng buông tiếng thở dài.

Quay vào, Đồng kiểm tra phòng Net thêm lần nữa hộ Ngoạn rồi về.

Bà Kiều Yến ngồi tréo chân trên salon hỏi trống:

- Đã về rồi à! Sớm thế?

Đồng dừng lại ở cầu thang:

- Nếu không vì bà nội, con chẳng về nhà sớm làm gì. Sống với người dựng vui hơn.

Bà Yến cười nhạt:

- Vậy hả? Thế người dựng có cho con tiền xài không? Hừm! Lớn rồi,

sao nói mà không chịu suy nghĩ cho ba mẹ hả con?

Đồng cau mày. Anh lầm lì:

- Con luôn uốn lượn trước khi nói.

Dứt lời Đồng vào phòng đóng mạnh cửa lại. Thế giới chia ra làm hai. Phần sau cánh cửa tù túng nặng nề ngột ngạt theo nhịp thở của Đồng. Anh luôn buồn bực trong chính ngôi nhà mình. Cũng may anh còn bà nội là chỗ dựa tinh thần. Nếu không có bà, chắc Đồng đi hoang từ lâu lắm rồi. Anh không hợp với ba mình, dĩ nhiên với người mẹ kế cũng vậy. Bà Yến là một người khôn ngoan sắc sảo.

Trước mặt mọi người bà luôn ngọt ngào mềm dịu với Đồng. Ai cũng khen Đồng có phước mới được bà mẹ kế như bà Kiều Yến. Chỉ Đồng mới thấm thía cái ngọt ngào, hiền dịu của bà.

Từ bé đến giờ chưa khi nào bà Kiều Yến dám đánh Đồng, ba anh không cho phép bà làm như vậy. Không dùng roi vọt được, bà dùng lời nói. Với giọng ngọt ngào vừa thanh, bà mắng mỏ chì chiết mà như đang hát.

Trước kia, Đồng cấn răng nghe, bây giờ thì không. Anh đáp trả bằng những câu ngắn nhưng anh biết người nghe sẽ dị ứng.

Bà Kiều Yến dần dà cũng bớt lời với Đồng. Điều đó cũng không làm anh thích bà hơn, bà chỉ khiến Đồng xót xa khi nghĩ tới mẹ ruột của mình thôi. Bất giác anh nhìn tấm ảnh của mẹ để trên bàn, cạnh máy tính. Mẹ Đồng rất đẹp, bà luôn nhìn anh và mỉm cười. Nụ cười vẫn thế dù năm tháng cứ mãi miết trôi qua. Đồng chưa một lần gặp bà. Bà nội bảo mẹ anh mất khi Đồng vừa được một năm tuổi. Với anh, mẹ chỉ là chân dung được thờ cúng vừa thiêng liêng vừa xa lạ.

Bên phòng bà nội vang lên tiếng đọc kinh. Một ngày nữa sắp hết rồi. Đồng mở máy tính. Anh sẽ gõ vài chữ cho người tù Azkaban cho đỡ buồn. Nếu được là người để con bé tâm tình ra rả thì tội gì Đồng không giăng một cái lưới nhử?

Nhắc điện thoại, Khuê Bích khá bất ngờ khi giọng Phương ồm ồm:

- Có nhận ra anh không Bích?

Cô cười nhẹ:

- Chào anh. Người về từ nước Úc. Thật bất ngờ.

- Anh hỏi mãi mới được số điện thoại của em.

- Tú Trinh cho anh phải không?

Phương lảng đi:

- Một người khác cơ. Mà em quan tâm là ai làm gì, anh rất vui khi

nghe giọng em cười.

- Em lúc nào chẳng cười, cười nhiều đến nước bị mắng là vô duyên nữa kìa.

- Duyên lặn vào cái đồng điệu trên má em hết rồi, chắc khối gã chết vì cái đồng điệu ấy.

Khuê Bích ậm ự:

- Anh gọi điện tới để nói chuyện này à?

- Anh vừa tìm được chỗ làm, muốn báo tin vui với em.

- Chúc mừng anh!

Phương nói tiếp:

- Nhân đây anh muốn khao bạn bè. Người đầu tiên anh nghĩ tới là em.

- Chà! Em lên chúc bạn bè anh từ bao giờ nhỉ? Nhớ ngày xưa còn bé, em chỉ là một con nhóc du côn, hề tới gần các ông anh bà chị là bị đuổi ngay. Em đâu dám là bạn anh.

- Ai đuổi em anh không biết, riêng anh thì chưa bao giờ, bây giờ càng không thể. Dự sinh nhật của Tú Trinh về, anh cứ nghĩ về Bích mãi.

Khuê Bích ngắt lời anh:

- Nghĩ tới em và nhận ra con nhóc Bích vẫn còn cón đồ như ngày nào.

Phương ngắt gọn:

- Em có cá tính mạnh anh thích.

- Dù anh đã thấy hành động lỗ mắng của em trong sinh nhật Tú Trinh?

- Chuyện đó bình thường thôi, đâu thể tự nhiên em tát anh chàng ấy. Im lặng vài giây, Phương ngập ngừng:

- Như vậy nhé. Anh mời em tối thứ bảy tại quán cà phê Sỏi đá. Thiệp mời anh đã gửi qua đường bưu điện nhưng vẫn mời em thêm lần nữa.

Bích dài giọng:

- Biết cả địa chỉ nhà em à! Anh hay thật.

Phương cười xoa:

- Có gì đâu! Biết số phone sẽ lần ra địa chỉ qua tổng đài, cũng tại anh mong được gặp lại em quá, em sẽ đến Bích nhé?

- Em không dám hứa trước.

Phương thở nhẹ:

- Anh biết em ngại nhưng anh vẫn hy vọng sẽ gặp em ở Sỏi đá. Anh ngừng nhé...

Bích gác máy. Bà Linh từ trên lầu bước xuống:

- Ai gọi vậy con?

Bích trả lời:

- Dạ! Anh Phương con bác Tư, mẹ nhớ không?

Giọng bà khô khốc:

- Nó mới đi du học về mà. Có chuyện gì à?

Bích liếm môi:

- Ảnh vừa tìm được việc làm nên khao bạn bè. Anh ấy mời con, nhưng con chưa trả lời dứt khoát.

Bà Linh nói ngay:

- Thằng ấy có ăn học, gia đình khá giả lại đang hoàng, lại là chỗ quen biết. Sao con lại do dự?

Bích cười cười:

- Đang bị " kỉ luật " con đâu dám tự ý nhận lời khi chưa xin phép mẹ.

Bà Linh liếc Bích:

- Hừ! Con hiền vậy sao?

Bích thần nhiên:

- Con chỉ không muốn mẹ bức mình chứ con đâu có hiền.

Bà Linh nhìn con gái:

- Mới gặp lại mà đã mời mọc, chẳng lẽ nó không ngán khi chứng kiến con tát thằng Nghĩa sao?

Bích có vẻ tự hào:

- Anh thích con gái có cá tính mạnh.

Bà Linh trợn mắt:

- Nó nói thẳng như vậy à?

- Vâng! Với lại Phương có lạ gì tánh con.

Bà Linh bỗng ngập ngừng:

- Con nghĩ sao vì lời này ?

- Con nghĩ nếu có thêm người bạn mà mình đã biết rõ về gia đình anh ta cũng tốt. Nhớ hồi nhỏ mỗi thứ năm nghỉ học mẹ lại đưa con vào cơ quan vì ở nhà không ai trông coi, ở cơ quan có anh Phương, Tú Trinh rồi mấy đứa con các cô bác làm cùng mẹ. Hồi đó tụi nó là một phe, không cho con chơi cùng, chúng nó rất hay chọc con, gọi con là Ba nặc nô. Con ghét chúng lắm! Nhất là Tú Trinh, nhỏ đó điệu hạnh thấy ghê luôn, nó chuyên môn bày trò chia phe để cô lập con.

Bà Linh ngắt lời Bích:

-Con có vừa gì đâu, mẹ nhớ con từng xô nó té té trán phải đi khâu ba mũi bây giờ vẫn còn cái sẹo ngay chân tóc.

Bích bấu môi:

- Ai biểu tụi nó xúi tui kia giật quyền truyện cổ tích ngàn lẻ một đêm của con làm chi? Cũng may hồi đó có anh Phương bênh con, dù lúc ấy ảnh ốm nhách, mũi thò lò trông thấy ớn, nhưng được cái ảnh

không bao giờ bắt nạt con.

Bà Linh bỗng nói:

- Mẹ không cấm mối quan hệ này, nhưng nghe đâu ông bà Cụ rất muốn Phương quen Tú Trinh. Hai gia đình định kết thông gia đó.

Khuê Bích hơi khựng lại, bà Linh trầm giọng xuống:

- Sáng hôm sau của sinh nhật Tú Trinh bà Kim đã gặp mẹ và kể chuyện con quậy rồi hành hung thằng Nghĩa ra sao. Bà Kim dùng chính xác từ hành hung nghe mới ghê chứ.

Bích kêu lên:

- Hành hung à! Bác ấy làm như con là dân giang hồ không bằng.

Bà Linh nói:

- Lúc đó mẹ vừa giận con vừa xấu hổ nên chỉ biết xin lỗi. Bà Kim có nhắc tới thằng Phương rồi nhấn mạnh chuyện hai gia đình sẽ làm sui. Giờ thì mẹ hiểu tại sao rồi.

Khuê Bích nhếch môi:

- Và mẹ sắp bảo con đừng nhận lời Phương mời, mẹ sắp bắt con giang xa anh ta ra chớ gì? Đêm sinh nhật, khi con về Phương đã chạy theo con ra tận cổng. Ảnh xin số phone nhưng con không cho. Con không muốn mẹ phải khó xử, phải buồn phiền gì cả. Nhưng tại sao mẹ luôn coi rẻ con mình và coi trọng con người ta vậy?

Bà Linh cau mày:

- Không đúng! Con không được nói thế.

Khuê Bích im lặng, rồi cô mím môi:

- Nếu mẹ không cấm mối quan hệ này, con sẽ nhận lời Phương mời.

Bà Linh nhỏ nhẹ:

- Phương bảo là khao bạn bè, vậy ngoài con ra còn những đứa khác. Mẹ chỉ sợ con bị hẫng, bị cô lập như hồi còn bé, nếu bạn bè Phương cùng hội cùng thuyền với Tú Trinh.

Khuê Bích chợt nhớ đến sự lẻ loi của mình đêm sinh nhật Tú Trinh.

Đêm đó đúng là Bích bị cô lập, không đứa nào thèm trò chuyện với cô trừ Trúc Ly. Mà nó có tốt lành gì, lân la cạnh Bích, Ly có mục đích hằm hoi, nó muốn châm chọc cho cô quê độ. Tối đó nếu không có Phương cô không biết mình lạc lõng tới dường nào.

Điều này có thể lập lại lắm chứ. Bạn bè của Phương là ai? Họ chắc hoàn toàn xa lạ với Bích. Nếu có Tú Trinh, Bích cũng chẳng vui gì, thậm chí cô càng buồn nếu đúng con nhỏ đó và Phương là một đôi. Vậy mà vừa rồi Phương mời cô bằng những lời nghe mềm cả tim.

Giọng bà Linh lại vang lên:

- Con muốn đi mẹ không cản, mẹ đã nghĩ nhiều lắm rồi. Con đã lớn, mẹ không thể vì sợ con có những hành động bốc đồng sợ mang

tiếng mà bắt con ru rú trong nhà. Mẹ muốn con phải có trách nhiệm với bản thân với gia đình.

Bích cup mắt xuống, cô hơi bất ngờ vì những lời của mẹ, bà lại nói tiếp:

- Ba con thường xuyên vắng nhà. Mẹ giữ các con như giữ con người trong mắt mình để ba an tâm lênh đèn trên biển thảng ngày qua tháng khác. Mẹ rất sợ có chuyện không hay xảy đến cho con mình. Khi nào con bằng mẹ bây giờ, con sẽ hiểu tại sao mẹ quá khắt khe. Dứt lời bà Linh quay về phòng. Khuê Bích ngồi xuống ngay chân cầu thang nhìn lũ cá bơi lội loanh quanh cái hồ nhỏ bên dưới. Tội nghiệp chúng vừa tù túng vừa thiếu ánh mặt trời. Tù túng, ảm đạm cũng như cô vậy.

Khuê Tâm bước xuống bằng những bước chân trần. Ngồi cạnh Bích, cô đưa ra một cái ví nhỏ:

- Mẹ trả chìa khoá, giấy tờ xe, di động cho em đây. Trong ví rỗng nên chị đã bỏ vào thêm hai trăm. Phân nửa tiền thưởng tháng này của chị đó. Thích mua gì thì mua.

Khuê Bích cười to:

- Cha! Qua cơn bã cực tới hồi thối lai rồi. Cám ơn mẹ và chị.

Tâm kêu lên:

- Trời ơi! Bữa nay xỏ nho nữa ta.

Mở ví ra xăm soi chiếc chìa khoá có đính kèm một cái mặt nạ nhỏ, Bích bảo:

- Nghe dì Bảy nói, em bắt chước nói theo vậy mà.

- Em quậy nữa thì phúc bất trùng lai chứ không có thối lai đâu nha.

- Biết rồi! Làm như người ta là chuyên gia quậy không bằng.

Tâm dài giọng:

- Chuyên gia quậy đâu đáng sợ bằng quậy nghiệp dư lâu lâu bùng một bữa.

Bích tủm tủm cười, Tâm bắt chợt hỏi:

- Thăng Phương ròm bây giờ còn ròm hết?

Bích lắc đầu:

- Hết rồi! Dân du học làm sao ròm được. Anh chàng bây giờ trông oách lắm.

Khuê Tâm nheo mắt:

- Có thể làm hoàng tử trong mộng của các con nhóc như em phải không?

Bích vênh mặt:

- Em hả? Còn xoi mới có người vào được giấc mộng của em để làm hoàng tử.

Tâm khế lắc đầu:

- Cứ câu như vậy nói hoài không hay ho gì đâu. Rốt cuộc chẳng biết người nào không vào được giấc mộng của người nào đây. Cứ vênh váo cho lắm vào rồi một ngày kia giật mình than: " Trời ơi sao tôi lại cô đơn thế này ".

Khuê Bích cười to trêu:

- Trời ơi sao chị lại sến thế này.

Tâm dỗi:

- Không nói chuyện với mày nữa!

Bích tăng tăng chùm chìa khóa trên tay:

- Em đi đổ xăng xe đây! Mà quên trước khi đi phải xạc pin cái di động nữa chứ! Tất cả sẽ lại bắt đầu một ngày mới.

Khuê Bích líu lo hát. Rất vô tình cô lại nghêu ngao: " Hỡi đá xanh rêu bao nhiêu tuổi đời".

Dắt xe ra, Bích đề không nổ, đạp cũng không xong. Xe với cô, mới đắp mền một tháng đã dờ chừng. Không lẽ gọi điện nhờ thằng Nghĩa tới xem xét dùm? Chắc Bích không trơ mắt đến mức đó. Thôi thì tự thân vận động cho quen. Đầu phố có chỗ sửa xe mà.

Chiếc Mio thương ngày nhẹ nhàng, thanh lịch là thế, sao bây giờ nặng phát khiếp thế này. Chưa dắt được bao nhiêu Bích đã oải, thì có tiếng xe thắng kít kè bên.

Giọng gã thanh niên đẹp trai quán Net vang lên ngọt xót:

- Xe hư hả Bambi?

Bích chột thấy rộn rã. Cô chớp mi trước khi trả lời:

- Không phải hư, nhưng đề đạp gì nó cũng không lên tiếng. Có lẽ tại nó bị giam lâu quá.

Đồng bật cười:

- Lạ thật! Những gì liên quan tới em dường như đều mất tự do?

Bích thản nhiên:

- Sự thật là vậy.

- Đề không được chắc bình bị khô, dắt qua quán tôi sẽ sửa hộ em.

Bích lắc đầu:

- Vua chích choè sẽ trừ lương chú cho xem.

- Không sao! Làm việc thiện đâu sợ trừ lương, đứng đây chờ tôi nhé.

Dứt lời Đồng phóng chiếc Vespa vào quán rồi nhanh lẹ quay trở ra dắt xe cho Bích. Ngoan lờm lờm khi biết Đồng sắp làm gì:

- Quán này thành quán sửa xe mất.

Đồng cười cầu hoà:

- Thông cảm đi ông chủ. Bambi sẽ làm thay phần việc của tôi. Ông cứ sai bảo cô ấy.

Bích bất ngờ vì những gì vừa nghe. Cô định phản đối nhưng trước cái nháy mắt của Đồng không hiểu sao cô lại ngoan ngoãn bảo:

- Vâng! Em phải làm gì đây? Anh cứ nói thừa anh chủ.

Ngoạn chép miệng:

- Quán này phục vụ là đàn ông con trai. Em chịu khó ra sau rửa ly tách vậy.

Đồng kêu lên:

- Cứ để ly tách ấy cho tôi ông chủ ơi! Dẫu sao cô Bambi cũng là khách ruột của quán mà.

Ngoạn lầu bầu:

- Nói vậy thì thôi! Tôi chẳng có cửa nào để sai bảo hết. Ai muốn làm gì thì làm.

Bích nhìn theo Ngoạn rồi bảo:

- Đúng là chích choè lửa, dữ thật đó!

Đồng bật cười:

- Anh ta là Ngoạn, Ngoạn hiền khô hà.

- Còn chú là gì.

- Đồng! Trần Tự Đồng! Cũng hiền khô hà.

Bích khen rất thật:

- Tên nghe hay hay.

- Cám ơn em đã khen, Bambi.

Bích hơi phật ý khi Đồng cứ gọi mình là Bambi chớ không quan tâm hỏi tên cô.

Ngồi xuống ghế gần đó, Bích nhìn Đồng kiểm tra bình acquy. Anh tháo bugi ra lau rồi khởi động. Xe nổ ngon lành.

Bích thắc mắc:

- Nó bị bện gì vậy chú?

- Bị cảm lạnh vì bị giam lâu ngày. Mà hình như xăng cạn rồi. Vậy là ngoài cảm lạnh nó còn đói nữa.

Khuê Bích cười, Đồng thích thú nhìn cái đồng điều trên khoé miệng của cô. Đồng bảo:

- Tôi sẽ đi đồ xăng hộ nếu em tin tôi không bắt cóc chiếc Mio này đem bán.

Bích im lặng, Đồng nói tiếp:

- Tôi không có vật gì để làm tin đâu, chiếc vespa cổ kia là của vua chích choè chớ không phải của tôi.

Bích nhìn Đồng thấy nóng mặt vì tự ái.

Đồng tủm tỉm:

- Tôi đùa thế thôi, đừng nghĩ ngợi gì cả.

Bích chớp mi:

- Tôi không sợ mất xe mà chỉ sợ anh tốn tiền đổ xăng cho tôi, lương của anh ở đây liệu được mấy đồng chứ?

Đồng hạ giọng:

- Tôi không hào phóng đến thế đâu Bambi.

- Đã nói tôi không phải Bambi.

Đồng thần nhiên:

- Với tôi em là Bambi.

Bích ầm ức:

- Không cần biết tên thật à?

Đồng gật đầu :

- Điều này làm em nhớ đến tôi nhiều hơn.

Khuê Bích vênh mặt lên:

- Còn lâu! Tại sao phải nhớ một người không thèm biết cả tên mình chứ?

Đồng nhìn vào mắt cô:

- Câu trả lời nằm trong tim em đấy. Tôi phải vào phòng Net đây.

Bích chớp mi:

- Cám ơn anh đã sửa xe giúp.

Đồng nheo mắt:

- Cám ơn em đã chịu gọi tôi là anh. À xăng còn đủ chạy tới cây xăng ở ngã tư.

Bích bối rối vì ánh nhìn của Đồng. Cô phóng xe ra cổng nhanh đến bất ngờ.

Vừa rong xe, Bích vừa suy nghĩ về Đồng. Thật ra hẳn là người như thế nào nhỉ? Cái dáng vẻ ung dung tự tại đó không thể có một xuất thân bản hàn, nhưng rõ ràng Đồng đang phụ việc cho quán Net mà. Nhún vai, Bích cố hất Đồng ra khỏi tâm trí mình. Anh ta chả là đinh gì mà dám phách lối không thèm biết tên cô. Đúng là ngạo mạn! Khuê Bích giận mình đã hỏi tên hắn rồi lại còn khen hay. Ngay bây giờ cô nên loại Trần Tự Đồng ra khỏi bộ nhớ đi.

Đổ đầy bình xăng, Bích tới nhà Thúy Quỳnh rồi nhấn còi xe.

Con nhỏ ra mở cổng và reo lên:

- A! Mày được trả chân đi rồi hả?

Bích chạy xe vào nhà:

- Mẹ tao cũng phải nghĩ lại chứ! Giữ xe đâu phải là thượng sách.

Quỳnh ngồi xuống ghế:

- Nếu tới sớm mày đã không gặp tao.

- Lại đi nhà sách à?

- Không tao vào Diamond Plaza ngắm quần áo.

Bích bấu môi:

- Chán! Tao chỉ vào những chỗ mua sắm khi túi có tiền.
- Tao biết nên đã không rủ mày. Nếu đi với tao mày đã gặp người quen rồi.

Bích tò mò:

- Ai vậy? Đừng nói là bọn tép riu Sơn Nghĩa nha?

Thúy Quỳnh hóm hỉnh:

- Tôm càng xanh chứ không phải tép. Một đôi luôn.
- Đôi nào vậy kìa? Mày nói đại cho rồi. Úp mở hoài mắc ghét.
- Là ông Phương và nhỏ Tú Trinh.

Bích liếm môi:

- Vậy hả? Một đôi không nên gặp.

Quỳnh vô tư:

- Có gì đâu! Chào một cái rồi đường ai nấy đi. À! Tao nghe nói, cô Kim có ý chọn tay Phương cho nhỏ Tú Trinh nhưng anh ta lại không chọn nó.

Bích cười khẩy:

- Không chọn nó mà đi mua sắm với nó. Thật khó tin!

Quỳnh thủng thỉnh nói:

- Bộ đi chung là phải có gì với nhau sao? Anh ta thích mày.

Bích khựng lại rồi buột miệng:

- Nhảm!

Thúy Quỳnh nói:

- Anh Thành nói với tao như vậy. Phương nhờ ảnh xin tao số phone của mày. Tao chắc ông ta đã gọi mày.

Bích ậm ự:

- Phương mời tao đi ăn khao mừng ảnh có việc làm, chứ chẳng có gì đặc biệt.

- Mày sẽ đi chứ?

- Tao không biết.

- Sợ dì Linh à?

- Không! Tao không muốn rắc rối.

Quỳnh gật gù:

- Vậy cũng phải. Chỉ tội nghiệp ông Phương sẽ thất vọng khi chờ mày.

Bích nhìn lên trần nhà:

- Anh ta không thích tao tới mức độ thất vọng đâu" Vắng mợ chợ vẫn đông". Chính mày đã nói thế mà.

- Nhưng lỡ Phương nhóm chợ để chờ mỗi mình mày thì sao.

- Không có chuyện đó đâu. Tao dám chắc.

Thúy Quỳnh im lặng. Một lát con nhỏ mới nói:

- Tao còn gặp một đôi khác nữa, thằng Sơn với con mắt Trúc Ly. Tụi nó mời tao cà phê thì tao uống chứ sợ gì chuyện mất ngủ.

- Hai đứa nó thành một đôi từ hồi nào kìa?

- Chắc từ tối sinh nhật Tú Trinh, sao thằng Sơn chịu nổi con buồn dừa lê, cà tím ấy nhỉ?

Khuê Bích cười:

- Nồi nào úp vung ấy. Thằng Sơn cũng là đứa đâm bị thóc, thọc bị gạo. Ngoài mặt luôn nói lời hay lẽ phải nhưng nó lại là đứa nhỏ nhen, hay ể bụng và thù vặt nhất trong đám con trai lớp mình.

Quỳnh đồng tình:

- Tao cũng thấy như vậy. Nếu tối đó đứa ăn bạt tay là nó thì mày kể như toi. Nó sẽ trả thù cho xem.

Bích vênh mặt:

- Tao đâu phải đứa yếu bóng vía. Cho dù là nó tao cũng không ngán.

Thúy Quỳnh chép miệng:

- Nhưng tao ngán khi nghe nó hỏi rồi hỏi ren về mày.

Bích nhú mày:

- Nó hỏi gì?

Quỳnh ngậm ngừng:

- Nó hỏi dạo này mày có quen ai không. Nó hy vọng thấy mày có một tình yên đẹp.

Bích bĩu môi:

- Đúng là lằng nhách.

- Tao cảm giác nó có mục đích hỏi thế.

- Mục đích gì ngoài tạt tò mò nhiều chuyện?

Thúy Quỳnh nói:

- Mày phải đề phòng thằng Sơn. Tao sẽ tìm hiểu xem ý nó muốn gì.

Khuê Bích chống cằm:

- Nó muốn gì nhỉ? Nhớ hồi đầu năm nó có theo tán tỉnh, tao đã cười và gọi nó là Baby. Không lẽ vì vậy mà nó ể bụng tới bây giờ?

Thúy Quỳnh liếc Bích:

- Nếu đúng vậy cũng tại mày. Nghĩa là đứa hiền lành, nó sẵn sàng bỏ qua, còn thằng Sơn lại khác. Nó sẽ hại mày khi có cơ hội.

Khuê Bích bĩu môi:

- Đồ tồi! Tao có làm gì nó đâu!

Thúy Quỳnh xua tay:

- Dẹp chuyện đó đi. Tao nghĩ đã tới lúc mày nhìn lại mình rồi đó.

Bích xịu mặt:

- Lại bị lên lớp, chán thiệt!

Hai đứa rơi tõm vào cõi riêng. Một lát sau Bích hỏi:

- Mà có thích anh Thành không?

Quỳnh lắc đầu:

- Tao không biết. Mà mày không thích anh Phương thật à?

Khuê Bích so vai:

- Tao cũng không biết luôn. Nhưng thật không dễ nếu cạnh anh ấy là Tú Trinh. Tao không muốn vây vào con nhỏ đó.

Thúy Quỳnh nheo mắt:

- Mày biết dè dặt là có tiền bộ. Nói thật so với mày, Tú Trinh chả có điểm nào hơn. Nhưng nó sẽ không dễ yên nếu mày thích anh Phương.

Khuê Bích khó chịu:

- Đơn giản là tao không ấn tượng lắm về Phương chứ tao sợ gì Tú Trinh.

- Tao chưa nghĩ ra người thế nào mới gây ấn tượng với mày.

Bích xa xôi:

- Một người khiến mày nhớ đến dù mày không muốn. Một người thậm chí không thèm biết đến tên mày, nhưng tên hắn ta mày lại khắc vào tim. Một người mày thấy vui khi được gặp.

Thúy Quỳnh nhìn Bích trân trối:

- Phải mày vừa phát biểu hông vậy?

Khuê Bích khoát tay:

- Tao vừa thí dụ về một nhân vật có thể gây ấn tượng với tao.

- Nhân vật nào vậy?

- Thì nhân vật X ... Y nào đó.

Quỳnh dài giọng:

- Bí mật nhỉ! Mày định giấu cả tao à? Ai vậy? Phải gã chú ở quán Net không?

Khuê Bích gần:

- Không!

Thúy Quỳnh hỏi tới:

- Vậy là ai?

Bích lắc đầu:

- Không biết!

Quỳnh soi môi:

- Mày lạ lạ sao ấy!

Bích đánh đá:

- Lạ cái đầu mày. Nếu có gã X, gã Y ấy thật, tao hứa sẽ cho mày xem mặt. OK?

Thúy Quỳnh tủm tỉm cười:

- Mày chán quá. Nếu có gã X, gã Y nào đó cũng chạy mất trước khi

tao được xem mặt.

Bích ầm ức làm thình. Cô thoáng nghĩ tới Đồng. Có phải hần là gã X, gã Y trong tâm trí cô không?

Hần tưởng Bích chỉ nhớ tới hần chỉ vì hần không thềm hỏi tên cô à? Còn hơi lâu.

Đồng láu cá lắm, nhưng Bích có phải là Bambi đâu mà mắc lừa. Cô sẽ không thềm qua quán Net ấy nữa. Nhất định như thế.

Bích hát hàm bảo Quỳnh:

- Về mày!

Thúy Quỳnh nhăn nhó:

- Đợi đã! Tao chờ Thuỷ Hương lấy cái đĩa nhạc làm gì vội dữ vậy?

Bích lầu bầu:

- Nhìn thẳng Sơn với con Ly tao ngứa mắt quá.

Quỳnh nói:

- Quán thì đông. Thiếu gì cặp để nhìn, ai bảo mày nhìn nó.

Bích vừa dứt lời thì Thuỷ Hương và Tú Trinh vào. Hai đứa ngồi xuống kế bàn cô và Quỳnh đang ngồi.

Giọng Tú Trinh đầy cố ý:

- Ủa! Nghĩa đâu Bích?

Bích mím môi:

- Sao lại hỏi mình?

- Tại mình nghe Sơn nói Bích và Nghĩa lập lại hoà bình rồi.

Bích hờ hững:

- Vậy à! Trinh nên tiếp tục nghe Sơn để biết về Nghĩa ở đâu.

Ở bên bàn kia, Trúc Ly hỏi vọng sang:

- Chuyện gì có cả tên Sơn thế?

Thuỷ Hương dài giọng :

- Gớm! Mày đăng ký bản quyền chưa mà không cho Khuê Bích nhắc đến Sơn.

Trúc Ly cười tít mắt:

- Của mình thì là của mình, mất đi đâu được mà phải bản quyền cho mệ.

Thúy Quỳnh liếc vội Bích rồi quay sang Hương:

- Cho tao mượn cái đĩa.

Thuỷ Hương hề hà:

- Từ từ đã.

Vừa nói con bé vừa cho tay vào túi xách lục lọi. Tú Trinh nhìn Bích:

- Sao tối thứ bảy Bích không tới quán Sỏi đá? Mình và anh Phương chờ mãi.

Bích từ tốn :

- Mình đã nói với anh Phương là không đi được rồi mà.
- Thật tiếc cho Bích. Nhạc tiền chiến tuyệt lắm. Anh Phương rất thích. Mình cũng vậy.

- Chẳng có gì tiếc, mình đâu thích nhạc tiền chiến, nhạc đó chỉ thích với ông già bà cả.

Tú Trinh mỉm cười:

- Khuê Bích đúng là Khuê Bích.

Bích nóng mặt vì câu lưỡng lự của Tú Trinh. Quay đi chỗ khác, cô lại đụng nụ cười của Sơn. Nụ cười nhếch mép Khuê Bích ghét cay ghét đắng. Thấy cô nhìn, Sơn vòng tay ôm Trúc Ly. Nó làm như thế giới này chỉ tồn tại hai đứa chúng nó không bằng, sao nó lại rẻ tiền thế nhỉ?

Khuê Bích khinh khỉnh quay đi và liên tưởng đến Phương, chẳng biết khi ngồi trong quán Sỏi Đá nghe nhạc tiền chiến, Phương có âu yếm vòng tay ôm Tú Trinh như thế kia không?

Khuê Bích nghe Thúy Quỳnh nói:

- Bọn này về trước ghen.

Trinh tử tế:

- Có nhắn gì cho anh Thành không. Mình nhắn cho.

Quỳnh cười rất tươi:

- Một tin nhắn có mấy trăm đồng. Mình đâu làm phiền Trinh.

Bích đứng lên theo Quỳnh:

- Tổng chào nha!

Tú Trinh ra vẻ thương hại:

- Bích nên tìm cho mình một tài xế để khỏi phải đi cùng Quỳnh.

Khuê Bích chưa biết nói gì, Quỳnh đã ré lên:

- Ê đừng xúi bậy nha! Bích vừa cắt được mấy tay tài xế đeo bám, nó chưa kịp mừng nữa là, tui nghĩ người nên tìm tài xế là bồ đó Tú Trinh.

Hai đứa ra bãi gọi xe. Vừa dẫn xe, Thúy Quỳnh vừa làm bầm:

- Bọn ma nữ lắm điều nhiều chuyện!

Khuê Bích thản nhiên:

- Kệ xác chúng, tao chả hề hấn gì.

Quỳnh hỏi:

- Mày về nhà à?

- Tao lên mạng, mày lên không?

- Đến tận quán Net trước nhà mày có hơi bị xa, tao lười lắm.

Bích nói:

- Tao đâu vào quán đó, ghé điểm nào gần đây được rồi.

- Vậy thì online.

Hai chị em chạy xe tới điểm Internet gần đó. Bích háo hức mở hộp mail. Cô hí hửng như trẻ con được quà khi nhận thư.

Bambi Azkaban !

Tôi gọi như đang chiêu hồn mình.

Mấy hôm liền quán buồn hiu, trống vắng.

Tôi trông mòn mắt, chờ héo tim nhưng không thấy em.

Bàn phím gõ ra những hàng chữ vô hồn.

Con chuột chạy vòng vèo chẳng biết click vào đâu.

Em đang bị cầm tù hay chính tôi bị cầm tù trong hoài niệm về em?

Nhâm nhi ly cà phê, cà phê không đắng.

Nhâm nhi nỗi nhớ, nỗi nhớ nâu đen.

Cà phê Net chờ một Nick name quen không thấy.

Em ở đâu trong Web Trò đùa?

Bích có cảm giác khi đọc email của Hoàng tử Lai. Anh ta khiến cô ngạc nhiên hết sức. Một email y như một bài thơ, anh ta thật dễ sợ khi dám viết cho Bích như vậy.

Hồm rày Bích không qua quán Net nữa. Ngồi ở nhà, cô ngửi mùi cà phê và xua đi ý nghĩ nhớ đến gã không thèm hỏi đến tên cô.

Tên Bích gã chẳng hề biết vậy mà gửi mail làm cô hoa mắt khi đọc mới ghê chứ!

Im lặng suy nghĩ. Một lâu Bích gõ phím:

Hoang tu Lai TranTuDong !

Hú ba hồn bảy vía.

Tôi đang triệu hồn anh đây.

Đừng lang thang trên mạng nữa.

Tôi không tồn tại trong trang Web Trò đùa của anh đâu.

Trong ngôi nhà vuông vức kính cổng cao tường.

Tôi là Nguoitu Azkaban.

Trong quán cà phê Net.

Tôi là một Bambi như cách anh gọi.

Thế ở đâu tôi mới chính là tôi.

Với họ tên đảng hoàng?

Từ ô cửa sổ tí teo.

Hương cà phê theo gió len vào.

Tôi không nhâm nhi cà phê mà nhâm nhi mùi của nó.

Mùi cà phê không đắng.

Nên nỗi nhớ cũng không màu.

Cà phê Net rớt mạng thôi không online nữa.

Hoàng tử ơi đóng hộ cho tôi trang Web Trò đùa.

Ngồi bên cạnh Thúy Quỳnh chợt bật cười làm Bích giật mình nhìn

sang.

Thì ra con nhỏ đang đọc truyện cười trên mạng. Vậy mà cô tưởng, không có tật sao lại giật mình kia?

Bích thở phào nhẹ nhõm. Gởi mail đi rồi cô thấy vui vui. Đồng sẽ thế nào khi nhận được thư nhỉ? Chắc hẳn sẽ đi tới đi lui trong phòng Net và tức vì bị Bích bắt đóng trang Web ảo của hẳn lại.

Bích tủm tỉm cười khoái chí. Cô đọc tiếp lá thư ngắn của X men ẩn tượng.

Hà! Vậy mà Bích tưởng X men đã quên mình rồi chứ.

" Ngườii tu Azkaban !

Phố cũ hoa vàng

Chương 5

"Mỗi tối anh đều online từ mười một đến mười hai giờ. Nếu được chúng ta sẽ chat. Anh không thích mail, thông cảm nhé cô bé".

Bích xiu mặt xuống, chat với X men thú vị thật, nhưng ở thời điểm gọi là giờ vàng cấm cung đó Bích chịu thua. Chỉ còn hi vọng ba mau mau về để tậu máy tính mới cho cô thôi. Biết viết gì cho X man đây? Có lẽ nên im lặng là hơn.

Bích khều tay Quỳnh:

- Về chưa Quỳnh.
- Ủa, mà nghỉ chơi sớm vậy?
- Tao gởi mail chứ có chơi gì đâu.

Quỳnh nheo mắt:

- Gởi cho ai vậy? Chắc không phải cho ông Phương hay thằng Nghĩa chứ?

Bích lườm:

- Hỏi gì lắm thế! Về.

Trả tiền thuê máy, Quỳnh lầu bầu:

- Mà bày đặt bí mật hả? Sau này có gì buồn vui đừng kiếm tao để tâm tình nhé!

Khuê Bích làm thỉnh mặc kệ Thúy Quỳnh cau có, phóng xe đi trước.

Tới nhà, Bích nhìn sang quán Net. Buổi trưa vắng teo. Trên sân không thấy chiếc Vespa cũng chẳng thấy ai. Dì Bảy mở cổng, Bích dắt xe vào. Hai dì cháu cặm cùi ăn cơm trong im lặng.

Bà Bảy lên tiếng trước:

- Con sao vậy?

Bích nuốt vội miếng rau:

- Dạ có sao đâu.

- Im như thóc thè? Lại bị mắng à?

- Làm gì có. Tại con đang suy nghĩ.

- Nghĩ gì mà quên nhai cơm.

Bích kêu lên:

- Trời ơi! Biết nói sao đây? Tóm lại con không giải thích được.

Vội vã uống nước, vội vã lên lầu. Nhìn qua ô cửa sổ, Bích không thấy gì ngoài giàn huỳnh anh dày đặc hoa vàng bao quanh quán Net.

Lên giường dỗ giấc ngủ trưa, Bích không biết nên nghĩ tới ai để có cơn mộng đẹp.

Điện thoại reo làm Bích giật mình. Một hồi, hai ba hồi. Đứa quỷ nào thế nhỉ? Bích không thèm nhắc máy. Chuông tự động tắt. Cô nhắm nghiền mắt rồi mở ra khi bà Bảy gắt:

- Điện thoại của con kia.

Bích buột miệng như một thói quen:

- Đưa nào vậy dì?

- Không biết! Một thằng giọng lạ hoắc.

Cầm ống nghe, Bích khá bất ngờ khi nghe tiếng của Đồng:

- Chào Bambi.

Bích chớp mi:

- Tôi không phải là Bambi.

- Nhưng vẫn thích được gọi là Bambi để rồi cầu nhàu trách móc?

Bích lảng đi:

- Tôi nhớ mình đâu nợ tiền ở quán Net.

Đồng cười cười:

- Đúng vậy? Chỉ có tôi nợ em thôi.

- Nợ gì nhỉ? Khó hiểu quá.

- Lâu rồi không thấy em qua quán.

- Tôi bận! Cũng mới vài ba hôm chớ có lâu gì?

Đồng nói ngay:

- Vì mong được gặp em nên với tôi một ngày dài hơn thế kỉ.

Bích cười khúc khích:

- Vậy à! Anh làm tôi cảm động ghe.

Giọng Đồng trầm hẳn xuống:

- Khuê Bích này.

- Sao ư! Anh thật tài khi gọi chính xác tên tôi.

Đồng cười khế:

- Tên đẹp thế kia làm sao tôi gọi sai cho được.

Bích cau mày. Cô chưa nghĩ ra từ đâu Đồng biết tên mình thì Đồng đã nói tiếp:

- Chúng ta có thể gặp nhau không?

Bích do dự:

- Có lẽ là không. Tôi rất bận, anh muốn nói gì thì cứ nói.

Đồng nhỏ nhẹ:

- Tôi đã nhận email. Chính vì lá thư đó tôi mới quyết định điện thoại cho em. Em có cách chơi chữ thật đặc biệt. Tôi thích những lời em viết.

Bỗng dựng Bích chân tình:

- Tôi cũng thích lá thư của anh. Nhưng điều này không có nghĩa chúng ta phải gặp nhau ở trong quán của Vua chích choè.

- Em ngại vì tôi là nhân viên của Vua chích choè? Chúng ta sẽ gặp nhau nơi khác vậy.

- Không phải! Với tôi con người quan trọng hơn công việc anh ta đang làm. Tôi chưa biết gì về anh ngoài cái tên Trần Tự Đồng.

Đồng nói:

- Muốn biết về một người không gì hay bằng phải thường gặp họ để trò chuyện.

- Anh định dụ dỗ con nít chắc.

Đồng láu cá:

- Đâu có! Tôi chỉ thích dụ dỗ người nhỏ hơn tôi vài tuổi thôi.

Bích bật cười:

- Anh nghĩ thiên hạ thời nay dễ dụ lắm sao?

- Tôi không nghĩ vậy. Tôi thích làm những việc khó hơn sức mình.

- Thí dụ như việc gì?

Đồng từ chối:

- Tìm cho bằng được người trong mộng.

Khuê Bích chắc lưỡi

- Tìm cho ra người trong mộng, đúng là hơi khó nghen. Nhưng tôi chúc anh thành công.

- Cám ơn em, tôi nghĩ mình đã thành công một nửa rồi. Nửa còn lại rất mong được em giúp.

Khuê Bích liếm môi:

- Chuyện này tôi nghĩ anh nên đăng báo mục tìm người thân may ra

gặp được nàng chớ tôi thì xin bó tay.

- Lời từ chối cũng là lời từ vấn hết sức dễ thương. Tôi sẽ suy nghĩ thêm có nên thực hiện lời từ vấn này không.

- Nên quá đi chứ!

Đồng bỗng chuyển tông:

- Em muốn biết về tôi phải không?

Bích nhẹ tên:

- Tò mò là bản chất con gái mà.

- Tôi chưa thấy bản chất này ở em.

- Tôi sẽ thể hiện ngay đây. Này! Anh đang trong giờ làm việc mà sao rảnh vậy? Không khéo Vua chích choè cắt hợp đồng với anh đó.

Đồng cười khế:

- Cảm ơn em đã lo lắng. Tôi làm việc không ký hợp đồng vì lương có bao nhiêu đâu mà.

- Nhưng thật ra anh là ai? Sao lại biết số điện thoại và tên của tôi?

- Thời hiện đại, biết số phone và tên của một cô gái có gì là khó.

Bích mỉa mai:

- Anh có vẻ kinh nghiệm nhỉ!

Đồng thần nhiên:

- Tôi rất nhiều kinh nghiệm. Nếu em cần cứ nhờ giúp. Tôi rất sẵn sàng.

Bích châm chọc:

- Anh đúng là có khẩu khí của nhân viên quán. Lúc nào cũng rất sẵn sàng. Nhân viên quán, phục vụ quán. Chắc! Tôi nghĩ anh phải là người khác cơ. Trần Tự Đồng.

Đồng lơ lửng con chuồn chuồn:

- Anh cũng có một vài người khác ẩn trong mình. Nếu gặp nhau ở quán, em hãy xem tôi là nhân viên phục vụ.

- Thế ở đâu anh mới chính là anh?

- Ở trong tim em.

Khuê Bích nóng mặt. Cô kêu lên:

- Nhảm!

Rồi gác máy! Trần Tự Đồng đúng là quỷ sứ, anh ta cứ gài Bích rơi vào bẫy, mà cô cũng ngốc nữa.

Giận dữ, Bích đi tới đi lui trong phòng. vén màn cửa sổ cô nhìn qua bên kia đường. Buổi chiều bắt đầu xuống cho hương cà phê lan man.

Hương cà phê không đáng nên Bích tha hồ nhâm nhi. Chỉ e rằng rồi cô sẽ nghiện cà phê dù không uống giọt nào.

Đồng vừa ngồi xuống bàn ăn đã nghe giọng ông Lữ gay gắt:

- Con ở đâu về vậy?

Đồng cầm đĩa lên:

- Dạ ở nhà bạn.

Ông Lữ lừ mắt:

- Bạn nào?

Đồng ậm ự:

- Có nói ba cũng không biết, con mời nội, mời ba và dì ăn cơm.

Ông Lữ mỉm mai:

- Hừ! Con nhiều bạn quá nhỉ, chắc cũng một lũ lười học ham chơi vô trách nhiệm với gia đình, tối ngày tụ tập đàn đúm như con.

Đồng làm thinh, Ông Lữ lại nói:

- Đã là năm cuối nhưng chẳng khi nào ba thấy con cầm quyền vớ trên tay. Tệ thật.

Bà Phượng tăng hắng:

- Thôi mà! Trời đánh còn tránh bữa ăn đó. Có để thằng nhỏ nuốt trôi miếng cơm không?

Ông Lữ nhìn bà:

- Nhưng có lúc nào con gặp được nó ngoài giờ ăn. Má phải để con dạy nó chứ?

Bà Phượng kêu lên:

- Dạy con vào giờ ăn à? Mà tra tấn nó thì đúng hơn. Không những thế, mà còn dẫn vật tao nữa.

Bà Yến vội vàng lên tiếng:

- Xin má bớt nóng. Còn anh nữa, để cho con ăn cơm.

Đồng ghen ở cổ, anh thấy no ngang không muốn động đĩa dù món tôm kho tàu là món khoái khẩu của anh. Không khí bữa ăn nặng trĩu xuống. Bà Yến liền trở tài vợ đảm, mẹ hiền, dâu thảo bằng cách gấp thức ăn cho chồng, đơm cơm cho con và thêm canh cho mẹ chồng. Bà luôn miệng nhắc Đồng ăn nhiều vào. Có thực mới vực được đạo. Nghe bà đái bôi, Đồng chỉ thêm ngao ngán. Anh lầm lì nhai nuốt chẳng cảm giác ngon lành.

Ông Lữ bỗng hỏi:

- Con chơi thân với Mai Hoàng không?

- Ủa! Sao ba hỏi tới con bé đó?

- Ba đang làm ăn với công ty của ba nó. Tuần sau gia đình đó tân gia. Ba muốn con đi cùng.

Đồng buông đĩa xuống:

- Con có phải trẻ nít đâu mà ăn ké theo ba mẹ, con không thích vì con không thân với nhỏ đó.

Ông Lữ nghiêm mặt:

- Ông Chinh, bố Mai Hoàng mời cả gia đình mình. Biết hai đứa học chung ông mời riêng con cả mấy lần. Con phải đi dù không thân với nó.

Đồng xụ mặt khó chịu. Bà Phượng nói ngay:

- Đừng đưa cháu tao vào những cuộc làm ăn mua bán của mày nghe.

Ông Lữ vẻ khó chịu:

- Đây là giao thiệp bình thường! Má nói nghe kỳ quá.

Bà Phượng nói:

- Thằng nhỏ đã không thích, mày cố ép, tao thấy không bình thường chút nào.

Ông Lữ phản ứng:

- Nó lớn rồi, phải làm quen với môi trường công việc chứ không thể tối ngày bia bọt, gái gú. Nó phải vừa học vừa làm mới khôn ra.

Bà Yến ngọt như đường:

- Anh thư thả cho con nhờ. Bắt nó vừa học vừa làm tội lắm. Lỡ nó thi hỏng tốt nghiệp thì khổ.

Bà Phượng kêu lên :

- Làm gì mà rớt tốt nghiệp. Cháu tôi đâu tệ lậu dữ vậy. Hừ ! Chưa thi đã trù thằng nhỏ nghĩa là sao?

Ông Lữ bực bội:

- Ai trù ẻo gì nó. Má tưởng cháu má siêng năng chăm chỉ lắm hả.

Nếu siêng nó đã đi du học chứ đâu lông bông như vậy. Là anh, lẽ ra nó phải làm gương cho em. Đằng này... thôi không nói nữa. Con chán lắm rồi!

Đồng đứng dậy băng băng ra phòng khách. Bà Phượng gọi với theo:

- Con đi đâu?

Đồng cộc lốc:

- Đi đàn đúm. Nội khỏi phải lo!

Ông Lữ rít lên:

- Mày đứng lại thằng mất dạy. Nuôi mày ăn học để mày đối xử với người lớn như vậy à.

Đồng làm thinh. Ông Lữ dịu giọng xuống:

- Chờ đi! Ba muốn nói chuyện với con như với một người đàn ông thực thụ.

Bà Phượng lo lắng nhìn Đồng. Với bà Đồng mãi mãi là thằng bé con, Đồng còn bé bỏng hơn cả Huy, thằng em cùng cha kém Đồng ba tuổi, bà không cho ai nặng nhẹ thằng Đồng dù đó là ba nó.

Bằng giọng bức xúc bà hỏi:

- Mày định làm gì thằng bé? Ông Lữ ngần ngừ:

- Con muốn nó tập tành làm quen một số việc. Nó cần tập kiếm tiền là vừa.

Bà Phượng quyền hành:

- Bây giờ vừa thôi, thằng nhỏ đang học, thời giờ đâu ra chớ? Từ giờ trở đi tao sẽ lo liệu thằng Đồng không phải kiếm tiền kiếm bạc gì cả.

Bà Yến vội lên tiếng:

- Má đã nói vậy, anh nghe theo đi.

Đứng dậy, đẩy mạnh cái ghế, ông Lữ hàm hàm:

- Rõ ràng má dung túng nó, thật tức điên lên được.

Nhìn ông bước lên lầu, bà Phượng nói với theo:

- Nó mất mẹ, tao phải thương nó nhiều chớ chẳng dung túng gì. Hừ!

Bực mình ở đâu về nhà trút lên con cái.

Đồng ngồi phịch xuống salon. Anh thường trách ba mình là vì những chuyện đại loại như vừa xảy ra.

Xưa nay ông không quan tâm đến con cái. Đồng muốn học, muốn chơi thế nào thì tùy. Đúng như bà nội nói, thỉnh thoảng bực bội bên ngoài, ông về nhà hoành hoẹ anh rồi đâu lại vào đó.

Đồng không chăm học như Huy, chính vì vậy anh chẳng tha thiết gì đi du học như nó. Dẫu sao ba cũng còn thằng Huy để nở mày nở mặt cùng thiên hạ.

Bà Phượng vội tới ngồi cạnh anh giọng vỗ về:

- Ba con nói gì thầy kệ, tiền của con lúc nào cũng có sẵn, cần gì phải kiếm tiền. Máy dây phố mặt tiền là của mẹ mày để lại, không đứa nào có quyền động vô. Nội sẽ bảo ba mày sang tên cho mày, không sau này phiền phức.

Đồng thoáng thấy bà Yến nhếch môi. Anh thừa biết Huy đi du học bằng tiền cho thuê cả dãy phố mặt tiền ấy cho nên bà nhột nhột khi nghe nội nói thế.

Đồng hờ hững:

- Con không nghĩ tới dãy nhà đó đâu nội.

Bà Phượng nhấn mạnh:

- Nó là của con, nghĩ tới hay không cũng vậy thôi.

Di động của Đồng reo lên trong túi. Anh thấy hiển thị số của Sơn.

Đứng dậy, Đồng nói:

- Con nghe điện một chút.

Ra hàng hiên, anh nghe máy. Giọng Sơn dài ra:

- Sao rồi ông anh? Câu mãi vẫn chưa được cá à?

Đồng ậm ừ:

- Từ từ chứ.

- Em hơi sốt ruột vì từ từ có bị lâu, anh phải mạnh mẽ vào chứ!

Nghe anh Trí bảo anh vẫn chưa vào được vòng trong hở? Chà! Lễ nào sát thủ là hư danh? Nếu đúng vậy thì em nhầm người rồi. Chắc phải tìm người khác quá!

Đồng khô khan:

- Chưa hết thời hạn đưa ra mà. Mà hồi thúc để làm gì?

Sơn cười hề hề:

- Em đâu hồi thúc ông anh. Em xin cung cấp một thông tin. Nghe đồn rằng con Bích đang khoái một thằng vừa đi du học về. Anh chậm chân chậm tay quá coi chừng thằng kia cuỗm con Bích mất là anh thua trắng.

Đồng vội vàng hỏi:

- Thằng đó như thế nào? Sao Bích quen được khi nó thuộc dạng kín cổng cao tường?

Sơn vẫn cười hề hề:

- Ở Phương là chỗ quen biết cũ của nó. Hai đứa mới gặp lại đây. Gã ta là nguyên nhân khiến thằng Nghĩa bị nhỏ Bích bộp tay. Gã nặng đô lắm đó. Anh liệu đi! Em cho anh số di động của nhỏ Bích nè. Thôi em stop nghe. Cần cung cấp thông tin gì cứ gọi em.

Đồng vào nhà. Bà Phượng vẫn còn ngồi ở Salon. Dúi vô tay anh một xấp giấy năm trăm ngàn, bà bảo:

- Cứ xài cho bố ghét thằng cha mày!

Đồng nói:

- Con vẫn còn nhiều.

- Để dần túi. Tiền mà chê à.

- Nội không sợ con đi đàn đúm, gái gú bia bọt như ba con nói hả?

Bà Phượng lắc đầu:

- Nội không sợ. Nội tin con là đứa không sa đà, dù con có nhiều tiền. Cứ chơi cho đã trước khi lao vào công việc. Như ba mày vậy. Giờ thời gian đâu mà chơi.

Đồng chợt buồn cười vì lí lẽ của bà nội. Bà kể rằng ba anh là người không biết chơi. Hồi nhỏ lao đầu vào học, lớn lên lao vào làm việc. Ông không tiệc tùng, nhậu nhẹt, nếu những bữa tiệc đó không liên quan đến việc làm ăn.

Huy rất giống tính ông, nó cũng chỉ biết vui đầu vào sách vở. Và nó đã sang Úc đã vào đại học. Dĩ nhiên tương lai của nó không tầm thường như tương lai của Đồng. Ba và mẹ nó có quyền hãnh diện về con trai. Trong nhà có một đứa như Huy là đủ lắm rồi, Đồng không muốn làm một sách cũng không muốn trở thành nô lệ của công việc. Nhưng chẳng lẽ anh cứ là anh với cái trò cưa cẩm con gái vì một lời thách đố. Hoặc anh cứ là anh vật vờ trong cái quán cà phê, với các

cô nàng chỉ để vui một thời gian rồi đường ai nấy đi?
Điện thoại run lên. Đồng thấy số của Diễm Ái. Con nhỏ này anh mới quen, Ái cũng thuộc dạng cứng cựa, nhưng anh với cái mác thiếu gia rủng rỉnh tiền đã cựa đồ cô nàng khá dễ.
Con bé nhắn tin " Em đang ở quán Dạ Khúc. Anh đến nhé, em chờ ".
Bà Phượng đứng lên:
- Nếu có đi chơi thì đi sớm về sớm.
Đồng gật đầu:
- Vâng !
Đồng không hứng thú lắm với tin nhắn này. Anh đang rối ren bận rộn vì Khuê Bích. Nhỏ đó chiếm hết tâm trí anh. Anh nôn nóng kết thúc độ cá cược này lắm rồi. Nếu đúng Khuê Bích đang khoai gã Phương nào đấy thì hơi gay cho anh.
Cầm di động trên tay, Đồng nhắn trả lời Diễm Ái " Anh bận rồi, đừng chờ ".
Đồng phóng ra như bị ma đuổi về quá Net của Ngoạn.
Dừng xe trong sân anh hỏi:
- Có cần tao vào phòng máy không?
Ngoạn lắc đầu, Đồng tười cười:
- Vậy tao gọi xe ở đây. Mà trông nhé !
Ngoạn ngạc nhiên:
- Mà còn đi đâu nữa?
Đồng lấp lửng:
- Ờ! Tao đến đây là để tới đó mà!
Ngoạn chép miệng:
- Đúng là vô công rồi nghề! Nếu thời gian biết lên tiếng, chắc nó đã cho mày biết một phút trị giá là bao nhiêu.
Đồng khoát tay:
- Khởi lên lớp thằng quỷ!
Dứt lời anh băng qua đường tới cổng nhà Bích nhấn chuông. Không phải đợi lâu đã có một phụ nữ đứng tuổi mở hé cổng.
Đồng hét sức lễ phép:
- Dạ thưa cho cháu gặp Khuê Bích.
Bà Bảy nhìn Đồng từ đầu xuống chân:
- Cháu tên gì sao trông lạ quá!
Đồng cũng lễ phép:
- Dạ! Cháu tên Đồng, dì từng nghe giọng cháu qua điện thoại rồi ạ!
Bà Bảy ngập ngừng:
- Vậy đứng chờ nghen.
Dứt lời bà đóng cổng lại. Đồng tùm tùm cười. Anh đứng bắt chéo

chân, dựa lưng vào tường, mồm huyết gió khe khẽ. Anh sẽ nói gì với Khuê Bích đây? Đồng vẫn chưa nghĩ ra, thôi thì tùy cơ ứng biến. Khoảng này anh thừa kinh nghiệm mà.

Bích thò đầu ra:

- Anh đi đâu đây?

Đồng nhìn cô:

- Đi tìm một nửa của mình.

Bích bấu môi:

- Lộn địa chỉ rồi. Làm ơn... thẳng giùm.

Đồng lì lợm:

- Chuyện quan trọng như vậy làm sao anh lộn được.

Bích lạnh lùng:

- Tôi không dư thời gian. Làm ơn đi.

- Anh sẽ đứng đây mỗi tối.

Bích nhún vai:

- Tùy anh! Tôi không cảm động vì cái trò trồng cây si sến sến này đâu.

Dứt lời cô đóng cổng lại. Đồng tựa vách nhấn điện thoại. Hy vọng số di động thẳng Sơn cung cấp đúng số của Bích.

Một, hai, ba, rồi bốn hồi chuông. Đồng mới nghe giọng Bích dè dặt. Cũng phải thôi Bích làm sao biết ai ở cái số lạ hoắc của Đồng.

Anh ngọt sớt:

- Là anh đây Bambi.

Bích im bật. Mấy giây sau cô mới mở lời:

- Anh giỏi lắm! Cả số di động của tôi anh cũng biết. Tôi ngạc nhiên và tò mò về anh quá. Nhưng anh nên thôi diễn trò thì hơn.

Đồng chưa kịp nói gì thêm, Bích đã cúp máy. Nhìn lên lầu, cửa sổ phòng cô đã khép màn lại. Đồng tủm tủm cười. Anh tin chắc Bích đang hết sức tò mò về mình. Rồi con bé phải nghĩ tới anh cho mà xem.

Đứng tựa cổng, Đồng tiếp tục gọi vào di động của Bích. Con bé nhận điện thoại xong lại tắt.

Đồng nhắn tin:

- " Anh sẽ đứng thi gan cùng cột đèn. Chúc em ngủ ngon ".

Ngay lúc đó mắt Đồng chói sáng vì ánh đèn. Một chiếc Dream dừng lại trước cổng. Cô gái trên xe nhìn anh ngạc nhiên:

- Cậu tìm ai à?

Đồng không chớp mi, anh nhận ra những nét giống nhau giữa cô ta và Bích.

Cũng rất lễ phép và lịch sự, Đồng nói:

- Dạ! Em tìm Khuê Bích:
- Vậy sao không nhấn chuông?
Đồng mỉm cười:
- Dạ có! Nhưng mà ... chắc chị là chị của Bích?
Khuê Tâm gật đầu rồi chắc lưỡi:
- Con bé này thật là!
- Em đã gặp Bích rồi. Cô bé ra bảo em đi về.
- Vậy sao cậu không về?
Đồng thần nhiên:
- Em về thì đâu còn trò gì cho Bích vui và tự hào có một cây si cây sến ngay nhà mình.
Khuê Tâm bật cười:
- Cậu hiểu em tôi quá chứ!
Dứt lời cô nhấn còi xe. Tâm hỏi:
- Cậu vào nhà hay tiếp tục đứng đây?
Đồng chắc giọng:
- Em đứng đây.
Tâm tủm tỉm:
- Tùy cậu vậy.
Bà Bảy ra mở cổng. Thấy Đồng bà kêu lên:
- Ủa! Bích chưa xuống gặp cháu à?
Đồng lễ phép:
- Dạ xuống rồi, nhưng cháu vẫn phải chờ.
Tâm nói:
- Dì Bảy ơi nhắc cho cậu gì đây cái ghê.
Đồng xua tay:
- Dạ em đứng được rồi. Em tên Đồng.
Tâm hóm hỉnh:
- Tên nghe... Metal nhỉ.
- Vâng! Tên do ông nội em đặt cho đấy ạ.
- Vậy cậu Đồng cứ đứng chơi nhé.
- Vâng! Chị và dì Bảy đừng bận tâm.
Cánh cổng khép lại, Đồng nhìn lên cửa sổ, anh thoáng thấy bóng Khuê Bích. Thế nào cá cũng cắn câu, chẳng cần hấp tấp. Hà! Khương Tử Nha còn phải ngồi câu cá bao nhiêu năm nữa kìa.
Cổng mở ra, Bích nói một hơi:
- Anh thích người khác bị mắng lắm hả? Tôi không muốn bị vạ lây từ anh đâu ghen.
Đồng ngơ ngác:
- Ủa! Anh chúc em ngủ ngon rồi mà.

- Mới giờ này mà ngủ gì? Anh chỉ khiến người ta gặp ác mộng khi ngủ thôi.

Đồng ung dung nói:

- Chị em đã cho phép anh đứng đây. Em sẽ không bị mắng. Cứ vào ngủ thoải mái, anh không len vào giấc mơ của em đâu.

Bích bấu môi:

- Anh anh em em ngọt quá hén!

Đồng nhắc nhở:

- Vào nhà đi, cứ mặc anh hoá đá ở ngoài này.

- Anh mà hoá đá. Hồng dám đâu! Anh hoá quỷ thì có.

Đồng nheo nheo mắt:

- Nếu hoá quỷ anh sẽ là một gã quỷ đa tình vì vậy em cũng không thoát khỏi tay anh đâu.

Bích khoát tay thách thức:

- Cứ thử xem!

Một chiếc taxi trờ tới đậu trước lễ nhà Bích. Khiến cả hai đều phải nhìn vì tò mò.

Khuê Bích chột nháy căng lên:

- Wá! Ba về! Ba về!

Cô lao về phía taxi với tất cả vui sướng. Trên taxi một người đàn ông bước xuống. Ông ta ôm Bích rồi hôn lên trán cô.

Bích hí hửng bá vai ông:

- Sao ba không báo trước sẽ về?

Ông Mẫn nói:

- À! Ba muốn bất ngờ, mà ba biết con là người trông ba nhiều nhất nhà.

Bích cười toe:

- Con nhớ ba chớ bộ.

Ông Mẫn cốc lên đầu Bích:

- Nếu máy tính không hư, con chẳng nhớ ba đâu nhỉ? Nào! Phụ ba khiêng nó vào.

Mắt Bích sáng rỡ:

- Nó nào cơ ạ?

- Chậc! Nó nào bây giờ.

Người tài xế mở cửa taxi lên. Thật mau mắn, Đồng bước tới chào ông Mẫn rồi hạ giọng:

- Để cho cháu ...

Hơi ngạc nhiên một chút, nhưng ngay tức khắc ông Mẫn hóm hỉnh:

- Chà! Hên thật, có sẵn cả thợ khiêng.

Bích dẫu môi:

- Cẩn thận đấy.

Đồng ngọt sốt:

- Anh biết rồi!

Bích tíu tí:

- Sao ba lại có sẵn nó vậy?

Ông Mẫn nói:

- À! Dễ thôi! Sáng nay ba điện thoại nhờ chú Thịnh đi ráp máy cho con, về tới nơi ba chỉ trả tiền rồi chở nó về nhà. Màn hình cũng mới luôn đấy.

Bích cười tí mắt:

- Ba đúng là số một la mã.

Bà Linh và Tâm ra tới. Ông Mẫn giang hai tay ôm hai mẹ con.

Khuê Tâm suýt xoa:

-Nhỏ Bích sướng ghê! Phần quà của nó to ời là to, xịn ời là xịn, mắc ời là mắc.

Bà Linh cười:

- Nó nhớ máy vi tính chớ nhớ gì ba.

Thấy Đồng khệ nệ với thùng đựng màn hình vào, bà Linh hỏi:

- Bích chỉ chỗ cho người ta khiêng vào.

Tâm nheo mắt:

- Nghe chưa em! Nhớ chỉ chỗ cho người ta.

Bích lườm Tâm:

- Nghe rồi, thưa chị.

Quay sang Đồng, Bích nói nhỏ:

- Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng anh vào nhà tôi đó nha.

Đồng chép miệng:

- Anh cũng muốn vậy nhưng chỉ sợ khó cho em.

Bích tròn mắt:

- Khó về chuyện gì chứ?

Đồng để thùng máy xuống đất:

- Máy móc là chúa rắc rối. Để rồi em xem.

Ông Mẫn cũng mang vào thùng linh kiện khác. Đặt nó xuống ông hỏi:

- Còn phải thuê người tới cài đặt nữa con gái ạ.

Đồng mau miệng:

- Cháu làm được thưa bác.

Ông Mẫn thở phào:

- Vậy thì hay quá! Con bé đang nôn lên mạng đấy. Cháu cài đặt đi.

Đồng ngập ngừng:

- Dạ! Cũng phải cả buổi mới xong. Tối nay không kịp đâu ạ! Ngày mai cháu sẽ đến.

Khuê Bích chưa kịp nói gì, ông Mẫn đã bảo:

- Đành nhờ cháu vậy.

Đồng gật đầu:

- Vâng! Xin bác cứ an tâm!

Chào ông Mẫn, bà Linh và Khuê Tâm, Đồng ung dung trở ra cửa.

Bích âm ức bước theo:

- Đồ cơ hội! Tôi không cần anh đâu!

Đồng dịu dàng:

- Đừng nên nói như đinh đóng cột bất cứ vấn đề gì. Thế giới chuyển dịch từng giây em sẽ thay đổi cho xem. Đã hứa với bác, anh đâu thể làm khác.

Bích gân cổ lên:

- Nhưng mà ... mà anh không phải là bạn tôi như ba tôi tưởng.

Đồng thần nhiên:

- Em cứ nói thật anh làm công cho phòng Net trước nhà. Có sao đâu!

Khuê Bích chắc nịch:

- Đương nhiên tôi sẽ nói.

- Anh không mặc cảm hay xấu hổ với công việc của mình" Con người quan trọng hơn công việc anh ta làm " Anh quý em vì câu nói đó.

Chúc ngủ ngon. Anh không len vào giấc mơ của em đâu Bambi.

Bước những bước sỏi dài, Đồng băng qua đường vào quán Net.

Đang ngồi nhip chân theo nhạc. Ngoạn hát hàm:

- Sao rồi thằng kia?

Đồng ngồi xuống đối diện:

- Tao chờ một tin nhắn. Rồi mày xem.

Ngoạn nhún vai:

- Đúng là tình yêu trên ngón tay. Hồi nãy có hai đũa ranh ngồi đây. Chúng không nói chuyện trực tiếp mà toàn nhắn tin cho nhau mới ghê chứ.

Đồng bảo:

- Có nhiều điều khó nói ra bằng lời nên chúng ta phải nhắn tin dù đang ngồi cạnh nhau.

Ngoạn gật gù:

- Mày kinh nghiệm nhỉ?

Đồng cười ngạo nghễ:

- Chuyện nhỏ.

Ngay lúc đó điện thoại của anh reo. Đồng hí hửng:

- Thấy chưa! Tin nhắn đấy!

Nhìn màn hình hiển thị, Đồng thấy hàng chữ " Mai anh đến mấy giờ "

Tủm tủm với tất cả khoái chí. Đồng trả lời: " Tùỵ Bambi ".

Đồng lại nhận được tin nhắn: " Buổi chiều giờ nào tôi cũng ở nhà ".

Đồng thao tác ngón cái: " Anh sẽ đến sau khi gọi điện mười phút ".

Ngoạn nhìn Đồng:

- Trông mặt mày hạnh phúc một cách chân thật, yêu rồi à?

Đồng hơi khựng lại:

- Mày nói gì? Yêu hả? Còn hơi khuya.

Ngoạn nói:

- Bất quá thua một châu cá cược, bù lại được một tình yêu. Lời chớ đâu có lỗ. Nếu là mày, tao thà chịu thua độ.

Đồng dứt điện thoại vào túi:

- Tao không phải là mày. Tao không thể bị thua độ. Thôi tao về.

Khuê Bích xem tivi nhưng thỉnh thoảng cô vẫn lướt mắt về chỗ đặt máy tính. Ba cô và Đồng đang ngồi trước màn hình và đang trò chuyện xem ra rất tâm đầu ý hợp.

Bích không hiểu sao ba vốn hơi khó với các thằng bạn của cô lại dễ dãi, thân thiện với Đồng nhanh như vậy.

Vừa cài đặt chương trình, Đồng vừa trò chuyện với ba. Trông kiểu cách của anh ta mới thấy ghét chứ.

Bích âm ức nhẩn rờ một chuyển kênh liên tục nhưng vẫn không chọn được đài để xem.

Ông Mẫn chợt gọi to:

- Bích ơi!

Cô nhồm dậy:

- Dạ!
- Cho ba và anh Đồng nước uống đi con.

Bích gãi ót:

- Dạ ... ba uống gì ạ?

Ông Mẫn hỏi :

- Cháu uống gì Đồng ?

Đồng nhũn nhận:

- Dạ! Bác cho gì cháu uống thứ đó ạ!

Ông Mẫn búng tay:

- Hai cam vắt, con gái.

Bích liếc Đồng một cái bén ngót, cô thấy anh ta cười mà ứa gan.

Xuống bếp, cô mở tủ lạnh lấy cam ra làm nước. Thật ra Đồng là người tốt hay người xấu nhỉ? Bích luôn hoang mang khi nghĩ tới anh.

Cô không phủ nhận mình thích cái cách trò chuyện thông minh của Đồng. Nhưng mà thích trò chuyện thì đã sao?

Cho đường vào ly nước cam, khuấy tan Bích bỏ những viên đá

vuông vào. Chút tinh nghịch lướt qua đầu, Bích với tay lấy lọ muối gần đó cho vào ly nửa muỗng.

Sau khi để ly cam muối ấy lên cái đĩa xanh lá chuối, Bích lấy cái đĩa khác để ly còn lại lên, đặt cả hai vào chung một cái khay. Bích khệ nệ bưng ra.

Rất thận trọng, Bích đặt ly nước cam cô dành riêng cho từng người vào đúng vị trí.

Môi chúm chím, Bích cười:

- Ba và anh uống nước ạ !

Ông Mẫn tấm tắc:

- Trông vàng óng ngon quá. Chỉ sợ chua thôi.

Bích nhìn Đồng:

- Dạ không chua đâu. Con bảo đảm mà!

Đồng nhìn trả lại cô làm Bích chớp mi, cô tủm tỉm:

- Anh uống đi! Không chua đâu!

Đồng khuấy nhẹ ly nước. Ngay lúc đó điện thoại reo. Cô ra nhắc máy lên và gọi ông Mẫn:

- Chú Hoà tìm ba.

Ông Mẫn đứng dậy đi về phía để điện thoại. Bích chột bối rồi khi thấy Đồng bưng ly lên uống. Trán anh hơi nhú lại nhưng anh vẫn uống hết phân nửa.

Giọng tỉnh bơ Đồng bảo:

- Ngon đặc biệt!

Khuê Bích hình mũi:

- Vì tôi pha chế bằng công thức đặc biệt mà, không ngon đặc biệt sao được.

Đồng gật gù như cụ non:

- Cam chua muối mặn, uống một lần khát tới ngàn sau. Em muốn tôi nhớ em tới ngàn sau à?

Bích nhún vai:

- Anh suy diễn trật lất.

- Vậy thế nào mới đúng?

Bích chưa trả lời, ông Mẫn đã quay lại:

- Ba tới chỗ chú Hoà một chút, hai đứa ở nhà. Đồng ráng cài hết các chương trình quan trọng hộ Bích nhé! Hôm nào bác cháu mình cà phê cà pháo sau.

Đồng nói:

- Cũng sắp xong rồi bác à! Bác không phải lo gì cả.

Ông Mẫn vừa ra tới cửa, Đồng đã nhắc:

- Em vẫn chưa trả lời anh đấy.

Bích liếm môi:

- Tôi chỉ muốn xem thái độ của anh.
- Em thấy sao?
- Anh không đơn giản chút nào. Nãy giờ anh nói gì với ba tôi vậy?

Đồng lơ lửng:

- Bác hỏi gì thì anh trả lời cái đó. Anh bị sách hạch còn hơn thi vấn đáp. Cũng may, vì tính là chuyên môn của anh.
- Ba tôi biết anh làm bên quán Net không?

Đồng láu lỉnh:

- Ờn chúa! Bác không hỏi điều này.

Bích thắc mắc:

- Vậy ba tôi hỏi chuyện gì?
- À! Bác hỏi anh nhà ở đâu, học trường nào?

Nhìn về chờ đợi của Bích, Đồng vờ vịt:

- Em cần nghe câu trả lời không?

Bích liếc xéo anh:

- Sao lại không? Tôi đã biết tí gì về anh đâu.
- Anh làm cho quán Net, nơi lần đầu mình gặp nhau.

Bích ngắt lời anh:

- Chưa thấy ai đi làm sư ông như anh.

Đồng ậm ự:

- Ôi thì người có chuyên môn giỏi phải được ưu đãi chứ!

Bích nói ngay:

- Chuyên môn giỏi ai lại làm nhân viên quán cà phê Net. Tôi ghét người lấp lửng với mình lắm.
- Rất may anh không phải người như vậy. Mục đích của anh khi xin vào làm cho Vua chích choè rất rõ.

Bích tò mò:

- Mục đích gì vậy?

Đồng nhìn cô:

- Để được tiếp cận Khuê Bích. Lần đầu gặp em, anh chưa phải là nhân viên quán ấy đâu. Sau đó anh năn nỉ mãi vua chích choè mới nhận anh đấy.

Bích nhìn Đồng, mặt anh nghiêm nghị lắm, nhưng những người nói láo thường không chớp mắt mà.

Bích hỏi tới:

- Vậy nhà anh ở đâu? Anh học trường nào?

Đồng mỉm cười:

- Nhà anh ở Sài Gòn, cùng quận với nhà em, nhưng khác phường. Anh học công nghệ thông tin năm cuối.

Bích hắt mặt:

- Sắp thi tốt nghiệp mà nhàn rỗi nhỉ?

Đồng khổ sở:

- Làm ơn cho anh xin một ly nước lọc. Anh khát vì nước cam của em quá.

Bích phá ra cười khoái chí:

- Thật đáng đời.

Xuống bếp cô rót một ly nước lọc to. Đến bàn đặt máy tính, Bích để xuống:

- Anh uống đi!

Đồng nhìn cô:

- Có đúng là nước tinh khiết không?

Bích tủm tỉm:

- Không nên " Bồn cũ soạn lại ".

Đồng uống cạn ly nước lọc:

- Chưa bao giờ anh thấy nước ngon như vậy.

Bích chớp mi:

- Xin lỗi tôi đã đùa quá trớn.

Đồng tủm tỉm:

- Chà! Sao khi không em trở nên hiền từ thế?

- Có sao đâu! Dữ dần hoài cũng chán. Mà này! Suốt ngày ở bên quá Net anh học lúc nào?

- Học ở bên luôn. Học trên máy, sướng chán.

Bích kêu lên:

- Khó tin! Anh có vẻ không siêng tới mức đó.

Điện thoại reo, Bích nhấc máy. Giọng Phương trầm ấm:

- Em đang làm gì vậy Bích?

Khuê Bích bối rối. Cô ậm ự:

- Em đang ngồi trước máy tính.

- Chat à?

- Dạ không, em ... em đang học trên máy.

- Siêng thế? Nhưng anh nói chuyện với em một chút có được chứ?

- Vâng! Anh cứ nói, em nghe mà!

Bích liếc vội về phía Đồng. Anh vẫn nghiêm chỉnh ngồi trước màn hình và có lẽ cũng nghiêm chỉnh nghe những gì Bích vừa xạo.

Giọng Phương thân mật:

- Anh có thể mời em đi xem ca nhạc chứ?

Bích chớp mi:

- Nhân dịp gì hả anh?

Phương cười nhẹ:

- Có dịp gì đâu, hôm trước em không đến, anh áy náy mãi nên hôm nay nhất định phải mời riêng em. Không được từ chối đâu nhé.

Bích hơi nũng nịu:

- Nếu em lại từ chối thì sao?

Phương tha thiết:

- Lễ nào trong mắt em không có chút nào bóng dáng anh?

Bích chắc lưỡi:

- Thật khó trả lời quá!

Phương bảo:

- Cứ nói thật lòng mình, anh không sao đâu.

Bích nhẹ tênh:

- Nói thật. Em rất tiếc vì phải từ chối dù em rất thích ca nhạc.

Phương hỏi:

- Anh muốn biết tại sao?

- Có nhiều lí do lắm.

- Anh nhớ hồi đó chúng ta rất vui.

- Nhưng bây giờ không phải hồi đó. Làm người lớn lúc nào cũng rắc rối hơn làm trẻ con.

Phương ngập ngừng:

- Phải vì đã có thời gian dài chúng ta không gặp nhau?

Bích lơ lửng:

- Có lẽ ...

- Vậy anh sẽ tới thăm em để nói lại mối quan hệ trước đây.

- Anh có cần làm thế không?

Phương hỏi hả:

- Cần chứ! Khi gặp lại em anh đã rất vui. Anh không để vượt niềm vui của mình đâu.

- Nhưng sẽ có người không vui nếu nghe câu anh vừa nói ra với em.

- Ai nhỉ? Anh biết người đó không?

- Anh không biết mới ngộ đó ghen.

Phương im lặng. Một lát anh hỏi:

- Em muốn nói với Tú Trinh à? Chắc có hiểu lầm gì rồi. Anh không trách nhiệm chuyện buồn vui của Trinh. Anh là người rạch ròi trong quan hệ bạn bè, người thân cũng thế. Anh sẽ đến thăm em, niềm vui của anh.

Bích chớp mi:

- Thế nào em cũng gặp rắc rối.

- Từ cô Linh à? Anh sẽ giải thích với cô Linh và cả chị Tâm về mối quan hệ của mình.

- Em không muốn vậy. Tốt nhất anh nên thôi.

Phương nhấn mạnh:

- Anh không dễ thôi đâu. Anh sẽ đến nhà.

Bích thẳng thốt:

- Ngay bây giờ à?

Cô nghe Phương cười:

- Tất nhiên là không. Bây giờ em tiếp tục học bài đi, anh stop đây!

Bích gác máy, cô thấy Đồng đang cười mím chi với mình. Hừm! Gần như cùng một lúc có hai gã cười với cô, có nên vui vì điều đó không nhỉ?

Giọng Đồng vang lên:

- Phone của người yêu à Bambi?

Bích vờ vĩnh

- Sao anh biết hay vậy?

- Anh không biết nên mới hỏi đó chứ. Máy xong rồi đây. Em lên mạng tha hồ nha.

Mắt Bích sáng rỡ:

- Cám ơn nhiều thật nhiều.

Đồng nhìn cô:

- Anh nhận phen nửa thôi. Còn một nửa em gửi qua mạng cho anh.

- Anh là người có lỗi nói chuyện lạ lùng nhất mà tôi từng gặp.

- Vậy sao! Hy vọng ngoài anh ra em không gặp bao nhiêu người khác. Bây giờ anh về.

- Về bên quán à?

Đồng khẽ gật đầu, Bích tiến anh tới cổng hơi ngập ngừng cô nói:

- Lần sau sẽ có nước cam siêu ngọt cho anh.

Đồng mỉm cười trước khi bước đi. Cá thể nào cũng cần câu. Anh tin là như vậy.

Phố cũ hoa vàng

Chương 6

Phương gật đầu chào bà Linh. Bà nheo đôi mắt vẫn còn rất sắc về phía anh và hơi mỉm cười:

- Phương hả cháu, đúng là cô nhìn không ra cháu thật mạnh mẽ khác hẳn xưa kia.

Phương múa mép:

- Cô quá khen ạ! Cháu thấy cô vẫn còn trẻ như ngày nào.

Bà Linh bật cười:

- Cháu và Bích đã lớn thế kia làm sao cô vẫn trẻ như ngày nào được.

Phương vẫn giữ ý kiến của mình:

- Nhưng cô trông vẫn rất trẻ.

Bà Linh có vẻ thích thú với ý kiến đó. Bà đưa đẩy:

- Mẹ cháu cũng thuộc dạng trẻ mãi không già.

Phương mau mồm:

- Nhưng vẫn không bằng cô. Cháu nói thật đấy!

Bà Linh lắng qua chuyện khác:

- Nghe nói cháu đã tìm được việc làm ở công ty lớn. Cô chúc mừng cháu. Công việc của cháu thoải mái không?

Phương vòng vo:

- Với cháu, tất cả mới khởi đầu, cháu còn phải học hỏi nhiều.

- Ba cháu giao thiệp rộng lo chi không người nâng đỡ cho cháu.

Phương nghiêm nghị:

- Cháu vẫn thích tự mình vươn lên hơn.

Ngập ngừng, Phương nói tiếp:

- Cháu đến thăm cô và xin phép cô cho cháu được tới lui với Khuê Bích.

Bà Linh có hơi bất ngờ vì câu nói rất thẳng của Phương, nhìn anh bà hạ giọng:

- Cháu biết đấy, tánh Khuê Bích nhà cô nông nghênh khó hợp với cháu lắm. Chỉ e hai đứa có xích mích đâm ra mất lòng người lớn.

Phương nhỏ nhẹ:

- Cháu hiểu tính Khuê Bích mà cô. Từ bé tụi cháu đã hợp nhau. Giờ gặp nhau tụi cháu vẫn vui y như ngày xưa. Cháu thấy tiếc có một thời gian dài cháu mất liên lạc với Bích. Cháu muốn nối lại quan hệ cũ.

Bà im lặng suy nghĩ. Bà phải lựa lời để nói với Phương:

- Cô không ngăn mối quan hệ bạn bè giữa con và Bích. Nhưng hai đứa chỉ dừng lại ở ranh giới bạn bè thôi. Bích trông ngang bướng vậy chớ con bé là đứa rất dễ bị tổn thương .

Phương nói:

- Cháu hứa không bao giờ làm Bích buồn. Cô cứ yên tâm ạ!

Bà Linh đan hai tay vào nhau. Bà không tiện nói thẳng ra điều đang nghĩ. Bà Cự, mẹ của Phương vốn rất khinh người. Dù làm chung mấy chục năm nhưng bà và bà ta không hề thân nhau. Bà Cự chỉ qua lại với người giàu, và hất cao mặt trước người ngoài tầm bậc trung như bà. Bà ta đã chọn cho cậu quý tử một tiểu thơ. Thật tội nghiệp Khuê Bích, con bé chỉ được cái bướng chớ làm sao so bì với con gái nhà giàu.

Bà làm sao yên tâm trước lời hứa suông của một thằng nhóc mới chập chững bước vào đời như Phương. Bà cũng không thể để con gái mình bị mất thế so với đứa con gái khác.

Bà Linh ngập ngừng:

- Thật ra Bích cũng đã có bạn trai.

Phương thản nhiên:

- Vâng! Cháu biết! Nhưng có sao đâu ạ! Cháu còn thấy Bích bộp tay anh chàng nữa kìa.

Bà Linh chưa kịp nói gì thêm thì Bích từ trên lầu xuống tới. Cô tủm tỉm cười trước khi ngồi xuống cạnh mẹ. Cô hỏi:

- Thứ bảy anh không đi chơi sao mà ghé nhà em?

Phương nhìn cô:

- Dạo này anh không nghĩ tới đi chơi.

Bích kêu lên:

- Là à ghen, con trai mà không nghĩ tới đi chơi, lần đầu em nghe đó, còn thú vui nào anh không nghĩ tới nữa không? Cà phê thuốc lá, Internet? Hay ca nhạc, quán bar, cá độ bóng đá?

Bà Linh lừ mắt nhìn con gái:

- Lại trêu chọc? Con phải đàng hoàng một chút mới được.

Phương thản nhiên:

- Cháu lại thích bị trêu . Cô cứ để Bích tha hồ trêu. Cháu không giận đâu.

Bích nhắc:

- Anh chưa trả lời em đó.

- Anh sẽ trả lời em khi khác.

Bích quái quỷ:

- Có mẹ em anh ngại à?

Phương lắc đầu:

- Không! Chỉ sợ cô một khi phải nghe anh nói về mình.

Bà Linh hỏi:

- Thời khoá biểu một ngày của cháu như thế nào?

Phương ngập ngừng:

- Sáng khoảng năm giờ, cháu dậy và đi chơi tennis, sau đó uống cà phê với bạn bè rồi đến công ty. Chiều về dùng cơm với gia đình xem tivi rồi lên mạng tìm tài liệu cho chuyên môn. Cháu sống đơn giản lắm ạ!

Khuê Bích le lưỡi:

- Một người mẫu mục lý tưởng.

Bà Linh buông một câu:

- Còn bạn gái? Thời gian nào cháu dành cho nàng?

Phương từ tốn trả lời:

- Cháu vẫn chưa dành thời gian cho một người nào đặc biệt.

Bích lên giọng:

- Nghĩa là anh còn đang tìm? Phải đi chơi nhiều mới gặp được người ưng ý chứ.

Phương không đồng tình:

- Đúng là đi nhiều sẽ quen biết nhiều nhưng chưa hẳn đi nhiều sẽ gặp được người ưng ý.

Bà Linh dò dẫm:

- Có người bên ba khắp chốn, quen biết cũng nhiều, nhưng lại để cha mẹ sắp đặt chuyện lập gia đình. Ba mẹ cháu đã tìm được người đủ sức làm chủ trái tim cháu rồi mà.

Phương không hề nao núng:

- Cháu nghĩ đây là chuyện lúc trà dư tửu hậu của người lớn chứ không phải chuyện có thật.

- Nghĩa là cháu biết chuyện này?

- Vâng! Và cháu vui vui khi nghĩ thời đại a còn mà vẫn còn chuyện chọn vợ cho con như những năm một ngàn chín trăm xa lắc.

Bà Linh khẽ lắc đầu:

- Nghĩ vậy là lầm rồi cháu à. Thời đại nào cha mẹ cũng muốn sắp xếp chuyện dựng vợ gả chồng cho con cái. Gia đình càng giàu có, người ta càng chú ý vấn đề này.

Bích che miệng cười:

- Cũng may con là nhà nghèo.

Bà Linh khẽ cau mày vì câu nói hồn nhiên đến vô ý tứ của Bích.

Phương hóm hỉnh:

- Anh cũng may vì cũng là con nhà nghèo.

Bà Linh khó chịu nhìn Phương và Bích cười khúc khích khích với nhau.

Con gái bà đúng là là... Đứng dậy bà nói:

- Phương ngồi chơi đi nhé!

Bích lại thêm một câu khiến bà bực nữa.

- Mẹ em tới giờ xem phim rồi. Mẹ mê phim Hàn Quốc lắm.

Bà sẵn giọng:

- Con còn phải học đấy nhé!

Phương nhìn theo bà và hạ thấp giọng:

- Tất cả những bà mẹ đều giống nhau ở điểm con gái lúc nào cũng là những đứa trẻ theo năm tháng có già đi nhưng không lớn.

Bích gật gù tán thưởng:

- Đồng ý với anh điểm này.

- Bởi vậy tới tuổi nào đó mình phải tự định đoạt cuộc đời mình.

Bích cắc có:

- Nghĩa là cãi lời cha mẹ?

Phương cười xoa:

- Ý anh không như vậy.

- Thế anh đã tự định đoạt cuộc đời của mình ra sao?

Phương nhìn Bích. Cô bé rất thông minh và rất chuyên nghiệp khi bắt bí người khác. Có nhiều điều tiếng không hay về Bích, song Phương không quan tâm. Anh thích con gái mạnh mẽ và tin mình sẽ khuất phục các cô nàng khó tính như Khuê Bích.

Thật ra Phương không hiểu từ gì. Anh chẳng mẫu mực lý tưởng như Bích nói. Hồi ở Úc, anh cũng sống thử với một cô cũng là Du học sinh như anh. Sống chung một thời gian dài rồi cũng chia tay. Dĩ nhiên đằng sau cuộc chia tay ấy là nỗi buồn, là sự cô đơn và cả chút dần vật, ân hận của người xa xứ rồi tất cả lại bình thường, thậm chí trở nên tầm thường khi anh lại yêu đương tha thiết với những cô gái khác để chẳng đi tới đâu cả.

Về nước chưa bao lâu mẹ anh đã giục chuyện vợ con. Đã khen Tú Trinh không tiếc lời. Bà thích anh quen và cưới một người mà bà biết rõ gốc gác mấy đời như gia đình Tú Trinh.

Phương lừng khừng lừng lơ trước Tú trinh. Con bé đẹp, có ăn học,

gia đình thì khỏi chê, nhưng lạt nhách, chán phèo không hợp khẩu vị của Phương. Khổ nỗi cả hai bà má đã reo lên y như anh và con bé đã là một đôi Tiên đồng Ngọc nữ mới chết chứ.

Phương đang muốn thoát khỏi sự lèo lái của mẹ. Anh lờ đi mỗi khi bà nhắc tới Tú Trinh. Dĩ nhiên bà hiểu, nhưng vẫn cố vun vào. Chao ơi là đau tim là nhức đầu. Mẹ quên rằng anh đã là cánh chim tự do bay xa, bay cao. Bây giờ có quay về tổ anh cũng quen những sỏi cánh rộng dài. Không có chiếc lồng nào nhốt nổi cánh chim bằng như Phương đâu.

Phương nheo mắt nhìn Bích:

- Thế em có tự định đoạt cuộc đời mình không?

Bích gật đầu:

- Dĩ nhiên là có.

- Vậy chúng ta ít nhất cũng có một điểm chung trong khi với Tú Trinh anh không có điểm chung nào cả.

- Đó là chuyện của anh và Tú Trinh. Nói với em làm gì?

Phương chậm rãi trả lời:

- Để em đừng đặt Trinh xen vào giữa chúng ta.

Bích nhấn mạnh:

- Trinh thích anh chứ không phải em, em không muốn bị đặt giữa anh và Trinh.

Giọng Phương nhẹ tênh:

- Anh đặt em trong tim. Trong tim anh không chứa ai khác cả.

Khuê chớp mi, cô ậm ự:

- Tới giờ em học bài rồi.

Phương mỉm cười:

- Anh về! Gởi lời chào tới cô chú hộ anh.

Bích bước ra sân, Phương đi kể bên:

- Rồi anh sẽ đến thăm em nữa. Thời khóa biểu của anh đã có chỗ dành cho một người đặc biệt là em.

- Anh vội vàng quá đấy.

Phương bình thản:

- Anh biết mình cần làm gì và phải làm gì mà. Anh nhanh nhẹn nhưng không vội vàng.

Bích mở cổng. Cô nghe tim mình đập mạnh khi thấy Đồng từ bên kia đường bước sang. Rõ là rắc rối khi hai gã này đụng đầu nhau nhưng

Phương đã phóng xe đi trước khi Đồng đến trước mặt Bích.

Giọng Đồng dài ra:

- Anh ta đấy à Bambi?

Bích không trả lời.

Đồng đưa cô một bịch xốp khá nặng:

- Của em đấy!

Bích ngạc nhiên:

- Là gì vậy?

- Trái cây.

- Sao lại là của em, à không của tôi?

Đồng cười thật quyến rũ:

- Anh vừa được lãnh lương là nghĩ ngay tới em.

Khuê Bích chợt xúc động. Cô cắn môi:

- Anh làm người ta ngại quá.

Đồng vờ hiểu sai ý cô:

- Anh ta đi xa rồi không nhìn thấy đâu.

Bích kêu lên:

- Không phải vậy. Anh phải để tiền lương làm chuyện khác.

Đồng nói:

- Không có gì quan trọng bằng Bambi.

Bích nhận lấy bịch trái cây, giọng trĩu xuống:

- Lần sau đừng làm thế nữa. thiếu gì cách thể hiện khi nghĩ tới nhau.

Đồng nòng nài:

- Cám ơn em đã lo lắng. Anh về đây.

Bích buột miệng:

- Sao vội vậy?

Đồng mỉm cười:

- Vua chích chòe sẽ cho anh thôi việc mất.

Bích ấp úng:

- Quên nữa, đang giờ cao điểm mà.

Đồng có vẻ âu yếm làm Bích nóng mặt:

- Vào nhà đi cho anh về.

Bích đóng cổng. Cô khư khư ôm bịch trái cây như sợ nó rơi.

Quái! Sao tim cô đập mạnh thế nhỉ? Vừa rồi cô đổ thừa vì sợ Đồng và Phương gặp mặt nhau nên tim cô đập loạn nhịp. Bây giờ có gì đâu lo lắng sao tim vẫn như muốn rơi ra ngoài vậy.

Hít một hơi, Bích vào nhà. Ngồi khoanh tay ở salon, bà Linh nhìn cô giọng cao lên :

- Cái gì thế?

Bích nở nụ cười tươi thật tươi:

- Dạy trái cây.
- Trái cây gì? Ở đâu ra.
- Dạy của Đồng cho, con chưa biết trái gì nữa.

Bà Linh tròn mắt:

- Đồng tới lúc nào?

Bích ngập ngừng:

- Lúc con tiễn anh Phương về.
- Nghĩa là bọn chúng đụng mặt nhau trước nhà mình côm cốp?
- Dạ không.

Bà Linh nói một lèo:

- Mẹ không muốn mang thêm tai tiếng vì những thằng con trai vây quanh con. Nhất là với Phương. Nó và con không hợp nhau đâu. Đó là chưa kể tới thằng Đồng, thằng bạc chi ấy. Nó là con cái nhà ai? Gia đình thế nào? Mẹ cũng không thích bọn con trai làm thêm trong quán. Môi trường quán xá xô bồ lu bu khó tin được lắm.

Bích xụ mặt:

- Nói tóm lại cả Phương, cả Đồng con không được quen ai hết?
- Mẹ chỉ muốn con chọn bạn mà chơi.

Bích lí sự:

- Mẹ phải cho con chơi con mới biết ai tốt ai xấu, ai hợp với mình chứ.

Bà Linh cười nhạt:

- Tính đùa với lửa hả con?

Bích mím môi:

- Lửa tỏa ra hơi ấm và ánh sáng. Được đùa với lửa con càng thích.

Bà Linh bất bình:

- Thôi đi! Đừng ở đó mà cương.

Bích phụng phịu:

- Con chơi với ai mẹ cũng rầy hết. Chán phèo.

Bà Linh dịu giọng:

- Đồng không rõ xuất thân mẹ phải lo chứ.

Bích nhếch mép:

- Phương rõ xuất thân mẹ càng lo. Con quyết định rồi, bạn bè là của con, mẹ đừng can thiệp.

Đi bằng bằng xuống bếp, mở bịch trái cây ra xem. Những trái mận Úc đỏ sẫm làm cô ứa nước bọt vì thèm. Phút chốc cô quên khuấy những lời vừa rồi của mẹ. Bỏ chúng vào thau. Bích mở rominê rửa. Đây là thứ trái cây cô mê nhất. Tại sao Đồng lại biết chứ? Chỉ là sự ngẫu nhiên thôi mà. Bích cần gì phảo thắc mắc.

Chờ ráo nước, Bích xếp một ít vào đĩa rồi đem lên mời bà Linh. Mẹ

cô gật gù:

- Thằng này biết lấy lòng con gái nhỉ.

Bích ra ngồi trước máy vi tính, một tay nhấp chuột, một tay cầm mạn.

Bích vừa nhai ngon lành, vừa kiểm tra mail.

Mail đầu tiên sến sến là của thằng Nghĩa. Nó cải lương thấy sợ luôn.

"Vẫn thương hoài ngàn năm một bóng hình, dù có chuyện gì đi nữa tình cảm của Nghĩa cũng vẫn không đổi. Hãy cảnh giác những người bạn mới, chưa chắc họ thật lòng với Bích đâu".

Bích với trái mạn thứ hai cắn một cái. Thằng Nghĩa đúng là Tào Tháo đa nghi.

Mail kế tiếp là của Sơn.

"Hi! Đang có niềm vui mới phải không KB? Nếu phải thì cứ vui đi kéo hồng kíp thì đã buồn. Mà lỡ khi nào buồn, KB nhớ cho Núi hay để Núi còn dỗ dành B nữa".

Bích đọc lại mail của Sơn một lần nữa. Ý nó là gì nhỉ? Cái thằng lúc nào cũng thâm hiểm dễ ghét. Hừ! Bích có gần chết cũng không cần tới nó, chưa chi đã trù ẻo người ta. Mà sao nó biết cô có niềm vui mới? Nó muốn ám chỉ tới Phương à? Đúng là đồ tám, nhiều chuyện.

Bích suýt reo lên vì cái mail mới tinh luôn của Hoàng tử Lai:

Bambi Agkaban!

Từ khi quen biết em.

Nỗi buồn trong anh dần dà tan biến.

Ngược lại niềm vui ngày càng một dâng lên.

Nếu chúng ta không gặp nhau.

Đêm về sẽ không thao thức.

Nhấp nháy những ngôi sao.

Nhấp nháy những cái Click trái chuột.

Nick một người chưa phải người yêu.

Bỗng hiện ra trong tâm tưởng.

Niềm vui ngon như màu mạn đỏ.

Hạnh phúc ghé răng giòn tan.

Khúc khích tiếng cười ai.

Uớc gì đêm nay.

Anh là niềm vui ngon.

Cho em ghé răng và o..

Khuê Bích nóng cả người vì những dòng tán tỉnh trắng trợn của Đồng. Cô chưa bao giờ nhận được những lời cháy bỏng đến như vậy. Trần Tự Đồng đúng là ranh ma, quái quỷ nhưng cũng thật đáng

yêu.

Cầm trái mận đỏ thắm trên tay, Bích ngân ngữ, cô không ghé răng vào màu đỏ ấy mà dịu dàng đặt lên môi.

Rất nhẹ nhàng, Bích lướt tay lên bàn phím.

"Cám ơn Hoàng tử Lai về tất cả".

Trí càu nhàu khi Đồng kéo ghế ngồi xuống:

- Dạo này muốn rủ mày đi uống cà phê cũng khó. Mày biến đâu kỹ thế?

Đồng chép miệng:

- Tao trong quán Nét nhà thằng Ngoạn chứ ở đâu. Ở đó cà phê hai bốn trên hai bốn, tao sợ cà phê lắm rồi, mày khỏi rủ rê gì cả.

Trí tò mò:

- Mày ở đó làm gì. Bộ ghiền võ lâm truyền kỳ hả?

Đồng phát tay:

- Tao miễn nhiệm với mấy trò đấm đá, cướp của giết người ăn điểm đó.

Trí cười đều:

- À quên, mày là cao thủ sát đàn bà mà. Mày sát được con nhỏ Bích bạn thằng Sơn chưa.

Đồng nhếch mép cười:

- Chuyện nhỏ.

- Nhỏ lớn gì tao chẳng quan tâm, nhưng mày đã giết con nhỏ đó chưa?

- Dĩ nhiên là rồi!

Trí hất hàm:

- Có gì chứng minh không?

Đồng khẽ cau mày:

- Đây là chuyện của tao với thằng Sơn mà.

Trí ngả lưng ra ghế:

- Sơn tới bây giờ, mày chờ để trả lời nó.

Đồng khoanh tay mắt lơ đãng nhìn quanh, ngay lúc đó anh nghe Trí nói giọng ngạc nhiên:

- Nhỏ Mai Hoàng kia, nó đang ngồi với ai vậy ta?

Phố cũ hoa vàng

Chương 7

Đồng nheo mắt khi nhận ra một trong hai người đang ngồi chung với Mai Hoàng là Phương, gã mà anh đã thấy trước cổng nhà Khuê Bích, gã mà Sơn bảo là khá nặng đô nếu mà đem so sánh với anh.

Phương quen với chị em Mai Hoàng à?

Gã quen Mai Hoàng hay chị Mai Hồng? Nghe chừng Mai Hồng cũng đi du học nhưng nửa chừng gãy gánh chữ nghĩa nên đành go home. Chắc chị Hồng quen với Phương chứ không phải nhỏ Hoàng. Bỗng dưng Đồng muốn biết về gã Phương hết sức.

Trí hấp háy mắt:

- Ê! Gọi nhỏ Hoàng không?

Đồng hờ hững:

- Để làm gì? Lỡ nó lờ thì ê mặt.

- Có mày nhỏ Hoàng không lờ đâu. Cứ để tao.

Đồng nhún vai. Anh mặc kệ Trí bước về phía Mai Hoàng. Chẳng biết Trí ba hoa chích chòe gì mà Mai Hoàng mỉm cười với Đồng rồi theo Trí tới chỗ anh.

Đồng kéo ghế cho Hoàng. Con bé có gương mặt tròn xoe, trắng hồng như búp bê Nhật Bản cười tít đôi mắt một mí:

- Trông quý vị nhàn hạ ghê.

Đồng đáp lời:

- Hoàng cũng vậy. Đã thế còn ngồi với một chàng phong độ ra phết.

Mai Hoàng dẩy nẩy:

- Bạn chị Hồng, không liên quan tới Hoàng.

Trí bật cười:

- Làm gì phản ứng mạnh vậy? Anh ta phong độ thiệt chứ bộ.

Hoàng trề môi:

- Ông Phương này chả hiền lành gì đâu. Từng đi du học một lúc với chị Hồng. Ở bên Úc ông sống thử tùm lum, thuộc hạng họ Sở đó.

Đồng nói:

- Hoàng có vẽ rành anh ta nhỉ?

Mai Hoàng thật thà:

- Bạn chị Hồng từng sống chung với anh ta mà. Chị ấy kể Hoàng mới biết ấy chứ.

Trí gật gù:

- Du học nước ngoài, đẳng cấp quốc tế có khác. Mày vẫn còn kém anh chàng đó một bậc Đồng à.

Mai Hoàng cố làm cho tròn đôi mắt một mí:

- Ờ hay! Sao Trí lại so sánh kỳ thế? Đồng khác xa cái ông Phương đó chứ.

Trí láu cá:

- Ở khác xa. Chuyện của bọn mày râu Hoàng hơi đâu để ý.
 Đồng nhiệt tình:
 - Để mình gọi nước cho Hoàng nhen? Bạn uống gì đây.
 - Hoàng không uống đâu. Ly nước của Hoàng vẫn còn nguyên ở bên kia.
 Ngập ngừng chút, con nhỏ hỏi:
 - Sao bữa tiệc tân gia của nhà Hoàng, Đồng không tới nhỉ? Làm Hoàng chờ mãi.
 Đồng hơi khựng lại vì câu hỏi bất ngờ này. Anh lả vả:
 - Tối đó mình không được khỏe. Mình nghĩ Hoàng nhiều bạn, vắng mình vẫn đông vui.
 Mặt Mai Hoàng xịu xuống:
 - Đồng vô tình thật.
 Trí cười cười:
 - Trời ơi! Đừng trách đa đa mờ.
 Sơn đẩy cửa kính vào. Tới bàn cả bọn ngồi nó lễ phép:
 - Em chào anh, chào chị.
 Hoàng nhìn nó:
 - Em của Trí à?
 Sơn ngọt sớt:
 - Dạ vâng ạ.
 Rồi nó kêu lên:
 - Ý ông Phương kia.
 Mai Hoàng ngạc nhiên:
 - Em biết ông Phương à?
 Sơn gật đầu:
 - Dạ! Ông là bồ của nhỏ bạn em. Chậc! Quanh ông Phương lúc nào cũng toàn phụ nữ, chẳng hiểu nổi ai vai chánh, ai vai phụ nữa.
 Hoàng nhún vai:
 - Chắc chắn bạn em là vai phụ rồi, anh ta họ Sở ấy, em liệu lời mà nói với bạn.
 Sơn nhìn Đồng:
 - Em phải nói sao với Khuê Bích đây anh?
 Đồng nhìn trả lại. Thằng láu cá này định gài bẫy anh chắc, trông ánh mắt của nó ghét chứ.
 Sơn chép miệng:
 - Nói thật chắc gì con nhỏ Bích tin, mà nếu im lặng coi chừng anh thua cuộc đó Đồng.
 Mai Hoàng tò mò:
 - Ủa! Sao Đồng lại... lại. A! Hoàng biết rồi, lại cá độ tình nữa chứ gì?

Tội chết!

Trí cười hê hê:

- Hơi đâu Mai Hoàng để ý đến chuyện của bọn này. Đùa vui ấy mà, tội lỗi gì cơ chứ .

Mai Hoàng bồn chồn như hỏi Đồng gì đó nhưng còn ngại. Cuối cùng cô nói:

- Mình đi nhé.

Trí mau miệng:

- Ờ! Mai vào lớp gặp lại.

Sơn nhìn theo Mai Hoàng:

- Wa! Bà này cũng quen tay Phương! Đúng là ngộ hen .

Quay sang Đồng, Sơn dài giọng:

- Sao rồi anh? Nhỏ Bích ngã về anh hay về ông Phương.

Giọng Đồng sắc lạnh:

- Một tuần nữa cậu sẽ có câu trả lời.

Sơn cười cười:

- Bảy ngày đợi mong hả? O.K em sẽ chờ được thua một chén cà phê. Em rất thích như thế, nhưng em hỏi thật, anh và nhỏ Bích tới đâu rồi?

- Vậy cậu muốn tới đâu?

Sơn xoa cằm:

- Ờ! Thì tùy anh vậy. Nhưng ít ra cũng phải chứng minh cho em út tin rằng cá đã cắn câu chứ.

Đồng bật nắp điện thoại. Nhấn số của Bích, anh chờ rồi cất giọng nhẹ như sương:

- Em đang làm gì vậy, Bambi.

Sơn đồng tai nghe kék:

- Em đang học bài, còn anh?

- Anh đang nhớ em.

- Eo ời, em có gì đâu để anh nhớ.

- Anh đang nhớ những thứ em không có.

Khuê Bích cười, giọng cười rất lạ, Sơn chưa bao giờ nghe. Qua điện thoại giọng cười con bé trong veo ngời lên hạnh phúc khiến Sơn phải ghen.

Đồng tiếp tục những lời mà cả Sơn nghe cũng thấy lòng điên đảo:

- Nhắm mắt hay mở mắt anh cũng thấy em với chút tinh nghịch, với chút ngông nghênh, nhưng dưới góc cạnh nào cũng là em của riêng anh. Anh đang nhớ...Anh nhớ em.

Im lặng mấy giây Bích mới lên tiếng:

- Đừng nói về em nữa, hãy nói về anh đi.

Đồng nhìn vẻ háo hức trên gương mặt Sơn. Nó đang nghe anh thoại kịch, bởi vậy anh phải thoại kịch cho thật tròn vai:

- Anh! Một gã nhiều thói hư tật xấu, lẽ ra không nên xuất hiện để làm nhiều nhịp tim đập em. Lẽ ra anh phải biết mình là ai, mình đang làm gì để rời xa em, khổ nỗi anh không sao điều khiển được tâm hồn mình. Bởi vậy giờ đây anh phải trả giá cho sự yếu đuối của một gã tưởng mình là gỗ đá.

- Em đáng ghét đến mức anh phải tìm cách để rời xa à? Nếu vậy thì thôi, anh đừng gọi điện hay mail cho em làm gì. Em phải học bài đây. Bye.

Đồng hát hàm:

- Cậu thấy thế nào?

Sơn khinh khỉnh:

- Chưa có gì gọi là chắc chắn hết.

Đồng thần nhiên:

- Cậu thừa biết Khuê Bích là người tự cao tự phụ ra sao mà. Đời nào con bé thừa nhận mình thích ai đó. Muốn con bé đau khổ nhiều, tôi phải cần nhiều thời gian hơn nữa. Muốn hạt mầm đâm chồi, lên cây tươi tốt thì đất trồng phải được cày xới, chăm bón cho kỹ chứ. Cậu nên nhớ đã muốn gieo vào lòng Khuê Bích hạt mầm đau khổ thì không thể nào nôn nóng.

Sơn ngẫm nghĩ rồi nói:

- Thời gian là thứ ai cũng có quyền sử dụng, chỉ sợ lâu quá không biết mèo nào cắn mỉu nào. Anh thấy đó. Nhỏ Bích dễ làm người khác đau tim lắm chứ bộ.

Đồng bỗng chợt dạ vì giọng mai mỉa của Sơn, anh không ưa kiểu lấp lửng đó chút nào.

Trí bỗng xen vào:

- Mèo nào cắn mỉu nào tao cũng có cà phê uống hết, bây giờ ta đi chơi Bowling không?

Đồng lưỡng lự:

- Tao phải về. Mấy bữa nay ông già tao quạu lắm.

Trí hấp háy mắt:

- Vậy hà? Không ngờ mày cũng biết sợ ông già.

- Dù sao tao cũng là con mà. Thôi tao biến đây, mày trả tiền châu này đi Trí.

Bước ra cửa, Đồng nghe Hoàng gọi mình. Anh đành dừng lại. Cô nàng xuống nước.

- Đồng làm ơn cho mình quá giang về nhà nghe.

Đồng khẽ nhú mào:

- Hoàng không đi cùng chị Hồng sao?

Mai Hoàng vỗ trán:

- Mình hơi nhức đầu, nhưng chị Hồng còn mãi kể chuyện ở Úc với ông Phương.

Đồng chép miệng:

- Rồi để Đồng đưa Hoàng về.

Anh dẫn chiếc Vespa ra khỏi bãi, Hoàng hí hửng ngồi đằng sau, tay vòng ôm eo Đồng một cách sành điệu.

Mai Hoàng tựa vào Đồng:

- Nhức đầu thật đấy .

Đồng làm thinh. Anh đâu phải thằng ngố mà không biết nhức đầu là bệnh phổ biến của con gái.

Lầm lì, Đồng phóng xe lạng lách trên đường khiến Hoàng càng ôm chặt lấy anh. Thật tình Đồng chỉ muốn cô ta lệt đất cho xong nhưng đâu có dễ.

Tới ngã tư, anh thắng rít xe lại, Mai Hoàng ngã xấp mặt vào lưng anh và không thềm guơng dậy. Hai cánh tay ôm siết khiến Đồng tức thờ. Anh nhột nhột vì ánh mắt của những người xung quanh. Tức thật! Tự nhiên lãnh nợ vào thân. Đồng có cảm giác bị Mai Hoàng quấy rối và anh thấy hài hước làm sao khi nghĩ như vậy.

Bỗng Đồng nghe một giọng khẽ thôi nhưng vang dội sát bên anh:

- Thật là lố bịch!

Quay sang, Đồng sửng người khi nhận ra Khuê Bích. Cô bé đang ngồi sau lưng một cô gái khác. Có lẽ cô gái cầm lái đã thốt lên câu nói trên chứ không phải Bích.

Lúc Đồng còn bất ngờ thì đèn tín hiệu bật xanh, cô bạn Khuê Bích bấu môi trước khi phóng vọt đi. Đồng bỗng trở nên chậm chạp với của nợ đeo cứng sau lưng. Anh cũng hết chạy nhanh rồi! Đầu óc bỗng rối nùi.

Đồng nghiêng răng:

- Đúng là xúi quẩy!

Mai Hoàng nói như thờ vào tai anh:

- Sao thế Đồng?

Đồng cau có:

- Không sao cả!

Môi mím lại thề không thềm nói câu nào với con nhỏ Mai Hoàng nữa, Đồng tự trách mình chủ quan. Lẽ ra thời gian này anh phải cẩn thận không chớ chuyên gì em gái nào sát. Không khéo anh thua độ trận cá cược này mất.

Nhỏ Khuê Bích cũng láo gớm. Đang rong xe ngoài đường mà nhỏ

dám nói đang học bài. Vì tin lời Bích nên Đồng mới hổ một vố to thế này.

Ngừng trước cổng nhà Mai Hoàng, Đồng đợi Hoàng xuống xe là phóng đi ngay.

Tới tiệm Net của Ngoạn, Đồng nhấn số di động của Khuê Bích. Thấy số của Đồng, Bích tắt máy. Đồng xăm xăm qua nhà cô nhấn chuông. Bà Bảy ra mở cửa:

- Bích không ở nhà, cháu có nhắn gì không?

Đồng lắc đầu:

- Dạ không ạ! Cháu chào dì.

Lẽo đẽo trở về quán, Đồng chạm mặt Ngoạn. Hắn tươi cười:

- Đánh nhanh rút lẹ thế?

Đồng ngồi xuống:

- Con bé vắng nhà.

- Tao biết.

Đồng trợn mắt:

- Sao mày biết?

Ngoạn nhip giò:

- Con bé sang đây với một nhỏ bạn. Hai đứa tra khảo tao đủ chuyện về mày rồi mới đi.

Đồng nghếch mặt ra ú ớ:

- Con bé hỏi gì về tao?

Ngoạn trả lời:

- Nó muốn biết mày là ai?

Đồng hấp tấp:

- Rồi mày nói sao.

Ngoạn vẫn từ tốn chậm rãi như muốn trêu người Đồng:

- Mày sao tao nói vậy hà!

Đồng gầm gừ:

- Trời ơi! Mày chơi tao hả thằng kia?

Ngoạn ngơ ngác thấy mà thương:

- Hồng hiểu ý mày là sao? Tao chơi mày hồi nào?

Đồng nuốt nẹn xuống:

- Bố khỉ! Bữa nay tao đúng là bực mình.

Ngoạn chống cằm nhìn Đồng:

- Tao thấy mày nên ngừng trò khỉ này đi.

Đồng ngọt nhạt:

- Lộ cả chân tướng rồi, tao còn làm ăn gì được nữa mà không ngừng. Mày đúng là hại bạn.

Ngoạn khịt mũi:

- Quay đầu là bờ, Đức Phật đã dạy thế đấy thẳng ôn con.

Đồng lừ mắt:

- Nhắm hết chỗ nói.

Dứt lời Đồng bỏ vào phòng Net, anh bỗng lảm bảm: " Quay đầu là bờ " Nhưng đối với anh Khuê Bích có phải là bờ không? Đúng là nhắm hết chỗ nói.

Ngồi xuống trước một máy trống. Đồng nghĩ mãi vẫn chưa ra câu cú để mail cho Khuê Bích. Dĩ nhiên: " còn nước còn tát" Đồng sẽ không quay đầu là bờ như lời khuyên dỏm của Ngoạn. Cuộc chơi có những bất ngờ mới thú vị chứ.

Có lẽ Đồng lại mua mạn Úc gởi cho Khuê Bích kèm vào đĩa nhạc, xem như không xảy ra vấn đề gì cả. Mặc xác Ngoạn đã nói thế nào với cô. Đồng vẫn tiếp tục hành động.

Thúy Quỳnh lấy tay chà cho trái mạn đỏ bóng rồi đưa lên miệng cắn.

Con bé suýt xoa:

- Ngon thật! Ước gì ngày nào cũng có mạn mà ăn như này.

Bích bỗng hỏi:

- Theo này, Đồng là người thế nào?

Thúy Quỳnh ngừng nhai:

- Về hình thức hả?

- Ờ!

Quỳnh nhấn mạnh:

- Hấn thuộc dạng vừa đẹp trai vừa chai mặt.

- Còn nội dung?

Hơi trề môi, Quỳnh ngập ngừng:

- Tao không biết, nhưng có lẽ hắn là người không đơn giản chút nào.

Bích gật gù:

- Tao cũng nghĩ vậy. Người đơn giản là người đáng chán nhất. Tao hợp với người phức tạp.

Quỳnh hát hăm:

- Mà có vẻ kết gã này quá nhỉ? Hừ! Chính mắt này thấy Đồng chở nhỏ bờ. Hai đứa ôm nhau sát rạt giữa thanh thiên bạch nhật đó ghen.

Bích cãi:

- Chắc gì đó là bờ của Đồng? Cứ bộ chở nhau như vậy là bờ à? Hôm thằng Nghĩa chở tao cũng ôm nó chứ bộ.

Quỳnh gân cổ lên cãi:

- Nó lạng lách, mà không ôm thì vắng xuống đường mất rồi. Hai trường hợp này khác nhau xa.

- Thì hôm đó Đồng cũng lạng lách vậy. Chính vì thắng gấp quá nên

con nhỏ đó mới ngã xấp vào người Đồng. Tao thấy rõ ràng mà.

- Xì! Mánh lới cũ rích của bọn con trai, mày bênh hấn nghe chói tai quá!

Bích ngồi bó gối làm thinh. Đúng là cô bênh Đồng. Sao lạ thế nhỉ? Sao cô vẫn tin Đồng rất thích cô dù Bích là " Một người chưa phải người yêu " Cô vẫn nghĩ, anh dù nhắm mắt hay mở mắt, cũng thấy cô với chút tinh nghịch, với chút ngông nghênh.

Giọng Quỳnh vang lên:

- Tóm lại, tao thấy mày nên xoá nick của Hoàng tử lai trong tim đi. Trái tim tưởng khôn ai dè rất khờ của mày không nên hướng về một gã ảo nhiều hơn thật như Đồng.

Bích kêu:

- Cái gì mà ảo nhiều hơn thật! Mày khéo nói.

Tròn mắt nhìn Khuê Bích, Quỳnh lắc đầu:

- Hồng! Hồng to rồi! Tao linh cảm mày sẽ khổ vì gã đẹp trai, chai mặt này. Mày còn nhớ vua chích choè đã nói thế nào về hoàng Tử Lai không? Hấn đâu phải dân nhà nghèo đến mức phải vào làm ở quán Net để kiếm tiền ăn học. Hấn vờ như thế nhằm làm quen với mày. Chậc! Lãng mạn y như tiểu thuyết ấy. Nhưng tiểu thuyết toàn là xịa, suy ra Đồng là một gã xịa có đẳng cấp, gã chỉ nên xuất hiện trong tiểu thuyết thôi.

Bích nhìn Quỳnh bằng nửa con mắt:

- Làm gì mày ác cảm với Đồng dữ vậy?

Quỳnh so vai:

- Tao chỉ nói thật những gì tao nghĩ. Mày hợp với anh Phương hơn. Dù sao mày và anh cũng quen nhau từ nhỏ, cả hai hiểu tánh nết nhau quá mà.

Bích mím môi:

- Nhưng mẹ tao không muốn tao quen Phương. Tao quyết định chọn Đồng rồi, dù anh ta như thế nào cũng là sự lựa chọn của tao.

Quỳnh đưa hai tay lên trời:

- Hết ý kiến!

Bích ậm ự:

- Tao thấy chuyện tao quen Đồng cũng bình thường thôi mà, sao tự nhiên mày lên gân?

- Hồng dám bình thường đâu. Mày chưa bao giờ nghiêng ngã vì ai, song với gã nói dối bẩm sinh này mày đã gục hoàn toàn.

Bích nhìn Quỳnh:

- Tao không có.

Quỳnh cười khẩy:

- Còn chối nữa hả. Nên nhớ Yêu và Ho là hai chứng không thể giấu được ai nha.

Bích nóng mặt, cô thấy ngứa trong cổ họng và muốn ho hết sức, mà nếu cô ho ngay lúc này chắc Thuý Quỳnh sẽ cười điên lên mất. Bích càng cố nhin cô lại càng muốn ho. Cuối cùng cô ôm ngực ho rũ rượi, ho sặc sụa trước cái nhìn toé khói của Quỳnh.

Con nhỏ ré lên:

- Thấy chưa! Chối nữa đi.

Khuê Bích vênh váo phản phé:

- Hồng lẽ tao không có quyền yêu?

Quỳnh suýt xoa như đang ăn mặn:

- Chà! Nhận là yêu rồi à?

Bích thản nhiên:

- Sợ ai mà không nhận. Tao đã nói với mẹ tao rồi.

Thuý Quỳnh hỏi tới:

- Dì Linh có ý kiến gì không?

- Mẹ bảo cứ yêu đi cho biết.

Quỳnh bĩu môi:

- Láo hoài! Dì Linh đời nào nói như vậy.

- Không tin mày cứ đi hỏi. Chị Tâm cũng bảo thế nữa kìa.

- Chắc hai bà đùa mày đó.

Khuê Bích phật lòng:

- Sao lại đùa? Ý mày là tao chưa đủ tiêu chuẩn để yêu?

Quỳnh xua tay:

- Không! Tao muốn nói với mày. Yêu là đem trái tim mình cho người khác. Bởi vậy chọn mặt gởi vàng. Mỗi người chỉ có một trái tim thôi.

Bích bẻ ngay:

- Nói hay lắm! Tim mày ai đang làm chủ vậy? Phải lão Thành không?

Thuý Quỳnh chưa kịp trả lời thì chuông ngoài cổng reo. Bích bật dậy:

- Chắc là Đồng.

Quỳnh khoanh tay:

- Nếu là gã mắc dịch ấy. Ta nhất định làm kì đà cản mũi chơi.

Khuê Bích dậm chân:

- Làm ơn đừng có bất lịch sự giùm tao đi.

- Thế nào là bất lịch sự? Tao là chị mày chứ bộ.

Bích hậm hực bước ra cổng. Đúng là Đồng. Anh lẳng tử với cái áo thun cá sấu trắng và quần Jean xé rách gối xanh đang chờ Bích.

Mỉm cười thật chết người, Đồng bảo:

- Anh mang trái cây cho Bambi đây, không mời anh vào nhà sao?

Bích ngằn ngừ chẳng nói chẳng rằng. Đồng nheo mắt nhìn chiếc xe

của Quỳnh trong sân:

- Em đang có khách à?

Khuê Bích nói bằng giọng yếu xìu:

- Chị con dì em ấy mà. Anh vào chơi cho biết.

Đồng gật đầu:

- Anh phải vào chứ!

Bích đóng cổng và thềm rửa xả Quỳnh. Con bé hay sanh sự thật quá đáng. Nó cố tình không hiểu thời gian của những người mới quen nhau là vô giá hay sao ấy. Đúng là ... lè hết chịu nổi.

Đồng là người mở lời trước:

- Chào em! Chúng ta đã gặp nhau rồi.

Quỳnh bắt giò anh:

- Chúng ta chỉ thấy nhau chứ không có gặp. Lần đó rất nhiều người thấy anh chứ đâu chỉ có mình em và Bích.

Đồng chép miệng:

- Không ngờ hôm ấy anh rồi dữ vậy, thật xấu hổ hết sức.

Quỳnh khiêu chiến:

- Trông anh đâu có giống xấu hổ, hai anh chị đang khoe hạnh phúc cơ mà.

Bích khế đá vào chân Quỳnh, con bé vẫn tỉnh bơ nói tiếp:

- Tội nghiệp, thiên hạ họ lè mất hết ráo.

Đồng tỉnh quái nghiêng đầu nhìn:

- Ủa! Anh thấy mắt em và Khuê Bích vẫn bình thường chứ có lè gì đâu?

Thuý Quỳnh chớp mi! Hừ! Gã này đúng là quỷ mặt dày, môi mỏng, lưỡi dẻo. Tóm lại gã này thành tinh rồi, nhỏ Bích bị gã bắt mất hồn là cái chắc.

Thuý Quỳnh đanh đá:

- Đương nhiên! Tụi này phải khác thiên hạ chứ! Nếu bị lè luôn, lấy ai nhìn rõ đâu là người đâu là yêu ma.

Đồng tủm tỉm cười. Anh từng nghe Sơn nói Khuê Bích có nhỏ chị rất dữ dằn. Quả thật không sai, con bé định làm thịt Đồng hay sao ấy.

Giọng Bích vang lên:

- Làm ơn nói ít ít lại đi Quỳnh.

Thuý Quỳnh giận dữ:

- Thôi không thềm làm kỳ đà nữa. Tui về đây, kéo mang tiếng bất lịch sự.

Bích nhăn nhó:

- Ở lại đi, tự nhiên đòi về...

Quỳnh cương quyết đứng dậy:

- Không ở được!

Đồng đãi bồi:

- Thật ngại quá! Để anh trở lại quán Net vậy.

Thuý Quỳnh liếc anh một cái sắc lẻm:

- Trở lại quán rồi gửi mail sang à? Chi cho khổ vậy? Để tui biến cho rồi.

Bích đành bước theo Quỳnh. Vừa khởi động xe, con bé vừa nói:

- Tao thấy lo cho mày. Coi chừng gã dỏm này đó. Tao không ưa nổi gã ta.

Bích tự tin:

- Đồng không tệ như mày tưởng đâu.

- Có thể ... chỉ sợ hấn tệ hơn thôi.

Bích nhăn mặt:

- Lại dỏm mồm.

- Mày vào với hấn đi! Nhớ cẩn thận đấy.

Đóng cổng, Bích trở vào phòng khách, Đồng ngồi đọc báo một cách chăm chỉ hiền lành khiến Bích buồn cười khi nhớ tới lời dặn dò của Quỳnh. Cô không biết mình phải cẩn thận gì với Đồng nữa.

Đồng ngẩng lên và mỉm cười. Bích chớp mí:

- Anh đọc gì mà say vậy.

- À! Anh đọc phần giới thiệu tác phẩm " Con nhân mã ở trong vườn "

Rồi anh sẽ tìm mua quyển sách này.

Bích nói:

- Em cũng đã đọc phần giới thiệu và thấy thích.

Đồng nhìn cô giọng chột trâm xuống:

- Mỗi con người đều có một số phận, dù đó là một con người bất toàn như nhân mã.

Bích nghiêng đầu:

- Số phận của anh như thế nào nhỉ?

Đồng say đắm:

- Số phận của anh là để cho em.

Bích lắc đầu:

- Anh lại đùa, mỗi người chỉ có một số phận , dễ dàng đem cho vậy sao?

Đồng từ tốn:

- Anh không cho, nhưng số phận đã khiến anh gặp em. Anh xin mãi Ngoạn mới đồng ý để anh làm ở quán Net và anh đã gặp lại em như anh mong muốn.

Bích nhìn anh ngờ ngợ:

- Anh muốn gặp lại em đến thế cơ à?

Đồng gật đầu, anh ngáp ngừng:

- Thoạt đầu, anh định đùa vui thôi, nhưng không ngờ anh bị em bắt mất hồn vía, anh không thể làm được gì ngoài việc nghĩ tới em.

Bích cười cười:

- Em không ngờ mình quan trọng đến như vậy.

Đồng nhìn cô rồi trầm giọng:

- Em đúng là quan trọng đối với anh. Anh hy vọng là một người đặc biệt của riêng em.

Bích chớp mi:

- Sao lại không nhỉ khi em cũng muốn như vậy.

Đồng thở ra nhẹ nhõm:

- Anh rất vui.

Cả hai bỗng rơi vào im lặng. Đồng xót xa với những lời vừa nói ra, anh không cho rằng mình dối trá, nhưng rõ ràng đây là một độ cá cược. Anh đâu có tình ý gì với Khuê Bích. Anh đang diễn kịch và diễn đạt đến mức anh đã thành công.

Đồng nuốt tiếng thở dài vào lòng. Lẽ ra anh phải khoái chí với châu cả phê thẳng độ chớ, sao trái tim anh cứ nặng nề tội lỗi thế này.

Giọng Bích vang lên:

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Đồng dịu dàng:

- Nghĩ tới em.

- Dù em đang ngồi cạnh anh à?

- Anh sợ đây là giấc mộng đẹp, mộng tàn rồi mỗi đứa lại mỗi nơi.

Bích lém lỉnh:

- Em cho rằng anh không phải mẫu đàn ông tin vào những giấc mộng.

Đồng buột miệng:

- Em nhạy bén lắm. Vậy theo em anh tin vào những gì?

Bích nhìn anh:

- Em có cảm giác anh là người tin vào chính mình.

Đồng hóm hỉnh:

- Nghĩa là anh giống em, chúng ta là những người tự tin.

Bích nói bằng giọng nghiêm túc:

- Người tự tin thật ra là người yếu nhất họ dễ dàng rơi vào tuyệt vọng một khi niềm tin không còn nữa. Đã mất niềm tin thì sống mà làm gì?

Đồng thẳng thốt:

- Em nghĩ em sẽ không sống nữa à?

Bích gật đầu:

- Ý em là cuộc sống với em không còn ý nghĩa nữa, và như vậy sống

khác nào đã chết.

Bỗng Đồng thấy xúc động , anh lo lắng với trò mình đang chơi. Anh nhìn gương mặt vô tư của Bích. Cô không hề biết mình đang bị lừa dối. Bằng một cử chỉ bất ngờ, Đồng nắm tay Bích bàn tay nhỏ nhắn với những ngón dài thanh mảnh hiền lành nằm yên trong tay anh.

Đồng nong nân:

- Anh rất quý Bích. Giữa chúng ta dường như đã có một sợi dây vô hình kết nối. Anh không thể không nghĩ tới em.

Bích chớp mi, cô đã từng nghe Nghĩa nói như vậy nhưng sao với Đồng, cô lại thấy xúc động mãnh liệt. Bích vẫn chưa biết nhiều về Đồng, cô có thể thích anh hay sao?

Đồng tha thiết:

- Em đang nghĩ gì vậy Bam bi?

Bích bồi hồi:

- Về tất cả những điều đã xảy ra giữa chúng ta. Cứ như một giấc mơ. Em ...

Đồng ngắt lời cô:

- Chúng ta hãy biến giấc mơ thành hiện thực nhé Bích?

Phố cũ hoa vàng

Chương 8

Nhìn Đồng, cô khẽ gật đầu. Hai người lại im lặng nhưng trong lòng ai nấy rối bời. Đồng không có cảm giác của một kẻ chiến thắng như trước đây mỗi lần anh cá độ. Ngược lại trong anh là một nỗi ngán ngẩm. Anh là một thằng lừa đảo. Lừa đảo tình yêu là trọng tội. Mà sao anh lại nghĩ ngợi lẩn thẩn thế nhỉ? Đây đâu phải lần đầu tiên anh chơi trò này.

Tự dưng Đồng buột miệng:

- Em có tin anh không Bích?

Bích nhìn anh bằng đôi mắt tròn xoe tròn:

- Sao anh lại hỏi như vậy?

Đồng lưỡng lự:

- Anh không biết. Có bao giờ em nghĩ đây là một trò đùa không?

Bích lắc đầu:

- Không! Em là người thích đùa nhưng với anh thì không.

Đồng bóp nhẹ tay Khuê Bích. Điện thoại của anh reo. Đồng lấy ra và

thấy số của Sơn, anh cau mày tắt máy.

Bích tò mò:

- Sao thế?

Đồng lắc đầu không trả lời. Anh đang đứng giữa lằn ranh mỏng manh của bóng tối và ánh sáng. Anh muốn thoát khỏi thằng yêu Sơn, anh sẵn sàng từ bỏ mọi cuộc hôn thua để có Bích. Chuyện đấy cũng đâu có gì khó. Sau khi tán tỉnh được Bích theo đúng hợp đồng với yêu quái Sơn, anh sẽ tiếp tục đến với cô, thằng Sơn đâu có quyền ngăn trở chuyện riêng tư này.

Đồng thấy nhẹ nhõm với ý nghĩ vừa loé lên bất chợt. Anh nghe lòng háo hức khi tin là mình một lúc sẽ đạt được hai mục đích.

Con chim sẻ lông sù đang ngồi khép cánh thật ngoan hiền trước mắt anh. Gã thợ săn đầy kinh nghiệm như Đồng sẽ không đưa súng lên ngắm. Anh sẽ hoá thành nhành cây cho chim đậu, anh sẽ bẫy con chim nhỏ xinh rồi giữ rịt nó bên cạnh. Anh sẽ làm được chuyện đó. Thuý Quỳnh khoanh tay nhìn Khuê Bích. Con bé đang mãi ngắm mình trong gương. Bữa nay nó điệu hạnh quá. Cũng phải thôi, dầu sao đi nữa cũng là lần hẹn hò đầu tiên mà.

Quỳnh chép miệng. Cô thấy lo nhưng không hiểu vì sao. Bích đâu còn là trẻ con nữa. Nó cũng từng làm khổ khối gã khù khờ chớ bộ. Có thể Quỳnh lo vì Đồng không phải là một gã khù khờ để Bích dễ dàng xỏ mũi, ngược lại hẳn mang bộ dạng một con cáo già, khổ sao Bích không nhìn ra chân tướng hẳn.

Giọng Bích ríu rít:

- Mà thấy tao thế này được chưa?

Quỳnh cộc lốc:

- Được rồi!

Bích bắt bẻ:

- Làm gì như dùi đục chấm mắm nêm vậy, nghe giật cả mình.

Quỳnh khịt mũi:

- Người đang yêu nghe tiếng ai ho cũng giật mình. May là dạo này tao không bị ho, nhưng tao bị đau đầu, nặng ngực vì mày. Trước đây mày luôn treo giá ngọc với bọn con trai, sao với Đồng mày lại dễ dàng thế nhỉ?

Bích im lặng, mắt giây sau mới nói:

- Tại vì Đồng khác xa bọn con trai tao từng quen. Đồng có gì đó rất đặc biệt mà tao thích.

- Nhưng rõ ràng hẳn là người không đơn giản.

Bích gật đầu:

- Chính vì vậy Đồng mới hấp dẫn một cách nguy hiểm. Chớ cứ nhạ

phèo như thằng Nghĩa thì chán ngấy.

Quỳnh kêu lên:

- Trời ơi! Nói mà không ngưng mồm hả? Mà trúng bùa rồi.

Điện thoại reo. Bích nhắc máy. Giọng Nghĩa vang lên đầy bức xúc:

- Nghĩa muốn gặp Bích ngay bây giờ.

- Không được! Bích không rảnh. Có gì Nghĩa cứ nói đi.

- Nói ra không tiện vì chuyện dài dòng lắm.

- Nếu thế thì để hôm khác, Bích phải đi ngay bây giờ.

Nghĩa kêu lên:

- Một cuộc hẹn à? Bích không nên đi.

Bích cau mày:

- Bích rất ghét bị can thiệp vào chuyện riêng.

Nghĩa nói:

- Đây không phải chuyện riêng của mỗi mình Bích. Bích nên ở nhà nếu người hẹn là Đồng.

Bích sửng người mất mấy giây. Cô hỏi:

- Nghĩa biết Đồng à?

- Nghĩa nghe nói về Đồng chứ không biết. Mà Bích đừng có đi.

- Tại sao vậy? Nghĩa làm Bích tò mò quá.

Nghĩa ấp a ấp úng:

- Chuyện dài lắm. Nghĩa sẽ tới nhà nói cho Bích nghe. Đừng đi ghen, mình tới ngay bây giờ.

Bích cười:

- Thôi đủ rồi. Bích đâu dễ bị dụ như vậy.

Dứt lời cô cúp máy. Thuý Quỳnh tò mò:

- Chuyện gì thế?

Bích nhún vai:

- Thằng Nghĩa bảo tao ở nhà chờ nó tới nói chuyện gì đó dài dòng lắm. Đúng là đồ dở hơi.

Rồi cô thắc mắc:

- Sao nó biết Đồng nhỉ?

Quỳnh nói:

- Đơn giản thôi. Đồng đang quen mày mà. Nó phải tìm hiểu đối thủ chứ.

Bích nhìn Quỳnh:

- Mày đã nói cho nó biết về Đồng à?

Quỳnh liếc Bích một cái dài sọc:

- Tao đâu rảnh thế đâu.

Rồi cô giận dữ:

- Khôn nhờ đại chịu, tao về đây.

Bích mở cổng cho Quỳnh rồi dẫn chiếc Mio của mình ra. Cô gạt qua một bên những lời của Nghĩa lẫn Thuý Quỳnh. Cô muốn có tâm trạng thật thoải mái để đến chỗ hẹn đầu tiên với Đồng. Thế nhưng những câu hỏi về Nghĩa không buông tha Bích, nó khiến cô thắc thỏm lo âu một cách kì quặc. Tại sao Nghĩa cứ ngăn cô mãi thế? Nó biết gì về Đồng? Nó đã nghe ai nói gì về anh? Sao nó làm ra vẻ nghiêm trọng vậy?

Nghĩa thật dễ ghét khi không sớm hơn, cũng không muộn hơn, nó lại lựa đúng giờ phút thiêng liêng này để nói những chuyện làm cô phải khó chịu.

Bích nén tiếng thở dài cùng nỗi bồn chồn vào trong. Cô ngừng xe trước quán Người Tình. Đó là một biệt thự cổ kiểu Pháp có sân vườn bao quanh, trông vừa ấn tượng vừa huyền bí.

Bích bỗng hốt hoảng khi nghĩ Đồng không tới. Anh chỉ đùa với cô thôi. Nghĩa biết điều này nên đã khuyên cô đừng đến chỗ hẹn.

Đang lo lắng ngờ vực, Bích chợt thấy Đồng từ trong bước ra. Tự dưng Bích cứ muốn khóc, cô lóng ngóng chờ anh đi gởi chiếc Mio rồi rụt rè đưa tay cho Đồng dẫn vào khu vực sân vườn với bao nhiêu là cây xanh bao bọc trông thật nên thơ, thật lãng mạn.

Đồng kéo ghế cho Bích. Mắt anh nhìn cô thật dịu dàng và cũng thật quyến rũ khiến Bích hơi khóps một chút.

Cô nhìn quanh như để tránh mắt Đồng:

- Quán cà phê này thật ấn tượng.

Đồng nhẹ tênh:

- Anh cũng nghĩ như em. Chính vì vậy anh mới chọn nó cho lần hẹn đầu tiên. Em thích uống gì Bambi?

Bích chớp mi. Cô liếc qua tờ menu và nói:

- Toàn những cái tên thật kêu. Em chọn tên vậy, Đam mê, Đêm trắng, Chuyện tình thôi thì món Adam và Eva đi. Em chắc là nước táo ép thôi. Táo xanh và táo đỏ ép.

Đồng gật gù:

- Táo đã ép ra thành nước thì đâu còn là trái cấm nữa. Anh cũng chịu món này.

Bích tủm tỉm cười. Với cô, lời nào của Đồng cũng đáng để nghe và nhớ.

Giọng anh chân tình:

- Anh rất thích không khí của gia đình em. Đó đúng là một gia đình thật sự.

Bích tò mò:

- Còn gia đình anh? Chẳng lẽ nó không phải một gia đình thật sự?

Đồng buồn buồn:

- Mẹ anh mất lúc anh còn rất bé. Ba anh cưới mẹ kế. Dĩ nhiên bà ấy không phải là một bà Tào Thị, nhưng dì ấy không thể thay thế mẹ anh. Anh luôn cô đơn trong chính ngôi nhà của mình.
- Anh không có anh em gì à?
- Anh có một đứa em trai cùng cha. Nó đang học ở nước ngoài. Bởi vậy, anh luôn một mình. May là anh còn bà nội. Bà là nguồn an ủi lớn nhất của anh.
- Hôm nào anh cho em tới thăm bà với.

Đồng mỉm cười:

- Đương nhiên rồi, anh tin là nội rất vui mừng khi em tới thăm.

Bích phụng phịu:

- Chỉ có nội vui thôi sao?

Đồng bật cười:

- Riêng anh thì cần gì phải nói. Từ khi quen em, cách sống, cách nghĩ của anh thay đổi rất nhiều. Anh muốn trở thành người tốt thực sự.

Bích vô tư:

- Chẳng lẽ trước kia anh là người xấu?

Đồng trầm giọng:

- Ở mặt nào đó của cuộc sống, anh là người chưa tốt, anh thích chơi trội và thích hơn thua vì những lời khiêu khích của bè bạn. Dần dà anh tự đánh mất mình khi say chiến thắng.

Bích tò mò:

- Đó là những khiêu khích gì vậy?

Đồng ngần ngừ. Anh trả lời lấp lửng:

- Một cuộc cá cược về một vấn đề nào đấy mà kẻ thua chỉ phải chi một chén cà phê.

Bích vẫn vô tư:

- Đúng là con trai, luôn thích khẳng định mình bằng những trò hơn thua. Em bị bạn bè đánh giá là tự cao, háo thắng nhưng em ghét trò cá cược.

Điện thoại rung lên, Bích khẽ cau mày khi thấy số của Nghĩa, cô nhấn nút tắt nhưng trong lòng lại xuất hiện cảm giác bồn chồn.

Thằng Nghĩa đúng là ác. Nó không để cho Bích yên vào lúc như thế này.

Đồng nhìn cô quan tâm:

- Sao thế Bambi?

Bích lắc đầu, chẳng lẽ cô nói với Đồng những điều đang lờn vởn trong tâm trí? Chắc chắn là không thể rồi. Cô nên tin anh hơn tin

Nghĩa chứ.

Giọng Đồng vang lên:

- Anh đã tự hứa không bao giờ tham gia những trò hơn thua vì chút danh hão. Tất cả bắt đầu từ em.

Khuê Bích chớp mi. Cô chưa kịp nói gì đã thấy Sơn. Nó từ đâu chả biết đang xăm xăm bước lại bàn cô và Đồng.

Với giọng điệu suồng sã như thân quen từ đời nào, Sơn nói:

- Trông hai người tình tứ quá nhỉ?

Bích bối rối liếc Đồng. Cô thấy trán anh cau lại, căng thẳng. Bích không biết phải giới thiệu, giải thích sao với Đồng về Sơn thì nó đã tự động kéo ghế ngồi xuống.

Nhìn hai ly nước trái cây, Sơn chắc lưỡi:

- Thức uống Edam và Eva. Chậc! Chậc! Chậc! Rồi sẽ có một trong hai người rơi tự do khỏi vườn địa đàng, không biết người đó là Khuê Bích hay anh Đồng nhỉ?

Bích ngạc nhiên quá. Thì ra Đồng quen cả Sơn. Vậy mà cô đâu có biết. Quan hệ này hình như bất thường. Lúc Bích còn ngỡ ngàng, Sơn đã cao giọng như cố ý cho cô tò mò:

- Kịch bản có thay đổi. Tệ thật! Nhưng em vẫn diễn đúng vai của mình. Há anh Đồng?

Đồng từ tốn nhả từng lời:

- Chuyện của bọn mình mình sẽ nói vào lúc khác. Anh và Bích đang rất nghiêm túc chứ không phải là một vở diễn hay một trò chơi. Anh cần sự riêng tư, Sơn hiểu chứ?

Mặt thẳng Sơn trơ ra:

- Em hiểu, anh là người nghiêm túc trong cả cuộc chơi. Nhưng khi mời được Bích tới quán người tình là vai của anh hết rồi. Đúng không?

Khuê Bích ngơ ngác:

- Sơn nói vậy là sao?

Sơn cười điệu:

- Từ từ anh Đồng sẽ kể cho Bích nghe hết.

Đồng đánh giọng:

- Cậu nên ra khỏi đây ngay.

Sơn tủm tỉm:

- Các cụ hay nói " Giấy không gói được lửa " Em có rời khỏi đây ngay bây giờ cũng thế thôi. Cho dù anh chịu thua, cho dù anh bỏ cuộc chơi thì sự thật vẫn là sự thật.

Hấp háy mắt với Bích, Sơn bảo:

- Kịch bản viết lại vậy mà độc chiêu hơn, mà dù kịch bản thế nào,

Bích cũng là vai nữ chính. Chúc mừng Bích.

Đồng làm lì:

- Đủ rồi! Cậu nên biến đi thì hơn.

Sơn đứng dậy, người hơi nghiêng một chút:

- Chào! Chưa ai rơi giữa vườn địa đàng, còn kịp mang theo chút hạnh phúc dỏm.

Khuê Bích buột miệng:

- Khoan đã Sơn, mình không chịu được mọi sự lấp lửng, Sơn gieo vào tâm trí mình cả một trời hoài nghi, thắc mắc rồi bỏ đi sao được. Là chuyện gì? Sơn nói đi.

Sơn xoa cằm:

- Thôi! Muốn biết gì Bích cứ hỏi anh Đồng. Mình tôn trọng vai trò của anh trong cuộc chơi này mà. Đúng! Đây chỉ là một cuộc chơi thú vị. Dứt lời Sơn đứng đĩnh bỏ đi. Bích ngồi như hóa đá trên ghế. Cô mạnh nha đoán ra điều gì đó, nhưng rồi tất cả những dự đoán rơi vào bể tắc tối om, vì cô không muốn đó là sự thật.

Bích nhoi nhói ở ngực khi nhớ lại những lời của Đồng lúc nãy: “ Anh thích chơi trội hơn và thích hơn thua vì những lời khiêu khích của bạn bè “.

Cô nhìn anh. Gương mặt Đồng đầy rối rắm. Cô đau đớn cắt lời:

- Anh nói gì đi chứ? Em là cuộc cá cược của anh à?

Đồng bối rối:

- Anh xin lỗi Bích ... Thật ra anh ...

Bích gạt ngang:

- Phải hay không? Anh trả lời đi chứ đừng phân bua.

Dứt lời nước mắt cô chực trào ra nhưng Bích đã mím môi lại. Cô đâu dễ rơi nước mắt như vậy.

Tự ái dùng dùng dâng lên, Bích đứng dậy giọng run lên vì giận:

- Anh thật tồi tệ khi xem tình cảm của người khác như một trò đùa.

Tôi khinh bỉ anh, tôi hận anh.

Bước thấp bước cao, Bích ra khỏi quán Người Tình. Ngay cửa cô thấy Nghĩa và Thúy Quỳnh.

Có lẽ gương mặt Bích trông tệ lắm nên cả hai đứa đồng thanh:

- Bích không sao chứ?

Bích lắc đầu, nhưng cô biết mình đã nói dối. Lời của cô không ai thèm tin.

Thúy Quỳnh đánh đá, hàm hừ:

- Thăng cha Đồng đâu? Tao phải cho lão một trận mới được. Đồ xỏ lá.

Bích xăm xăm bước đi không nói một lời. Quỳnh vội vã bước theo

chớ không hỏi về Đồng nữa.

Nhìn về mặt thất thần của Bích. Quỳnh bảo:

- Mày để Nghĩa đưa về. Tao sẽ chạy chiếc Mio.

Bích gật đầu. Tâm trí cô tối đen. Bích không đời nào nghĩ mình bị rơi vào tình huống này. Đúng là bẽ mặt. Nhớ tới thái độ ác ý của thằng Sơn, Bích muốn điên lên vì tự ái. Chắc chắn giữa nó và Đồng đã có một thỏa thuận hay giao dịch gì đó.

Lắc mạnh vai Nghĩa làm tay lái nó chao đi, Bích gắt:

- Nghĩa biết trước mọi chuyện phải không?

Nghĩa khổ sở gật đầu. Bích trách móc:

- Sao tới bây giờ mới có ý định cho tôi biết? Nghĩa cũng ác như Sơn thôi.

Mặc kệ Bích lải nhải bên tai, Nghĩa làm lì phóng xe. Tới nhà, đợi nó xuống ghế, Bích tuôn ngay một hơi:

- Nghĩa biết gì về Đồng, về Sơn? Làm ơn nói hết đi. Nếu không đừng trách tôi.

Thúy Quỳnh bênh vực:

- Nghĩa vô tội. Mày đừng hăm he nữa.

Khuê Bích ngồi gục đầu, cô mất hẳn vẻ tự tin hàng ngày. Cô thấy mình trượt dài xuống tận cùng tuyệt vọng. Cô không biết mình nên tin vào đâu nữa. Thật đáng đời một đứa “Không thể cứu đở” như Bích. Thật đáng đời cho một đứa kênh kiệu thả mồi bắt bóng nhưng luôn độc ác với con trai. Thật đáng đời khi đứa đó rung động thật lòng thì lại bị đùa chơi. Giờ thì cho nó khóc khô không lệ vì đã có kẻ đủ sức làm nó đau đớn rồi.

Bích nghe Nghĩa nói một cách khó khăn:

- Sơn thách Đồng phải cứu đở Bích rồi cho Bích leo cây.

Thúy Quỳnh hăm hừ:

- Thằng ấy quá trời. Cả lão Đồng cũng vậy.

Bích nhếch môi:

- Mình quá tự tin nên đã bỏ qua những lời cảnh báo trong mail của Nghĩa. Mà đúng ra mình không ngờ con trai lại có người kiêu như Sơn hay Đồng.

Thúy Quỳnh tức lắm:

- Làm gì Sơn cay cú nhỏ Bích dữ vậy?

Nghĩa ngập ngừng:

- Sơn không ghét Bích. Trái lại là khác, chỉ tiếc rằng trái tim nó hẹp hòi quá, nên mới nghĩ ra chuyện này. Khi Sơn rủ Nghĩa tới quán Người Tình để chứng kiến cảnh Bích bị leo cây, mình đã phản đối gắt gao.

Bích bật cười:

- Sơn đúng là nông cạn khi nghĩ Đồng đã cưa đổ được Bích.

Nghĩa nhỏ nhẹ:

- Nhưng nếu Bích kiên nhẫn chờ mình tới để nói rõ đầu đuôi thì vẫn hơn.

Giọng Bích lạnh tanh:

- Nói thật. Nếu được Nghĩa giải thích rõ ràng, Bích càng phải tới quán Người Tình để nhìn cho kĩ bề trái của con người đó, Bích đâu dễ thua cuộc như Sơn tưởng.

Nghĩa bứt rứt:

- Mình rất tiếc đã không ngăn được Sơn làm.

- Nghĩa đã rất tốt với Bích, bởi vậy Nghĩa đừng tự dằn vặt mình nữa.

Nghĩa nhìn cô chăm chú:

- Bích ổn thật chứ?

Bích gật đầu mà lòng nghe chua chát. Cô không thể để Nghĩa thấy mình đã bị đổ. Cô nhún vai:

- Chuyện nhỏ mà! Bích có thích gì Đồng đâu. Chỉ tại tò mò muốn vào quán Người Tình cho biết nên mới sa vào bẫy.

Nghĩa nồng nhiệt:

- Lần sau Bích muốn vào bất kỳ quán nào cứ bảo Nghĩa, mình xung phong đi với Bích.

Khuê Bích chớp mi. Nghĩa đúng là cậu bé tốt bụng, cậu đang làm cô mỉm lòng, nhưng Bích đâu thể rung động vì một cậu bé hiền lành, đơn giản như Nghĩa được.

Cô ghen lời:

- Cám ơn Nghĩa, lần sau Bích sẽ nhớ.

Nghĩa hậm hực:

- Nghĩa sẽ gặp thẳng Sơn và mắng nó một trận.

Thúy Quỳnh bảo:

- Thôi đừng Nghĩa, chuyện có gì mà âm ỉ, làm thế là tạo cơ hội cho Sơn cười nhạo Bích cứ để bình thường mà hay.

Nghĩa tươi ngay nét mặt:

- Hiểu rồi! Khuê Bích vẫn là người không dễ cưa đổ, mình sẽ im lặng cho qua. Sơn có đi rêu rao cũng chẳng ai tin.

Ba người ngồi trong im lặng. Hương cà phê bên kia đường lại len vào nhà. Đi cùng với mùa cà phê của nhạc .

Giọng Khánh Ly vang lên da diết : “ Hãy khóc đi em cuối cuộc tình còn đây những ngày buồn. Hãy khóc đi em có gì gì tình đã mất đường về “ .

Điện thoại có tin nhắn: “ Anh cần gặp em “ Bích mím môi xóa ngay.

Quỳnh hỏi:

- Cửa Đồng hả?

Bích phẩy tay:

- Ờ! Kệ anh ta. Trò chơi chấm dứt rồi còn gì?

Quỳnh lơ lửng:

- Tao lại thấy tất cả mới bắt đầu.

Nghĩa bồn chồn:

- Mình nghĩ Bích tránh xa Đồng chừng nào tốt chừng ấy.

Mặt Bích vênh lên:

- Sao Bích phải tránh anh ta? Đồng chẳng là gì trong mắt Bích cả.

Mà thôi, Nghĩa về đi. Bích chẳng làm sao đâu.

Nghĩa nhìn Quỳnh:

- Quỳnh ở lại với Bích nhé!

Quỳnh gật đầu, cô ra mở cổng cho Nghĩa, anh chàng ngần ngừ mãi mới nói:

- Lúc nào Nghĩa cũng nghĩ tới Bích, hãy nhớ lấy điều đó.

Khuê Bích im lặng, cô đang muốn quên mọi thứ, kể cả điều tốt đẹp

Nghĩa vừa nói vì ngay lúc này điều ấy chẳng nghĩa lý gì.

Quỳnh trở vào, miệng cô bắt đầu hoạt động:

- Xem như mọi chuyện đã rõ. Giờ mày phải phải thắc mắc tại sao Đồng biết nhiều về mày. Những thứ tại sao ấy chắc chắn do Sơn cung cấp. Hừ! Tao đã nói Đồng không đơn giản mà.

Khuê Bích nhăn nhó:

- Làm ơn để tao yên một chút.

Quỳnh khựng lại. Bích đã thấm đòn, phải để nó yên. Quỳnh xót xa nhìn gương mặt thần thờ của Bích, chỉ còn lại hai đũa, Bích cần phải cố gắng thể hiện mình. Quỳnh hiểu nó quá mà. Bích đang bị sốc. Cứ sốc tình đầu đời có làm nó gục không?

Quỳnh hỏi:

- Mày tính xử lão Đồng thế nào?

Bích lắc đầu. Một lát sau cô nói:

- Tao chưa nghĩ ra cách. Nhưng tao nhất định không để Đồng hiu hiu tự đắc đâu.

Quỳnh không tin lắm vào lời Bích vừa nói. Hơn ai hết Quỳnh biết rõ Bích thích Đồng và tin anh ta cũng thích mình. Niềm tin ấy bây giờ vỡ tan rồi. Bích đang rối rắm, dù nó đang cố giấu tâm trạng của người thất vọng vì bị lừa dối.

Điện thoại bàn reo. Bích nói ngay:

- Tao không muốn nghe giọng Đồng vào lúc này.

Quỳnh chậm chạp tới nhắc máy:

- Anh dày mặt thật. Đừng gọi nữa, Bích không nghe đâu!
 Quỳnh đập máy mạnh đến mức Bích ầm đầu. Cô nhắm mắt ước mình được ngủ và tỉnh dậy mới biết tất cả chỉ là chiêm bao.
 Phương đảo mắt nhìn quanh. Quán cà phê nửa internet, nửa sân vườn này chẳng có gì đặc biệt, nếu không muốn nói là quê mùa so với một số quán mà anh biết, vậy mà Khuê Bích muốn uống cà phê ở đây. Có lẽ cô bé chọn quán cà phê này vì gần nhà, cứ bên kia đường bước qua cho tiện. Nhưng chưa chắc lý do anh vừa đoán là đúng. Ở lần hò hẹn đầu tiên ít ai chọn giải pháp gần nhà, thường người ta thích một nơi có vẻ bí mật, riêng tư để đừng gặp người quen? Lẽ nào Bích không ngại gặp người quen?
 Phương mỉm cười một mình. Khuê Bích là cô gái lạ lùng, bởi vậy anh khó lòng đoán được Bích có ý gì khi chọn quán Net này.
 Một chiếc vespa nhẩy chồm vào quán, gã con trai tướng tá ngon lành, mặt mày sáng sủa dựng nó ngay giữa sân như triển lãm món đồ ưa thích. Xe đẹp, người chạy nó trông lãng tử lắm. Gã này chắc hợp hồn khối cô với bên ngoài khá phong độ.
 Gã con trai nhướn mắt về phía Phương với chút ngạc nhiên rồi bước tới, giọng thân thiết:
 - Anh Phương đến tận quán đây uống cà phê à?
 Phương hơi bất ngờ anh ậm ừ:
 - À ... Nơi nào cà phê ngon thì mình tới uống.
 Rồi anh nhìn Đồng:
 - Xin lỗi! Tôi không nhớ đã gặp anh hồi nào.
 Đồng mỉm cười:
 - Tôi học cùng lớp với Mai Hoàng. Hôm trước ở quán cà phê, tôi đã gặp anh, chị Mai Hoàng và Mai Hoàng. Tôi có nghe Hoàng nói về anh.
 Mặt Phương giãn ra:
 - À ... Nhớ rồi, hôm đó tới mấy cậu lặn mà. Tôi không được giới thiệu nên không biết ai cả.
 Đồng thần nhiên:
 - Tôi tên Đồng.
 Phương ra vẻ đàn anh:
 - Chúng ta có duyên nên mới gặp lần nữa. Cậu ngồi chơi đi.
 - Cám ơn anh quán này của người bạn. Tôi đến giúp cậu ấy những việc vặt trong phòng Net nên không ngồi với anh được. Hy vọng có dịp khác.
 Phương khen:
 - Chiếc Vespa cổ này độc chiêu thật. Trông nó rất hợp với cậu.

Đồng nheo mắt:

- Chắc anh đang chờ ai đó. Tôi không làm phiền nữa.

Phương gật đầu rồi nhìn ra đường vẫn không thấy Khuê Bích. Cô bé làm anh sốt ruột rồi đây. Phương đang nôn nao bồn chồn thì cổng nhà Bích mở, cô bé thật dễ thương trong chiếc váy xòe boohemieng tung tăng đi ra.

Phương đứng dậy đón, lòng vui như trẻ nít được quà.

Bích lém lỉnh:

- Anh mới tới đúng không?

Phương đành ậm ừ cho qua. Kéo ghế, chờ Bích ngồi xong Phương mới trách:

- Anh tưởng mình sắp hóa đá rồi!

Bích chúm chím cười khoe đồng điệu trên má. Cô thừa biết Phương chờ, nhưng nếu Đồng chưa tới quán cô còn chưa qua, và như thế Phương sẽ hóa đá thật cũng nên.

Liếc về phía phòng Net, Bích nói:

- Trong truyền thuyết, em chưa tìm thấy nhân vật nam nào bị hóa đá cả.

Phương say đắm:

- Sẽ có anh nếu em tới trễ chừng năm phút nữa thôi.

Bích chớp mi vì ánh mắt của Phương. Cô tự nhắc mình phải thận trọng vì bọn đàn ông càng mồm mép càng nguy hiểm. Cô đã sập bẫy của Đồng, cô không muốn chuyện đó xảy ra nữa.

Bích nói:

- Em nghĩ anh nên hóa đá vì chờ ai khác thì hơn.

Phương nhấn mạnh:

- Nếu phải hóa đá vì ai đó, anh nhất định chọn em.

Bích chép miệng:

- Thật không nên chút nào.

Phương nhướn mày:

- Tại sao?

Bích nhẹ nhàng:

- Để em đọc cho anh nghe đoạn thơ này.

“ Nếu phải chờ nhau mà hóa đá.

Thì nên thử đợi một lần xem.

Chỉ sợ khi anh thành núi biếc.

Ngàn đời không thấy dấu chân em“ .

Phương thản nhiên:

- Dù có như thế, anh vẫn muốn hóa đá vì em.

Bích kêu lên:

- Chết! Tú Trinh sẽ giết em mất.

Phương ngã lưng vào ghế:

- Em đâu có hiền đến mức để bị giết.

Bích khúc khích cười:

- Lẽ nào anh thích một con bé hung dữ sẵn sàng bóp tay con trai như em?

Phương hấp háy mắt:

- Đương nhiên là thích, vì anh cũng hung dữ và hung dữ hơn em nhiều.

Bích so vai:

- Tiếc quá! Em rất dị ứng với những người hung dữ.

Phương bật cười, anh lắc đầu:

- À! Em thích uống gì?

Bích lễ phép một cách cố ý:

- Dạ, trà sữa ạ!

Gọi thức uống cho Bích xong, Phương gật gù:

- Vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành nên mới cần tới sữa hả nhỏ?

- Không phải! Tại em quá ngán cà phê nên mới thêm sữa.

- Em làm gì uống cà phê tới mức ngán luôn vậy?

Bích nói:

- Em ngửi mùi chó đâu có uống. Hương cà phê len vào tận phòng em gần như suốt ngày, em đâm ra sợ luôn.

- Mùi cà phê từ quán này à?

- Vâng! Gió dường như chỉ thổi một chiều gom hết hương cà phê vào nhà. Em không uống cà phê mà vẫn thao thức.

Phương chắc lưỡi:

- Gió đáng tội nhỉ! Ước gì anh gom được gió và nhốt nó vào tay.

Bích tò mò một cách thú vị:

- Anh nhốt gió vào tay để làm gì?

Phương nhẹ nhàng:

- Để quạt cho em ngủ.

Bích le lưỡi:

- Trời ơi! Lãng mạn y như thời đầu thế kỷ hai mươi. Chỉ e em không ngủ được vì gió từ tay anh.

Phương nói:

- Cuộc sống bây giờ khô khan quá. Chúng ta cần những luồng gió lãng mạn thổi vào những mơ mộng riêng, với em, anh thích là người lãng mạn.

Bích cắn môi:

- Còn với Tú Trinh?

Phương thành thật:

- Anh không cảm giác gì cả. Ngày xưa đã thế, bây giờ cũng vậy, dạo này các đấng sinh thành đã thôi vun anh vào Tú Trinh rồi. Anh hoàn toàn tự do. Em không còn lý do gì để từ chối anh.

Bích âm ự:

- Anh tự tin quá. Em vẫn còn ức tử lý do.

- Thí dụ như lý do nào?

Bích vén tóc qua một bên. Cô chưa biết trả lời sao đã nghe giọng của Đồng:

- Trà sữa của em đây Bambi.

Phương ngẩng lên nhìn Đồng rồi nhìn sang Bích. Cô bé đang ra vẻ tự nhiên nhưng không giấu được sự bối rối.

Cổ nghiêm mặt, Bích lạnh lùng:

- Cám ơn!

Đồng mỉm cười:

- Chúc hai người vui.

Phương nói ngay khi Đồng bước đi:

- Thì ra cũng là chỗ quen biết cả.

Bích âm ự:

- Em vẫn thường sang đây lên mạng ấy mà.

Phương cười cười:

- Chắc Đồng dành nhiều ưu đãi cho em như cách cậu ấy gọi em là Bambi chẳng hạn.

Bích khựng lại:

- Anh biết Đồng à?

- Đồng là bạn thân của em bạn anh. Cô bé tên Mai Hoàng. Anh vẫn thấy Đồng và Mai Hoàng vi vút trên chiếc Vespa dựng đằng kia.

- Em cũng thấy hoài chứ gì. Trông cũng xứng lắm.

Phương ân cần:

- Em uống sữa đi.

- Vâng.

Nhìn Bích máy móc cầm ly sữa, Phương chợt nhận ra ý của lời cô nói lúc nãy “ gió dờng như chỉ thổi một chiều, gió gom hết hương cà phê vào nhà em không uống cà phê mà vẫn thao thức “.

Ắt hẳn Đồng là cơn gió lớn đang làm điên đảo cảnh lá non Khuê Bích? Và không phải tự nhiên Bích chọn quán cà phê này để gặp anh.

Phố cũ hoa vàng

Chương 9

Phương thấy tự ái khi nghĩ Đồng biết cuộc hẹn này, cũng như biết lý do tại sao Bích lại hẹn anh tại đây. Trong mắt Bích, anh là một tấm bình phong che cho cô trước cơn gió chỉ thổi một chiều.

Phương vốn từng trải trong tình trường, chỉ nhìn thoáng qua thôi, anh đã biết quan hệ giữa Đồng và Bích không đơn giản chút nào. Có thể cả hai đang giận và mượn anh là thước để đo lòng nhau. Nếu đúng thế thì Đồng là tay cứng cựa đây.

Phương nhìn Khuê Bích:

- Hy vọng ly trà sữa này không làm em thao thức như hương cà phê mà gió gom vào nhà em hàng ngày.

Bích buột miệng:

- Anh thật sâu sắc khi nói như vậy.

Phương nheo mắt:

- Đồng là lý do thứ một tỷ để em từ chối anh phải không?

Bích mím môi:

- Anh ta không xứng đáng có mặt trong tỉ lý do của em.

- Nhưng Đồng đã làm em đau lòng

- Ai nói với anh? Nhỏ Quỳnh phải không?

Phương nhẹ nhẹ lắc đầu:

- Anh cảm nhận được điều này từ những lời của em và từ thái độ của Đồng khi anh ngồi chờ em. Anh chợt hiểu ra không tự nhiên Đồng bước tới nhận đã biết anh. Khi thấy anh xuất hiện ở đây, Đồng đoán ra ngay anh đang có hẹn. Cậu ấy là người rất thông minh và nhạy bén.

Bích im lặng uống thêm một ngụm sữa. Cô xót xa khi Phương khen Đồng. Chính vì anh thông minh nên cô mới rơi vào bẫy của anh một cách nhẹ nhàng. Bích vẫn còn hận Đồng. Hằng đêm cô vẫn trằn trọc, tức tưởi nghĩ tới chuyện đã xảy ra.

Phương lại hỏi:

- Hai người giận nhau à? Có cần anh hòa giải không? Dù rất thích em, song anh vẫn sẵn lòng làm nhịp cầu nối những bờ vui.

Bích liếc Phương:

- Anh thích đùa hơn em tưởng nhiều.

Phương cười thật tươi:

- Vậy là em và anh chàng Đồng không là gì của nhau như anh tưởng. Anh xin lỗi đã đoán già đoán non đủ thứ.

Bích lảng đi:

- Em thích nghe những gì khác kìa. Công việc của anh thế nào?

Phương nói:

- Tạm ổn để anh có thể mơ mộng tới tình yêu.

Bích châm chọc:

- Hình như anh bị ám ảnh bởi tình yêu?

Phương tình tứ:

- Anh bị ám ảnh bởi em.

Bích nhếch môi:

- Vậy sao? Em nghe nhưng không cảm động, kỳ thật! Trái tim em chai rồi.

Phương tủm tỉm:

- Một cô nhóc nhưng thích ra vẻ bà cụ từng trải, một bà cụ yêu nhiều đến mức chai tim. Em làm anh buồn cười quá bà cụ non ạ. Anh chàng Đồng chắc chắn phải khổ tận cùng vì em.

Bích trầm giọng:

- Đồng khổ tận cùng vì em à? Thú thật em đã chán trò làm khổ người khác rồi, anh đừng kết tội em nữa, em ko muốn ai buồn vì em hết. Thật đó.

Phương rào đón:

- Cám ơn em đã nói thế, hy vọng anh không khổ vì em. Mà sao chúng ta phải ngồi ở quán này nhỉ? Sài gòn còn thiếu gì quán hấp dẫn hơn, sang trọng hơn, phong cách hơn.

Bích từ chối ngay:

- Em chưa chuẩn bị tinh thần tới những chỗ đấy. Bữa nay, với em quán Net này được rồi. Sang trọng, phong cách không hợp với em đâu.

Phương bảo:

- Tại em nghĩ thế thôi. Thường kỷ niệm lúc nào cũng níu giữ chân người. Quán này với em hẳn phải có nhiều kỷ niệm?

Khuê Bích chớp mi:

- Kỷ niệm gì đâu chứ, anh đừng suy diễn nữa.

Bích chợt im lặng, cô không còn hứng thú khi ở bên cạnh Phương. Cô tưởng mình sẽ vui vì đã cho Đồng thấy cô ngồi với anh chàng phong độ không kém Đồng. Nhưng thật sự không phải như vậy, cô nhận ra mình có phần lố bịch vì Đồng tỉnh bơ chớ không sốc như Nghĩa hay Sơn. Rõ ràng anh xem cô như trò đùa mà thôi.

Sau lần hẹn hò tệ hại ấy, cô không gặp lại anh. Từ đó tới nay mới một tuần chớ lâu lắt gì? Suốt tuần qua Bích cứ vật vờ như ồm. Cô phải nghĩ ra cách nào đó cho Đồng thấy cô không như anh tưởng.

Rốt cuộc cách chọn Phương lại là cách ngốc nghếch nhất. Bây giờ lỡ rồi, ngồi đây mãi cũng dở, mà bỏ về càng dở hơn. Thôi ráng ngồi nghe Phương ba điều bốn chuyện vậy.

Vừa nghe Phương, Bích vừa kín đáo rảo mắt tìm Đồng. Chắc anh trong phòng Net chớ ở ngoài này làm gì. Vừa rồi Đồng nghĩ sao mà mang nước tới cho cô nhỉ? Ôi chao! Đã quyết không thác mắc về Đồng kia mà.

Giọng Phương sắc lại:

- Em vẫn tỉnh chứ Bích?

Cô nhìn anh:

- Vâng! Sao anh hỏi thế?

- Tại anh thấy em có vẻ mơ màng. Đừng ngồi với anh nhưng lại nghĩ tới người khác nhé.

Bích gượng gạo cười:

- Em không vô tâm đến thế đâu. Mà có lẽ tới lúc em về rồi. Đi lâu quá khi về sẽ bị hỏi lung tung, em không thích.

Phương trầm tĩnh:

- Anh không dám giữ em lại. Em cứ về đi.

Bích tròn mắt:

- Còn anh?

- Đương nhiên anh cũng về. Anh muốn thấy em khuất sau cánh cổng, nơi đó gom hết hương cà phê vào, nên sẽ về sau em.

Bích phụng phịu:

- Không khéo anh làm em vấp mắt.

Phương cười cười:

- Cứ yếu điệu thực nữ vào, em không té đâu. Rồi anh sẽ gọi điện cho em.

Bích ngần ngừ một thoáng rồi đưa tay ra. Phương giữ tay cô khá lâu.

Bích quay lưng nên không biết Đồng có nhìn theo cô như Phương không. Thật tệ hại khi cứ phải nghĩ về Đồng.

Vào nhà, cô gặp ông Mẫn đang ngồi xem tivi. Ông hỏi ngay:

- Ủa! Đi đâu về vậy con?

Bích ngập ngừng:

- Con sang quán cà phê trước nhà ạ.

Ông Mẫn cười cười:

- Có gặp Đồng không?

- Dạ có! Nhưng anh ấy bận lắm.

Ông Mẫn tò mò:

- Vậy con sang đó chơi với ai?

Bích liếm môi:

- Với bạn con.
 - À, lại bọn thằng Nghĩa, thằng Sơn hả?
 - Dạ không phải, bạn khác ba không nhớ, à ba không biết đâu.
- Ông Mẫn nheo nheo mắt:
- Giao du rộng nhỉ? Nhưng như thế thì không nên, ai lại hẹn bạn này ở quán bạn kia đang là nhân viên phục vụ. Nếu là Đồng ba sẽ buồn dài dài.

Bích bấu môi:

- Con cũng muốn thấy Đồng buồn, nhưng mặt anh ta cứ tỉnh bơ ra.

Ông Mẫn gật gù:

- Nếu thế thằng Đồng thuộc hạng cao thủ rồi. Nhưng tại sao con muốn thấy nó buồn.

Bích buông thõng:

- Con ghét
- Ba thấy Đồng dễ thương đấy chứ! Chẳng lẽ nó không thể là người bạn tốt được?

Bích im lặng. Cô đâu thể kể với ông trò cá cược độc ác của Đồng. Từ lần đầu tiên Đồng đã tạo nên ấn tượng tốt với ba, thấy anh khiêng dàn máy tính rồi bỏ cả buổi cài đặt chương trình ông đã rất cảm kích. Ông đâu hề biết Đồng nhờ đó mới có cơ hội vào nhà và thu phục cảm tình của mọi người trong nhà.

Thấy Bích làm thinh, ông Mẫn nói tiếp:

- Ba còn nợ Đồng một cà phê, chuyện nhờ nó cài chương trình cho máy vi tính. Chắc ba phải trả nợ trước khi đi.

Khuê Bích buột miệng:

- Cà phê ba mời chắc đáng gấp mấy lần thuốc bắc, con nghĩ Đồng không dám đâu.

Ông Mẫn xua tay:

- Con nghĩ vậy là làm, Đồng không phải đứa nhát gan.
- Nhưng cần gì ba phải làm vậy?
- Ba muốn hiểu hơn về bạn bè của con dù con ghét Đồng, ba vẫn thoải mái nếu uống cà phê với nó. Tiếp xúc với người con ghét biết đâu chừng ba sẽ suy ra mẫu người con ưa.

Bích thắc thỏm:

- Ba quan tâm làm con ốm vì lo đây.

Ông Mẫn hấp háy mắt:

- Ba rất khác mẹ con, con chả gì phải lo.

Khuê Bích ngồi vào máy tính. Cô mở hộp thư. Tim cô đập mạnh vì mail mới tinh của Hoàng Tử Lai. Cũng như những lần gần đây, cô xóa ngay mà không thèm đọc: “Are you sure you want to delete”? “

Bạn có chắc mình muốn xóa thư không” Sao lại không chứ? Không chỉ muốn xóa thư, Bích còn muốn xóa hết những gì liên quan tới Đồng khởi tâm trí. Khổ nỗi Đồng không phải là một email để Bích xóa sạch anh bằng một cái click chuột.

Khuê Bích vào chat room. Cô đấu láo với vài ba cái nick nghe thật kêu. Nào là Khủng long bụi, nhân sư mũi xẹp. Để chó rưng càng. Toàn hạng tép riu với những câu chào hỏi làm quen tầm thường khiến Bích thêm chán.

Đúng là khi buồn thì xung quanh từ thế giới thật tới thế giới ảo đều nhuộm màu u ám. “Lâu lắm rồi mới gặp em online. Chào! Người tù Azkaban”.

Bích chớp mi khi thấy cái nick X – men ẩn tượng xuất hiện:

- Chào X- Men ! Chưa mười hai giờ đêm mà anh đã lộ diện rồi sao?

- Wao! Anh có lộ diện đâu, anh chỉ lộ nick khi thấy em lên máy thôi!

Dạo này em thế nào rồi cô bé?

- Em bình thường.

- Vậy suốt thời gian qua em biến đi đâu để anh tìm hoài không gặp?

- Em bận lang thang ngoài đời, anh tìm em trong máy làm sao thấy được.

- Chắc em không lang thang một mình?

- Dĩ nhiên, nhưng đi với ai đó cũng chẳng có gì vui, thậm chí ngược lại là khác.

- Wa! Sao chưa chat dữ vậy bé?

Bích chống cằm, trên máy, bọn nhân sư, khủng long, để chó đang ới ới hỏi người tù Azkaban đang ở đâu. Cô mặc kệ, đã gặp lại cố nhân ăn ý, chia tay trong im lặng với bọn nó thì hơn.

X- man lại dò dẫm:

- Anh biết coi bói qua mạng. Anh độ chừng em vừa có chuyện buồn.

- Anh hay lắm! Đoán tiếp đi! Em buồn chuyện gì?

- Em buồn một gã khá bảnh bao vì một sự hiểu lầm chết người.

- Hiểu lầm à? Làm gì có chuyện hiểu lầm. Em hiểu đúng về gã bảnh bao ấy.

- Anh không biết, nhưng rõ ràng anh nhìn thấy điều đó trên nick của em.

- Anh ta là người thế nào, anh đoán thử xem X- man?

- Chờ nhá! Anh phải tìm quả cầu thủy tinh để nhìn vào mới thấy anh ta.

Bích tủm tỉm cười. Gã X- man này cũng lắm trò tinh quái. Chat với gã vậy mà vui.

- Anh cần một chút thông tin về gã bảnh bao đó. Một cái tên, hoặc

nickname cũng được.

- Em gọi anh ta là Hoàng Tử Lai.

- Wao! Một nhân vật hư thật khó lường để xem nào, anh thấy mặt Hoàng tử của em rồi, rất đẹp trai nhưng râu ria xồm xoàm trông bụi đời wa xá wa xa.

- Trật rồi! Hoàng tử không có râu.

- Rồi sẽ có vì anh ta buồn, anh ta để râu vì thất tình em, anh nhìn thấy anh ta đi loanh quanh trong một phòng internet, anh ta có đôi mắt đa tình, cái miệng rộng quyến rũ.

Bích nghe lạnh cả người. Sao X- man ấn tượng có thể tả hình dáng Đồng gần như chính xác thế nhỉ?

- Anh chàng Hoàng Tử Lai này rất đào hoa, bởi vậy anh ta rất tự cao, tự đại, Anh ta luôn xem tình là thứ để mang ra cá cược.

Bích hấp tấp gõ phím:

- Sao anh biết rõ về Hoàng Tử lai vậy?

- Chu mệt ơi! này giờ anh chỉ đùa, lẽ nào em lại tin ? Bộ ... Hoàng tử lai có thật ngoài đời.

- Nếu có thật thì sao.

- Thì em nên dè chừng anh ta.

Bích thở dài. Lời cảnh cáo của X- man muộn quá rồi. Cô gõ phím:

- Cám ơn anh, em đã hiểu đúng về hoàng tử Lai phải không?

- Chà! Anh không biết thật. Nhưng anh ta đã làm gì khiến em buồn?

Bích ngần ngừ rồi trả lời:

- Hoàng tử lai xem em như là thứ để mang ra cá cược.

- Bậy bạ hết chỗ nói. Song như anh tiên đoán từ đầu, em đã hiểu nhầm. Còn nhầm như thế nào thì anh không nhìn thấy trong quả cầu, em nên tự tìm hiểu.

- Không đời nào! Có làm đi chẳng nữa em cũng phớt. Em ghét hẳn đến mức xóa tất cả email mà chẳng thèm xem.

- Ấy ! Anh khuyên em đừng nóng nảy. Phải có duyên mới từ trong hàng chục triệu người quen được một người. Em nên tìm hiểu để biết rõ hơn về gã hoàng tử ấy. Có thể sau này em sẽ không ân hận.

- Nhưng em phải tìm hiểu anh ta từ đâu.

- Tự em nghĩ ra, anh không giúp em được điều này .

Khuê Bích cười nhẹ trước khi gõ phím:

- Em sẽ thử làm theo lời khuyên của anh.

- Nhưng anh không chịu trách nhiệm về lời khuyên của mình đâu nha.

- Ô anh thật là ma giáo.

- Anh ma lạnh chứ không ma giáo. Anh nói thế để em thấy bản thân

em phải là người giải quyết vấn đề của chính mình chứ không phải là người khác. Anh cho rằng em phải thận trọng trong khi đánh giá bạn, nhất là bạn đặc biệt như Hoàng tử Lai của em.

Khuê Bích chống cằm, không ngờ gã có cái nick nghe rất thời thượng này lại sâu sắc như vậy. X – man ẩn tượng đúng là ẩn tượng. Anh ta đã cho Bích một lời khuyên mang tính cẩn trọng của một người từng trải:

- Em đang nghĩ gì mà để thời gian chết dài thế người tù Azkaban?
- Em nghĩ mình thật may mắn khi gặp một bạn chat như anh, từ giờ trở đi anh sẽ là quân sư của em. O.K?
- Quân sư hả? Một chức danh dễ bị búa rìu từ tứ phía, anh không ham, nhưng vì em anh sẽ nhận lời.
- Anh thật tốt, X – man.
- Cám ơn em đã khen, em rất dễ yêu, ấy ! Anh không tán tỉnh đâu nhé dù anh muốn lắm.
- Chat với anh em rất vui.
- Nghĩa là hết buồn?
- Em đã thả lên mây nỗi buồn rồi, cũng là nhờ anh. Nhưng bây giờ em phải tạm biệt anh, sẽ mail cho X – man những lúc tâm hồn em bình yên nhất. Nhớ chờ mail của em.
- Anh sẽ chờ mail của em. Tạm biệt.

Bích ngã lưng vào ghế dựa rồi vươn vai đứng dậy. Cô ra cửa sổ nhìn sang quán cà phê như một thói quen.

Chiều lắm rồi, mây lãng đãng trôi. Có chắc Bích đã thả lên mây nỗi buồn không? Nếu ai cũng thả trôi nỗi buồn dễ như vậy chắc thế giới này chỉ tồn tại niềm vui.

Bất giác Bích cười, cuộc đời chưa đựng biết bao nhiêu điều cô chưa biết tới. Cô nên nghe lời X – man. Tìm hiểu một người đặc biệt như Hoàng Tử lai là chuyện cần làm.

Ngoạn nheo nheo mắt cười với Khuê Bích. Giọng anh dài ra:

- Chào em! Tìm hoàng tử à?

Bích chớp mi, cô nói:

- Em tìm vua. Anh gặp em một chút được không?

Ngoạn hóm hỉnh:

- Dĩ nhiên là phải được. Khách hàng là thượng đế. Vua đâu dám trái ý thượng đế. Nào! Mời em ngồi.

Khuê Bích ngồi xuống chiếc ghế xếp màu lá, Ngoạn chân tình:

- Em uống cà phê nhé! Anh chiêu đãi
- Vâng! Cà phê sữa đá.
- Ít cà phê, nhiều sữa?

- Vâng! ít cà phê.

Ngoạn xoa hai tay vào nhau:

- Em cần gì ở anh?

Khuê Bích đắn đo mãi mới bật lời:

- Đã có lần em hỏi về Đồng nhưng anh cứ lảng đi không nói. Thật ra Đồng là người thế nào? Em rất muốn biết về con người thật của anh. Ngoạn im lặng. Anh có nghe Đồng kể chuyện Bích đã nắm rõ trò cậu ta và anh em Trí cá cược. Cô bé đã từ luôn Đồng. Lần đó Ngoạn cười bảo: “Đáng đời” Khi thấy Đồng héo úa, ừ ừ khác với kiểu vênh váo thường ngày,

Ngoạn không ngờ gã sát gái ấy lại chảy dài mặt, méo sẹo miệng cười vì con bé Khuê Bích trông chẳng có gì đặc sắc lắm. Đạo này Đồng hét tuyên bố vun vút về con gái rồi, cậu chàng bảo “Tu”.

Chậc! chỉ có trời mới biết Đồng tu kiểu nào. Nhưng có tu còn hơn.

Ngoạn nhẹ nhàng:

- Đồng là một chú ngựa chứng, thích nổi loạn trong cách sống. Cậu ấy hay chơi trội nhưng thật ra lại rất cô đơn.

Bích bất bình:

- Vì thích chơi trội nên Đồng xem người khác không ra gì à? Em rất thất vọng về Đồng.

- Anh không có lời nào bào chữa cho trò cá cược tình của Đồng hết, em đã hỏi, anh phải nói. Đồng không tệ như nhiều người vẫn tưởng, em cũng cho là thế nên mới gặp riêng anh để xem điều mình nghĩ đúng hay sai chứ gì?

Khuê Bích so vai:

- Em không muốn đánh giá lầm bất cứ ai.

Ngoạn mỉm cười đầy ẩn ý:

- Tốt! Em chừng chắc hơn anh tưởng nhiều. Bích phật ý:

- Anh biết gì về em mà tưởng với không?

Ngoạn lơ lửng:

- Anh có biết đôi điều.

- Từ Đồng à?

- Từ em, dù chỉ trò chuyện với em một lần thôi.

Im lặng một chút, Ngoạn nói tiếp:

- Đồng thích em thật lòng. Cậu ấy thề sẽ tu tỉnh để hoàn thiện mình. Đồng đã quay đầu rồi, hy vọng Khuê Bích sẽ là bến bờ. Bích đừng xóa email của Đồng, hãy đọc để hiểu cậu ấy hơn.

- Sao anh biết em xóa mail của Đồng?

- Em nói với anh chứ ai?

Bích hoang mang:

- Em nói hồi nào?

Ngoạn lảng đi:

- Mấy hôm nay bà nội của Đồng không được khỏe, nên cậu ta ở nhà chăm sóc chứ không ra đây.

Khuê Bích ngạc nhiên:

- Đồng biết chăm sóc bà nội?

- Con người thật của Đồng là đó. Mẹ mất lúc còn rất bé, Đồng chỉ biết bà nội. Bố cậu ấy có vợ khác rồi có con, Đồng cô đơn trong chính ngôi nhà mình, vì bố Đồng chỉ biết công việc, bà mẹ kể lại không quan tâm đến con chồng. Tất cả những thứ tưởng như nhỏ nhặt ấy dồn nén tích tụ trong Đồng, khiến cậu ấy trở nên một người có phần lập dị.

Bích nhếch môi:

- Lập dị à?

Ngoạn gật đầu:

- Con gái rơi vì Đồng khá nhiều cũng bởi sự lập dị này, nhưng đó không phải là lỗi của cậu ta.

Bích nóng mặt:

- Ý anh là lỗi của bọn em à?

- Không! Anh muốn nói Đồng không có lỗi nếu không đáp lại tình cảm những cô gái hẳn không tìm thấy sự đồng cảm, quen một người đâu có nghĩa sẽ yêu người đó.

Im lặng một chút như để xem phản ứng của Bích, Ngoạn nói tiếp:

- Đồng cứ mãi đi tìm một nửa của mình.

- Chắc Đồng đặt ra tiêu chuẩn cao lắm cho một nửa của mình?

Ngoạn điềm đạm:

- Anh không nghĩ vậy, còn tiêu chuẩn của em như thế nào nhỉ?

Khuê Bích hơi bất ngờ vì câu hỏi này. Cô đáp ứng:

- Đơn giản thôi! Chân thành.

- Đồng cũng mơ những người trong mộng của mình có được tính đó, chân thành.

Bích bĩu môi:

- Nhưng anh ta lại giả dối, giả dối ngay cái nhìn đầu tiên, em ghét Đồng.

Ngoạn khẽ lắc đầu:

- Vì em giống Đồng.

Bích gân cổ lên:

- Anh nói bậy.

Ngoạn thản nhiên:

- Cả hai đều tự cao, háo thắng và cô đơn, cô đơn đến mức em tự

cho mình là người tù Azkaban. Em có biết tại sao bạn em thích Đồng phải cưa cho đồ em không?

Khuê Bích tỉnh táo:

- Vì nó không làm nổi chuyện đấy.
- Vì em quá kiêu thì đúng hơn, bọn chúng muốn em ném mùi thất bại một lần cho biết. Em giống Đồng ở chỗ chưa bao giờ ngã trong tình trường. Nghe đâu đã có rất nhiều chàng khốn đốn vì em. Em đâu có lỗi nếu không đáp lại tình cảm của họ. Đúng chứ?

Bích nuốt nghẹn xuống. Cô sang đây đâu phải để nghe Ngoạn luận tội mình. Anh ta là bạn của Đồng dĩ nhiên Ngoạn phải nói tốt cho Đồng rồi. Sao cô không nghĩ bọn con trai chuyên môn bêu vạc nhau nhỉ?

Nhưng Ngoạn đâu hề sai, Bích cũng thích trò lơ lửng trong tình cảm. Tuy không cá cược tình như Đồng nhưng cô vẫn kiêu hãnh khi luôn đứng đầu trong top “Không thể cưa đổ” mà .

Ngoạn lại lên tiếng:

- Đồng rất tự cao, nếu hấn biết anh đã nói về hấn như thế với em, hấn sẽ thịt anh đấy. Hấn không cần ai nói giúp hay phân trần giải thích gì hộ hấn đâu. Bởi vậy em đừng nghĩ rằng Đồng nhờ anh nhắn gởi gì đó với em.

Bích nhìn anh:

- Em hiểu mà.
- Thế em còn cần hỏi về Đồng nữa không?

Bích cười gượng:

- Dạ thôi ạ!
- À còn chuyện mới tình này chắc em chưa biết, hồi sáng bác trai có sang đây uống cà phê.
- Ba em hả?
- Vâng! bác nhờ anh gọi Đồng tới quán. Hai người nói chuyện rất lâu.

Bích thần thờ:

- Đúng là em không hề biết, hai người nói với nhau những gì nhỉ?
- Anh hoàn toàn mù tịt, em thử hỏi bác trai xem.
- Hồng dám đâu!
- Vậy thì hỏi thẳng Đồng xem phải cậu ta bị bác mắng không?
- Sao ba em lại mắng Đồng?

Ngoạn tủm tỉm cười:

- Anh không có câu trả lời, mà làm gì em cuống lên như thế? Hấn đáng bị mắng, thậm chí bị bác trai cấm cửa lắm chứ.

Bích liếm môi:

- Em phải về thôi. Cám ơn những gì anh đã nói.

Ngoan nheo mắt:

- Nhớ hỏi bác trai xem sao rồi kể cho anh nghe với nhé. Anh vốn tò mò nhưng chắc chắn Đồng chả đời nào hé môi chuyện này đâu. Bích về nhà, cô đứng ba mình trong phòng khách, cạnh ông còn có mẹ và chị Tâm. Mọi người đang xem chương trình kim tự tháp với tất cả hào hứng.

Bích lặng lẽ ngồi xuống cạnh Tâm, đầu óc hoang mang hết sức.

Bà Linh chột tăng hắng:

- Con từ đâu về vậy? Đừng tưởng có ba ở nhà rồi muốn tự tung tự tác gì cũng được nha.

Khuê Tâm cười:

- Đạo này nó ngoan, mẹ thả lỏng một chút cho nó nhờ đi mẹ.

Bà Linh tuyên bố bằng giọng chắc nịch:

- Xong đại học, nó sẽ được tự do như con bây giờ.

Ông Mẫn lên tiếng:

- Em giữ con kỹ quá nó sẽ ngờ nghệch với đời, cứ để con thư thả, anh tin Bích là đứa biết nghĩ, nó không làm gì sai trái đâu.

Bà Linh thở dài:

- Không có anh ở nhà, em rất lo mỗi khi nó ra đường, em sợ không quản lý được nó. Mới mười chín tuổi đầu. Nó lớn hơn ai cơ chứ.

Ông Mẫn nói:

- Rồi nó sẽ lớn, sẽ lẫn lộn với đời. Em đâu thể giữ con mãi. Tâm nói đúng, em nên thả lỏng một chút cho con nó nhờ.

Bà Linh đổi:

- Chỉ giới vẽ đường cho hươu chạy, cha con mấy người muốn làm gì thì làm.

Bích biết mẹ đã thua, cô sẽ được thả lỏng một chút, nhưng sao cô chẳng lấy đó là vui. Ngồi xem tivi chiếu lẹ, một lát cô về phòng mình. Hương cà phê vẫn len vào cửa sổ thật nhẹ nhàng. Bích mở máy tính xem bữa nay Đồng có gửi mail không.

Cô bồi hồi đọc những dòng như tự sự của anh:

“ Bambi !

Anh vẫn biết em không đọc những hàng này nhưng anh vẫn viết, có thể chỉ để cho riêng mình. Mấy hôm nay anh bận rộn vì bà nội không được khỏe. Nội khiến anh lo phát ốm vì tự nhiên bà đau nhức khắp người, đi đứng không được. Vậy là thằng cháu bất hiếu như anh đã biết thế nào là cống người thân thương nhất của mình vào bệnh viện trong tâm trạng sợ hãi đến rùng rờ.

Cũng may, cơn sợ hãi rồi cũng qua. Nội anh đỡ nhiều. Anh mừng vô cùng và muốn được em chia sẻ.

Có thể đây chỉ là ao ước vì em đâu thèm đọc mail của anh để biết anh buồn vui thế nào nhưng khi viết những dòng này lòng anh vẫn lâng lâng xúc động, anh vẫn luôn nghĩ về em với tất cả đắm say. Thứ tình cảm kỳ lạ này khiến anh thay đổi rất nhiều. Anh ước thời gian quay trở lại lần mình gặp nhau lần đầu. Anh ước mình đã không đại dốt, không háo hức nhận lời nhờ vả đầy thách thức của Sơn. Anh ước em là bambi anh là chú phục vụ như em đã thích gọi. Nhưng tất cả đã quá muộn, không ai quay ngược thời gian dù anh có là Hoàng tử lai đầy quyền năng đi chăng nữa.

Bambi!

Anh luôn thích gọi tên em rồi lại lo em bị hắt hơi. Nhưng em có nhảy mũi không người yêu dấu?

Bích nghe tim đập mạnh khi đọc tới hàng cuối cùng “Người yêu dấu” nghe sao ngọt ngào đến thế nhỉ.

Bích đọc đi đọc lại mấy lần lá thư ấy. Cô âm ỉ tức mình đã xóa nhiều mail của Đồng. Những lá thư ấy anh viết gì nhỉ?

Ngồi thừ một lát cô gõ phím:

“ Hoàng tử lai !

Thời gian qua đi không bao giờ trở lại, nhưng tại sao chúng ta phải quay trở lại mà không nhìn về phía trước?

Cơ hội vẫn còn nhiều, anh hãy chọn cho mình một cơ hội nghiêm túc nhất.

Em gửi lời kính thăm bà nội nhưng anh sẽ nói thế nào với bà về em đây?

Bích tủm tỉm cười, cũng như Đồng, lòng cô chột lâng lâng xúc động. Cô bỗng hiểu hơn một câu đã đọc được ở đâu đó “ Đừng tự tạo những giới hạn cho chính bản thân bạn”.

Bích còn trẻ, với cô sẽ không có giới hạn nào là vĩnh viễn bây giờ cô sẽ vượt qua hết mọi thứ để thực hiện những giấc mơ của mình ...

Ông Lữ ngạc nhiên khi thấy Đồng ngồi xem ti vi một mình ngoài phòng khách. Khoảng thời gian gần đây, Đồng ở nhà thường hơn. Nó chăm sóc bà nội rất chu đáo. Chu đáo đến mức ông bất ngờ, chu đáo đến mức ông có cảm giác mình là đứa con bất hiếu với mẹ.

Bước đến bên con trai, ông hỏi:

- Không đi đâu chơi sao con?

Đồng khẽ lắc đầu:

- Dạ không! Con ở nhà với nội.

Ông Lữ hơi nhíu mày:

- Nội bớt nhiều rồi mà?

- Con biết nhưng tự nhiên con không còn hứng thú đi chơi nữa, con

chơi nhiều quá rồi, đã tới lúc con phải nhìn lại mình.

- Ông Lữ ngồi xuống salon, ông như không tin lắm những gì vừa nghe. Đồng khiến ông nghi ngờ vì con trai ông vốn ngỗ nghịch thích làm những điều lập dị “ Không còn hứng thú đi chơi. Đã tới lúc phải nhìn lại mình” phải là điều lập dị mới của nó không? Thay vì mừng, ông chợt thấy lo lo.

Bằng giọng dõ dẫm ông hỏi tiếp:

- Ở nhà có gì vui đâu con?

Đồng nhỏ nhẹ:

- Con lên mạng, thế là đủ.

Ông Lữ im lặng. Ông biết giữa cha con ông vẫn là một khoảng cách để hiểu nhau. Từ khi Đồng còn bé ông đã không gần gũi Đồng, giờ nó đã thành một người đàn ông quen cô đơn, Đồng sẽ cười nhạt và sẽ cố tình làm trái ý ông mỗi khi ông tỏ ra quan tâm đến nó. Bởi vậy cứ thôi đi, cứ như lâu nay cho xong.

Thở dài, ông vào phòng bà Phượng. Mẹ ông cũng đang xem ti vi.

Thời buổi này khó ai sống mà thiếu ti vi, có nó người già đỡ quạnh quẽ người trẻ đỡ lẻ loi, mẹ ông đã từng nói như vậy mà.

Bà Phượng lên tiếng trước:

- Hôm nay đi làm về sớm à?

- Dạ! Má thấy trong người thế nào?

Ngẩng lên nhìn ông Lữ, bà Phượng có vẻ ngạc nhiên trước khi trả lời:

- Khỏe rồi!

Thấy ông im lặng, bà nói tiếp:

- Tội nghiệp! Nhờ thằng Đồng chăm sóc, má mới mau bình phục như vậy. Trong hai đứa con của mày, Đồng mới là đứa có hiếu, thằng Huy chỉ biết nghĩ cho bản thân. Mày không nên có thành kiến với thằng Đồng.

Ông Lữ buông từng tiếng:

- Con thương cả hai đứa như nhau.

- Nhưng má lại thấy khác. Con với thằng Đồng như hai người lạ cùng ở chung nhà.

Ông Lữ nói:

- Hồi nào tới giờ con vẫn thế, đàn ông đâu thể nựng nịu ôm ấp con như đàn bà, má bận tâm làm chi cho khổ.

Bà Phượng ầm ục:

- Đồng không có mẹ, nó cần cha nựng nịu ôm ấp. Hứ! May mà còn mẹ già này chăm chút nên thằng nhỏ đỡ tủi. Lỡ sau này má chết, không biết nó sẽ ra sao nữa.

Ông Lữ lắc đầu:

- Má ơi nó đã qua tuổi mẫu giáo lâu lắm rồi, nó phải tự lập chứ.

Ngập ngừng ông hạ giọng:

- Con chỉ thắc mắc sao dạo này nó lại thích ở nhà chứ không long bong như trước.

Bà Phượng ngọt nhạt:

- Đi mà hỏi nó.

- Má nghĩ nó sẽ nói thật với con sao? Con hỏi rồi, nó bảo ở nhà lên mạng là đủ.

Bà Phượng nhỏ nhẹ:

- Nó đã trả lời thì con phải tin chứ Đồng nói thật đấy. Má độ chừng nó thương đứa nào trên má. Bữa trước con nhỏ đó gọi lời thăm má nữa.

Ông Lữ cười khẩy:

- Thì ra là vậy, cầu mong nó thương đứa đàn hoàng. Sao nó lại ghét Mai Hoàng nhỉ? Con bé đó dễ thương, gia đình có gốc gác rõ ràng.

Tiếc thật!

Bà Phượng kêu lên:

- Ối dào! Cứ muốn ép con vào chỗ có lợi cho mình. Trái tim mày đúng là vô cảm. Vợ chồng mày hợp nhau lắm, bởi vậy đừng có chen vào chuyện tư của thằng nhỏ, má ủng hộ nó.

- Con chỉ nói thế thôi, má đừng cáu.

Điện thoại di động reo, ông Lữ vội ra ngoài nghe, bà Phượng nhún vai xem tivi tiếp.

Đồng đi vào, mồm huýt sáo rất nhộn, bà Phượng liền hỏi:

- Ủa! chat chiết gì chưa mà vui vẻ dữ vậy?

Đồng ngồi xuống cạnh bà:

- Có người hỏi về nội đấy?

- Hỏi gì về nội mới được chứ?

- Người ta hỏi nội có khó không? Người ta muốn tới thăm nội nhưng sợ bị đánh giá.

Bà Phượng nheo nheo mắt:

- Ai lại đánh giá người biết nghĩ tới một bà già như nội. Ai có ý tới thăm nội, con cứ đưa tới, nội thích được trò chuyện với bạn con lắm. Nhưng muốn vậy, ít ra nội cũng phải biết chút đỉnh về con bé đó chứ.

Đồng cười toe. Anh vừa bóp chân cho bà Phượng vừa kể:

- À! Nhỏ đó tên Khuê Bích.

Anh say sưa kể về con bé làm anh thao thức cả tháng trời. Con bé không phải là cà phê nhưng vẫn làm anh mất ngủ trầm kha.

Bà Phượng ngắt ngang dòng suy tưởng của Đồng:

- Con thích nhỏ đó ở điểm nào.

Đồng trả lời không do dự:

- Tính cách.

- Nghĩa là sao? Nội không hiểu.

Đồng hơi mơ màng một chút:

- Nghĩa là tính tình của Bích rất dễ thương. Bọn con trai khối đứa chết mê.

Bà Phượng hỏi cắc có:

- So với con nhỏ Mai Hoàng, đứa nào hơn?

Đồng xụ mặt xuống:

- Học chung cả bốn năm nhưng con không chút ấn tượng nào với Mai Hoàng hết, bảo con so sánh sao được.

Đồng vừa dứt lời thì bà Yến vào tới, để đĩa lên bà ngọt ngào:

- Con mời má ăn nho. Ngọt lắm đó!

Quay sang Đồng bà bảo:

- Ăn với nội đi con.

Đồng hờ hững:

- Dạ!

Bà Yến nói một hơi:

- Hồi nãy dì gặp Mai Hoàng trong siêu thị. Nó mừng quá trời. Hoàng mời cho bằng được dì vào quán cà phê. Thấy con bé nhiệt tình quá dì đành chiều lòng. Vào quán nó toàn hỏi về con. Con bé yêu con cuồng nhiệt lắm.

Đồng vỗ trán. Anh ớn ợn vì từ cuồng nhiệt của bà Yến. Rõ ràng bà cố tình nói thế.

Bà Phượng lầu bầu:

- Thằng Đồng có thích nó đâu mà cuồng với nhiệt.

Bà Yến thần nhiên:

- Con trai cứ chơi cho đã nhưng khi cưới vợ phải chọn. Con thấy Mai Hoàng rất lý tưởng, rồi sau này, Đồng sẽ nghĩ khác.

Đồng khó chịu:

- Con không bao giờ nghĩ tới Mai Hoàng.

- Vì con đã có ai à?

Bà Phượng gật đầu chắc nịch:

- Đúng vậy, vài bữa nữa con bé sẽ tới nhà mình chơi.

Bà Yến không đổi sắc mặt. Vẫn tươi cười bà nói:

- Nếu thế phải chuẩn bị cơm nước, quà bánh mới được. Lần đầu

Đồng dẫn con gái về nhà, đâu thể qua loa chiếu lệ. Bao giờ bạn con tới hả Đồng?

Đồng nói:

- Dạ không cần đâu ạ! Dì cứ để mặc con.

Bà Yến kêu lên:

- Bà nội sẽ quở dì mất. Mà cô nàng trông thế nào nhỉ? Dì nôn coi mặt con nhỏ quá.

Bà Phượng nói:

- Chuyện gì tới sẽ tới, sao lại nôn hồng biết nữa. Có điều con nói đúng. Khách đến nhà không trà thì bánh. Phải làm món nào hả Đồng ? Đồng bối rối:

- Con không biết! Bích đơn giản lắm, nội và dì đừng bày vẽ mà.

Bà Yến kêu lên:

- Khuê Bích à? Cái tên nghe hay nhỉ? Có cực một chút vì cái tên ấy dì cũng chịu.

Rồi bà chép miệng:

- Phen này tiêu Mai Hoàng rồi. Thiệt là tội nghiệp con nhỏ. Đàn ông là thế. Có mới nới cũ .

Đồng khó chịu:

- Dì nói kỳ quá. Con và Mai Hoàng chỉ là bạn, lúc nào cũng là bạn, con chẳng có mới nới cũ gì với nhỏ Hoàng hết.

Bà Yến có vẻ ngờ vực:

- Vậy mà Mai Hoàng cứ tưởng con yêu nó, thật dì chả biết tin ai bây giờ.

Dứt lời bà bước ra ngoài bỏ mặc Đồng ngồi lại trong âm ức.

Bà Phượng bảo:

- Dì ấy nói gì thì nói, con tức làm gì cơ chứ.

Đồng làm thinh, anh luôn thấy ngọt ngào mỗi khi bà Yến chen vào những chuyện của mình. Lần này cũng vậy. Bà khiến anh như có lỗi với Mai Hoàng.

Đứng dậy, Đồng nói với bà nội:

- Con tới quán của thằng Ngoạn một chút.

Chỉ đợi bà Phượng gạt đầu xong là Đồng đi ngay. Anh thở phào khi đựng đầu ba mình ở phòng khác.

Cha con anh suy cho cùng đúng là “khắc”. Nói chuyện với nhau dăm ba câu đã thấy khó. Đồng thở dài, anh mong được thân mật với ba kiểu như ông Mẫn và Khuê Bích. Nhưng có lẽ đó chỉ là mơ. Thôi thì sau này khi có gia đình riêng, Đồng sẽ bù đắp cho con cái xem như thực hiện điều mình luôn khao khát vậy.

Vừa thấy Đồng, Ngoạn nói ngay:

- Nhỏ Khuê Bích của mày vừa ngồi ở đây với thằng cha hôm trước.

Đồng ậm ự:

- Thì đã sao?

Ngoạn nhún vai:

- Hơi bị khó hiểu. Bộ nhĩ Bích định trêu người mày à? Hay nó cũng chơi trò như mày? Nếu thế thì kẻ cắp gặp bà già đây.

Đồng làm thinh. Sau lần gặp nhau ở quán cà phê Người Tình anh và Bích chưa có buổi hẹn hò nào khác. Đồng thấy mình không tự tin để mở lời mời cô bé. Hai người chỉ chuyện trò qua mạng và thường né tránh chuyện cũ, Đồng cũng không lần nào đề cập tới Phương, không ngờ anh ta và Bích vẫn còn quan hệ.

Giọng Ngoạn trầm xuống khi thấy Đồng cau mày:

- Nói vậy thôi, tao nghĩ Bích không thích gã đó nên mới ngồi ở quán này thay vì ở nhà của mình.

- Mày hiểu ý Bích nhĩ?

Ngoạn so vai:

- Chút chút, đủ để làm cổ vấn cho mày.

Đồng bật cười:

- Sát thủ như tao mà cần cổ vấn hả? Hồng dám đâu.

Ngoạn lừ mắt:

- Lại kêu ngạo! Không nhờ tao, hai đứa bây chia tay hoàng hôn vĩnh viễn rồi.

Đồng bỗng thắc mắc:

- Không biết gã Phương đó phải là X- man ẩn tượng hông nữa? Có một lần tao thấy cái nick này trên máy của Bích.

- X – man dầu gì cũng là người ảo, mày thắc mắc chi vậy? Sát thủ như mày cứ nhắm vào người thật vẫn hơn.

Phố cũ hoa vàng

Chương kết

Biết Ngoạn mĩa mai mình nhưng Đồng vẫn phớt lờ. Anh bồn chồn nhìn sang nhà Bích. Cô đang ở nhà hay đã đi đâu đó với gã Phương rồi? Hôm trước uống cà phê với ông Mẫn, Đồng mới biết thêm nhiều điều về Bích, thì ra cô bé chỉ có lớp vỏ ngổ ngáo, phá phách chứ thật sự Bích là người đa cảm, theo như lời ông Mẫn thì Bích rất dễ khóc nhè dù cô bé là chúa nghịch ngợm. Ông Mẫn là thủy thủ tàu viễn dương, một năm ở nhà chỉ vài tháng, thời gian còn lại ông lênh đênh trên biển. Việc dạy dỗ, chăm sóc con cái một tay bà Linh đảm nhận. Vì sợ con hư, sợ trách nhiệm với chồng, bà rất khát khe với hai cô

tiểu thư. Với Bích, bà đặc biệt khó chỉ vì tính cô rất ư quậy phá. Cô bé được mẹ giữ kỷ như bà giữ con người trong mắt mình. Chính vì bị quan tâm quá mức nên Bích thấy mình mất tự do. Cô bé có cảm giác bị giam cầm nên đã giận dỗi đặt tên cho mình nick name người tù Azkaban. Trong ngôi nhà kín cổng cao tường toàn phụ nữ này, Bích được xem là một con bé thích nổi loạn với những trò mà bà Linh gọi là làm phiền người lớn, làm mất mặt cha mẹ.

Ông Mẫn tủm tỉm cười khi nói về con gái rợ. Ông không nói song Đồng biết với ông không có gì quý hơn Khuê Bích. Cũng hôm đó Đồng nói về mình. Tự nhiên anh thấy tin tưởng ở ông Mẫn, một người dạn dày sương gió, có cái nhìn rất thoáng về cuộc đời nhưng ở mặt nào đó lại chịu thua vợ khoản dạy dỗ con cái. Được trò chuyện với ông Mẫn, Đồng rất vui. Anh tin cánh cổng dẫn vào nhà Bích luôn mở rộng mỗi khi anh tới.

Ấy vậy mà từ hôm đó đến nay anh chưa một lần tới nhà Bích. Anh chỉ ngồi ở quán cà phê nhìn sang mong được thấy cô thấp thoáng sau ô cửa sổ. Với Bích anh vẫn còn chút mặc cảm, chính vì vậy Đồng ngần ngại mãi. Đồng chột dè dặt chứ không tự tin như những lần anh ngạo mạn đi tán tỉnh các cô nàng vì một lời thách thức của ai đó.

Giọng Ngoạn lại vang lên:

- Ngồi thử ra làm chi, vào phòng Net kiểm tra máy hộ tao vẫn hơn.

Đồng liếm môi:

- Họ ngồi đây lâu không?

Ngoạn giả ngốc thấy mà ghét:

- Mà hỏi ai cơ?

Đồng nghiêng rằng:

- Mà vờ ngốc trông muốn bực quá.

Ngoạn vỗ trán cười hề hề:

- À! Họ ngồi độ một tiếng, con bé Bích đâu hiền lành gì, ấy vậy mà im ru nghe thằng kia múa mép. Nè! Mà liệu đấy, coi chừng mất em đó, đừng tưởng trên đời này mỗi mình mình là sát thủ thôi ghen.

Đồng nuốt ghen xuống:

- Sau đó thì sao?

- Con bé về nhà, thằng kia đi đâu tao không biết.

Cười cười Ngoạn hỏi:

- Sao! Đã hiểu thế nào là thấm mệt vì tình rồi hả? Để mày lo chơi mãi một trò thua cũng chán.

Đồng nóng mặt vì câu nói khích của Ngoạn. Anh bảo:

- Với tao, Bích không phải trò chơi, tao thích cô bé thật lòng, sẽ không có chuyện thắng thua ở đây.

Ngoạn nheo mắt:

- Nói hay thật! Tao chờ nghe câu nói này lâu lắm rồi đó. Mà này, thích thì nhanh chân lên chứ. Nhất cự li, nhì tốc độ. Mày quên hả?

Đồng từ tốn:

- Tao nhớ, nhưng cần gì phải vội vàng. Tình cảm càng qua nhiều thử thách càng bền vững. Tao cũng muốn kiểm tra chính mình xem thứ tình cảm đang đè nặng tim tao là gì? Phải yêu rồi không?

Ngoạn gật gù:

- Chà! Lần đầu tiên thấy mày chín chắn, chắc yêu thật rồi! Tao ủng hộ sự chín chắn tình. Tao xác nhận mày đã trưởng thành. Yêu đi! Gọi điện hay nhắn tin cho Bích một cái, bảo là muốn gặp nhau xem phản ứng của con bé thế nào, gặp nhau ngoài đời chẳng sướng hơn gặp trên máy à?

Đồng hơi khó chịu trước vẻ thầy đời của Ngoạn. Nó chưa có một mảnh tình đeo vai mà bày đặt. Nhưng Ngoạn cũng nói đúng. Anh cần chi dè dặt quá mức vậy.

Vỗ vỗ nhẹ lên vai Đồng như ra chiều thông cảm. Ngoạn bước đi, chiều nay quán vắng teo ế ẩm, không gian im lìm thật phù hợp cho các cặp tình nhân. Dầu sao gã Phương và Bích cũng có cả tiếng đồng hồ lãng mạn bên nhau trong khi Đồng ôm nỗi cô đơn một mình. Anh đúng là ngốc.

Lấy cái di động ra, Đồng nhắn tin:

- Anh đang ở bên quán Net, anh muốn gặp Bambi.

Đồng suýt reo lên ngay khi sau đó anh nhận được tin:

“Vậy sao anh không sang nhà?” Em sẽ ra mở cổng ngay đây”.

Đồng bật dậy như lò xo. Anh ba chân bốn cẳng chạy ra đường. Cổng nhà Bích mở bung ra, cô bé với gương mặt rạng rỡ, đôi môi phụng phịu đứng trước mặt Đồng.

Đồng thở phào tim đập rộn ràng. Một cảm xúc khó tả dâng trào. Anh chỉ muốn ôm Bích vào lòng, nhưng Đồng đã kịp dằn lại, anh đành bóp nhẹ tay Bích rồi cứ giữ nó mãi như sợ buông ra cô sẽ vụt chạy

mất.

Giọng Đồng trầm xuống:

- Anh chỉ sợ em đi mất như lần trước.

Bích cầu mạnh vào lòng bàn tay Đồng:

- Anh có làm gì sai không mà sợ?

Đồng nhìn cô say đắm:

- Có! Anh đã sai khi cứ lần lựa mãi mới nhấn để gặp em. Anh thật ngốc.

Bích cười. Cái đồng điệu nhỏ xíu trên má lại khiến Đồng ngẩn ngơ.

Hai người ngồi xuống ghế đá kê dưới cây lựu hoa đỏ.

Bích nói:

- Em vừa bên quán về.

- Anh biết ... Hai người vui chứ?

Khuê Bích nhìn quả lựu đông đưa trên cành:

- Chỉ một người vui thôi và dĩ nhiên không phải là em rồi.

Đồng thắc thỏm:

- Anh Phương đã nói gì khiến em không vui?

Bích lơ lửng:

- Nói về những mối tình.

- Của anh ta à?

- Của nhiều người, trong đó có cả anh và một chị tên Mai Hoàng. Em đã cười và bảo Đồng có rất nhiều chị giống như Mai Hoàng.

Đồng thú tội một cách vụng về:

- Anh từng tán tỉnh rất nhiều người vì tính háo thắng, nhưng với Mai Hoàng thì chưa bao giờ.

Bích nói:

- Em từng nghe anh Phương nói giống giống như vậy. Anh bảo không có chút cảm tình nào với Tú Trinh, bạn học cùng lớp với em, nhưng gia đình hai bên lại xác nhận là có.

Đồng ngập ngừng:

- Anh hiểu em muốn nói gì. Với anh gia đình không phải là một áp lực. Chuyện tình cảm của anh là riêng tư, anh chưa bao giờ giới thiệu bạn gái với gia đình, nhưng lần này anh mong được đưa em về gặp bà nội.

Bích ngắt lời Đồng:

- Như một cách chứng tỏ là anh thành thật?

Đồng xụ mặt:

- Em nghĩ như vậy cũng được. Anh không tự ái đâu.

Bích tủm tỉm cười, cô nói:

- Trông mặt anh lúc này xấu ghê.

Đồng hờn dỗi:

- Anh có đẹp bao giờ.

Bích nheo nheo mắt:

- Em thấy anh cũng có lúc đẹp chứ?

- Như lúc nào đâu?

Bích khịt mũi:

- Lần đầu gặp anh, anh nhường máy cho em. Lúc đó trông anh đẹp trai ghê ấy.

Đồng phì cười vì kiểu Bích kéo dài giọng như trêu anh. Đồng trả đũa:

- Còn lúc đó trông em hết biết. Miệng thì nhóp nhép bánh mì, chân mang dép lê, quần sort lửng như dân bụi đời chánh tông. Anh nhường máy vì sợ em quậy hơn là vì cảm động trước dung nhan ngáo ộp của em.

Khuê Bích mơ màng:

- Giá như hôm đó ma đừng đưa lối, quỷ đừng dẫn đường em vào quán Net thì bây giờ biết đâu anh đang ngồi chỗ khác.

Đồng quả quyết:

- Nếu em xoay ngược được thời gian, anh tin anh và em cũng gặp nhau. Bây giờ anh thấy thích câu nghe thật cổ lỗ: “ Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ “ Nếu hôm đó chúng ta không gặp nhau thì sau này Sơn cũng tạo điều kiện để anh tiếp cận em. Khi nhận lời của Sơn anh vẫn chưa biết em là ai, đến khi cậu ta mang hình em tới, anh mới thật bất ngờ.

Im lặng vài giây, Đồng nói tiếp:

- Lúc đó anh linh cảm sẽ thua cuộc nhưng vẫn cố chống lại trái tim mình. Anh không tin sẽ đổ vì em.

Bích vênh mặt lên:

- Anh vẫn xem em là một canh bạc. Đã đánh bạc đâu ai muốn thua.

Giọng Đồng nồng nàn:

- Nhưng sau cùng anh muốn thua và anh đã thua trắng.

Bích chớp m :

- Đáng đời những kẻ thích cá độ. Em rất ghét những trò như vậy nên hôm đó em thật sự bị sốc khi chính mình là vật để người ta cá cược.

Đồng khổ sở:

- Anh đã xin lỗi rồi nhưng hôm nay anh tiếp tục xin lỗi nữa. Em bỏ qua hay không anh cũng đành chịu. Thật đáng đời anh, một kẻ rồ dại lỡ đem tim mình ra cá cược. Ngực anh bây giờ là một vùng rỗng, trái tim anh rơi rụng mất rồi.

Bích hóm hỉnh:

- Vậy mà anh vẫn sống cơ đấy.

Đồng nghiêm nghị:

- Anh sống để chờ phán xét.

Bích che miệng cười:

- Ai mà dám phán xét sát thủ như anh.

Đồng nhìn cô say đắm:

- Anh tin là em biết người đó.

Khuê Bích so vai:

- Phán xét một người không phải chuyện đùa.

Đồng tha thiết:

- Anh chỉ muốn biết em có tin anh không?

Bích ngập ngừng:

- Nếu xét bằng linh cảm, em tin anh, song đâu phải linh cảm lúc nào cũng đúng.

Đồng dịu dàng cầm tay cô:

- Nếu linh cảm xuất phát từ tim em thì linh cảm ấy chắc chắn là đúng.

Khuê Bích liếc Đồng:

- Anh khôn lắm, chuyện gì cũng nói được.

Đồng ậm ự:

- Có chuyện anh vẫn chưa nói được ấy chứ.

Bích tò mò:

- Chuyện gì vậy?

Đồng nhỏ nhẹ từng tiếng:

- Chuyện anh yêu em.

Bích đỏ mặt, cô vùng vằng, rút tay về:

- Anh ... anh đúng là quỷ sứ.

Đồng không buông:

- Quỷ sứ cũng biết yêu chứ. Em thấy đấy, King Kong còn biết đi tìm cô gái của nó nữa là quỷ sứ như anh.

Giọng Đồng nghiêm nghị:

- Anh rất thích em. Chưa bao giờ anh có cảm giác như vậy với bất cứ ai. Được nghe em nói, được trông thấy em và được ngồi cạnh em như vậy, anh thấy mình không lẻ loi như trước đây nữa. Anh nói thật đó.

Khuê Bích nghe tim đập mạnh. Cô cúi đầu xuống nhưng hồn lâng lâng bay bổng, hai người tay trong tay ngồi bên nhau thật lâu.

Buổi chiều đi chậm chậm cùng hương cà phê thoảng bay. Bích tựa đầu vào vai Đồng và nghe anh huýt sáo:

“Ta yêu em và chỉ biết đó là em”.

Tình yêu lắm lúc thật mù quáng. Bích có mù quáng không? Thật khó tả. Hãy biết tận hưởng trọn vẹn niềm vui. Hãy đếm những điều hạnh

phúc, đừng đếm những điều phiền muộn. Ai đó đã khuyên như vậy, có lẽ Bích nên nghe theo.

Thúy Quỳnh ngập ngừng mãi mới nói:

- Ông Phương coi vậy mà ghê lắm nha.

Bích tò mò:

- Ghê là ghê làm sao?

Quỳnh chéo miệng:

- Thân lắm anh Thành mới hé với ta một chuyện động trời về ông Phương. Hồi ở Úc, ông ta sống thử với nhiều em lắm. Em ta em Tàu gì cũng có, ông không hiền từ gì đâu.

Khuê Bích hơi bất ngờ nhưng cô vẫn ra vẻ thản nhiên:

- Chuyện đó cũng thường thôi. Đi du học xa nhà, sống với ai đó cho đỡ cô đơn đang là mốt mà. Trong lớp mình tụi nó cũng sống chung vậy. Chắc gì khi ra trường tụi nó sẽ cưới nhau.

- Bọn chúng chỉ là thiếu số, không ai hoan nghênh. Nghe đâu ông Phương có cả con rơi. Chậc! Cha này thất đức quá.

Bích thắc mắc:

- Con rơi! Nghĩa là ảnh không nhận con mình?

Quỳnh gật đầu:

- Chị đó giữa chừng bỏ học về Việt Nam sinh con, mày thấy làm thân con gái khổ chưa?

Khuê Bích nghi ngờ:

- Nhưng sự thật có đúng như lời anh Thành nói không? Nếu đúng, lẽ nào gia đình Tú Trinh lại muốn có một ông chồng như vậy.

Thúy Quỳnh bĩu môi:

- Bà Kim không đặt nặng vấn đề này. Bà ấy ham có rể du học về.

Khổ nỗi Phương không mê con Trinh.

Nhìn Bích, Quỳnh nói:

- Biết được chuyện này, tao hết ủng hộ mày với ông ta rồi.

Bích bật cười:

- Nếu tao thích Phương, mày ủng hộ hay không cũng chẳng ăn thua.

Quỳnh lừ mắt:

- Ai không biết mày là đứa chúa liều mày thích Đồng bộ tốt lắm sao?

Chắc gì hần không có con rơi.

Bích nóng mặt:

- Mày độc mồm quá!

Quỳnh cười hì hì:

- Ăn thua gì, nếu mày đã thích Đồng.

Bích nói ngay:

- Đồng rất nghiêm túc khi nói đến con cái. Anh ấy mò côi mẹ, lại

không được ba quan tâm, Đồng ao ước sẽ bù đắp tất cả cho con để chúng không cô đơn trong chính ngôi nhà của mình. Một người biết nghĩ như Đồng không thể có con rơi.

Thúy Quỳnh so vai:

- Tao cũng cầu mong Đồng được như vậy. Xem ra anh ta nghĩ sâu nghĩ xa đấy chứ.

Bích chống tay dưới cằm:

- Tao tin Đồng là người tốt, giống như mày tin anh Thành là người tốt vậy.

- Đồng nhiều thành tích quá. Mày nên xét lại trước khi hấn tót.

Dứt lời Thúy Quỳnh nheo nheo mắt nhìn Bích. Dạo này nó thay đổi nhiều. Nó đằm tính hẳn ra, Quỳnh không còn nghe những câu chửi tai khi Bích nói tới bọn con trai nữa. Bích đã có một hình bóng trong tim. Gã đó đủ bản lĩnh làm điều đúng con nhỏ thì ngược lại Bích cũng đủ quyền rũ để khiến một kẻ xem con gái như trò chơi phải gục ngã, bên tám lạng, bên nửa cân, chẳng hiểu mối tình này sẽ đi tới đâu.

Sơn bước vào quán cùng Trúc Ly. Vẫn gương mặt đẹp trai nhưng lúc nào cũng trơ trơ, Sơn toét mồm cười với Bích và Quỳnh.

Quỳnh lâu bầu:

- Hừ! Đồ mặt dày như đít quần Jean.

Bích phì cười:

- So sánh như mày thật tội nghiệp cái quần Jean.

Thúy Quỳnh chép miệng:

- Con Ly đầy hãnh diện khi đi với nó. Ôi! Nhìn mà ngao ngán đời.

Sơn đến trước mặt hai người, giọng ngọt sớt:

- Có người hỏi Sơn về Khuê Bích nè.

Bích nhìn nó đầy cảnh giác:

- Ai vậy?

- Người này Bích không quen nhưng người ta lại biết Bích, Bích đoán thử coi.

Bích hồ hững:

- Bích đoán hỏng ra rồi.

Thúy Quỳnh lên giọng:

- Ai! Nói đại đi, úp mở hoài phát chán.

Dường như chỉ đợi Quỳnh dứt lời là Sơn nói ngay:

- À! Chị Mai Hoàng, người yêu của anh Đồng. Chị Mai Hoàng không lạ gì mấy trò cá cược của anh Đồng nên chị ấy hỏi thăm như một

cách. Chậc! phải giải thích thế nào ta. À! chị Hoàng muốn cho Bích hiểu anh Đồng chỉ đùa với Bích thôi, đừng ảo tưởng về anh rồi thất vọng vì anh Đồng đã có chị ấy rồi!

Thúy Quỳnh bĩu môi:

- Vớ vẩn! Nói thiệt, càng ngày tui càng thấy Sơn càng giống bà Tám. Đàn ông chẳng ai đi tào lao thế này. Mà ông định âm mưu gì đây khi nhắc tới bà Mai Hoàng?

Sơn thoáng đỏ mặt nhưng nó vẫn bẻm mép:

- Mình chỉ bạn bè, có mang tiếng tào lao hay bà Tám cũng chả sao. Gởi lời nhắn thăm của chị Hoàng tới Bích rồi nha, sau này Bích có buồn vui gì với chị ấy, mình không biết đâu đó.

Nhìn Sơn khinh khỉnh bước đi, Quỳnh ghét cay ghét đắng, cô hậm hực:

- Đồ tồi! Mà chẳng nên nghe nó.

Khuê Bích hoang mang:

- Nếu Mai Hoàng không đánh tiếng như vậy, làm sao nó dám dựng chuyện.

Thúy Quỳnh nhìn cô:

- Chẳng lẽ mày tin nó hơn tin ông Đồng? Tao nghi nó đang giở một độc chiêu gì mới.

Bích im lặng. Sao thằng Sơn cứ theo ám cô hoài vậy? Thật khó chịu hết sức.

Hai đứa rời quán, Thúy Quỳnh nói:

- Nếu đã chọn Đồng mày phải chấp nhận những gì liên quan tới hắn. Mai Hoàng là một ví dụ. Giữa ban ngày ban mặt, hắn và cô nàng ôm nhau cứng ngắt như bị bôi keo. Họ có gì với nhau hay không mày cần biết để sau này khỏi hối hận.

Con bé lắc đầu ngao ngán:

- Phương hay Đồng gì cũng là thứ thiệt. Không biết ông Thành thì thế nào nữa, bọn đàn ông thật dễ sợ.

Bích không đồng tình với Quỳnh nhưng cô im lặng. Hai đứa về nhà.

Dì Bảy mở cổng cho Bích:

- Có đứa nào tìm con, nó nói nó chờ bên quán, con qua đi!

Tự dưng tim Bích đập mạnh, cô nghe giọng mình lạ hoắc:

- Mà ai vậy dì Bảy?

- Nhỏ con gái. Nó tên Hoàng thì phải, bạn mới hả co ?

Bích gượng gạo:

- Dạ.

Bà Bảy mở cổng cho cô, giọng vô tư:

- Con nhỏ đẹp nhưng hồng có duyên.

Bích băng qua đường. Đầu trống rỗng, cô không biết mình sẽ ứng phó thế nào với Mai Hoàng. Cô ta muốn gì khi đã nhấn lời qua Sơn rồi bây giờ lại muốn gặp tận mặt Bích.

Giờ này chắc Ngoạn và Đồng còn ở trường. Mai Hoàng đến đây có nghĩa là

à cô ta đã bỏ học, cũng như không muốn Đồng biết cuộc gặp gỡ này. Có thể những lời của Sơn là thật. Mai Hoàng muốn thông qua Sơn để dần mặt và hạ nhục Bích. Với chị ta thế vẫn chưa đủ nên mới vội vàng tìm Bích. Cô phải chứng tỏ mình tự tin, hiểu biết và mạnh mẽ ra sao mới được.

Rất bình thản, Bích bước vào quán, có một cô gái ngồi ở bàn gần gốc chuối ngọc vẽ mặt bồn chồn thấy rõ. Hai người nhìn nhau, Bích nhận ra ngay đó là người ngồi sau lưng Đồng hôm ấy.

Mai Hoàng đứng dậy giọng đàn chị:

- Em là Bích phải không?

- Vâng! Chào chị.

- Em ngồi đây.

Bích thong thả ngồi xuống. Hoàng gọi nước cho cô và cao giọng hỏi:

- Em có thắc mắc tại sao chị lại gặp em không?

Khuê Bích mỉm cười:

- Em tò mò chứ không thắc mắc.

- Nghĩa là em biết chị sẽ nói gì với em?

Khuê Bích nhỏ nhẹ:

- Tâm trạng của em rất khác chị. Em không thể đoán được chị sẽ nói gì.

Mai Hoàng cười khẩy:

- Thông minh lắm, nhưng đàn ông không thích phụ nữ khôn ngoan hơn họ đâu.

- Đó là điều chị muốn nói với em sao?

- Chị muốn cho em biết sự thật này. Đồng vẫn đang bắt tay với Sơn, ở phần hai của trò chơi, Đồng sẽ làm em yêu mê mẩn anh ấy rồi sẽ

ruồng bỏ em. Là người thông minh, em nên biết mà tránh xa Đồng trước khi anh ta nói lời chia tay.

Khuê Bích trấn tĩnh lại:

- Chắc chắn chị có mục đích khi nói như vậy?
- Em nhìn ra vấn đề rồi đó, chị cần cho em biết rằng gia đình Đồng chỉ chấp nhận chị thôi. Đồng là con trai trưởng, lại là cháu đích tôn việc cưới vợ là do gia đình quyết định. Đồng có thể yêu, chơi qua đường với nhiều người, chị đã quá quen với những chuyện này. Rồi ngày nào đấy, Đồng cũng chán những trò đùa cợt của con gái, lúc đó Đồng sẽ lấy vợ theo sự chỉ định sẵn.

Khuê Bích nhấn mạnh:

- Nếu đúng vậy, chị cần chi hạ mình tới gặp em khi đã có một hậu thuẫn quá lớn?

Mai Hoàng thoáng đỏ mặt. Cô đã nghe Sơn nói với Bích không dễ ăn hiếp, song cô không ngờ con bé tự tin và mạnh mẽ như vậy. Đồng mê nó vì tính cách này chắc? Nếu so hình thức Bích thua cô xa. Vậy mà Đồng, một kẻ háo thắng đã chấp nhận thua cuộc để chạy theo đuôi Bích.

Bà Kiều Yên nói chắc mẫm rằng “ *Trước sau gì Đồng cũng chán Khuê Bích, trước sau gì Đồng cũng quay về với cháu*”.

Biết bao giờ mới đến lúc “ Trước sau ” ấy. Ngay khi lúc này Mai Hoàng đang héo hon khôn đồn? Hoàng biết trong tim Đồng không hề có cô. Song thà trong tim Đồng đừng chứa hình bóng ai như trước kia vẫn hơn.

Nhắc tới trước kia, Hoàng chợt nhớ mình chưa hề ghen mỗi khi bạn bè kháo nhau Đồng đang vào đợt cửa cấm ai đó. Trái lại cô còn thấy vui vui khi biết những con mồi cả tin nhẹ dạ sắp vào bẫy.

Lần này Đồng sập bẫy của chính mình rồi. Mai Hoàng đau lòng quá, chẳng lẽ cô chịu thua con nhỏ đánh đá kia?

Bỗng dưng tâm trí Hoàng lóe lên cái tên Phương, chẳng lẽ Sơn nói với Phương cũng đeo đuổi con ranh này sao? Gã họ Sở ấy biết đâu sẽ giúp cô được việc.

Lấy lại vẻ bình thản, Hoàng nói:

- Chị tới đây không phải chỉ vì chị mà vì một người khác, là anh Phương đây.

Khuê Bích hơi bất ngờ vì Hoàng biết cả Phương. Chắc thằng quý Sơn lại đặt điều rồi.

Mai Hoàng nhìn cô:

- Anh Phương từng đi du học cùng chị của chị ở nước Úc xa xôi, thành tích của anh ấy cũng tầm cỡ lắm. Vừa về Việt Nam Phương đã cặp với em. Phương quen cô gái nào đều cùng lên giường với cô gái đó, chị không tin em là ngoại lệ. Thôi thì đã cùng anh Phương thì chọn ảnh luôn đi. Vương làm cho vào Đồng cho thêm tai tiếng. Chị nghĩ anh Phương hợp với em hơn, ảnh có đa tình thật nhưng không dối trá.

Bích nghe mặt mình nóng rần rần. Cô gằn từng tiếng:

- Ngậm máu phun người dơ miệng mình. Vì anh Đồng tôi không chấp chị làm gì. Nhưng nếu tôi nghe một lời nào đó như vừa rồi từ chị, tôi không để chị yên đâu.

Khuê Bích hăm hăm đứng dậy. Mai Hoàng tiếp tục lải nhải:

- Dầu sao anh Phương vẫn thật lòng với em hơn Đồng rất nhiều.

Bích làm thinh đi về. Ra tới cửa quán cô gặp ngay Ngoạn chạy xe vào. Bích gượng gạo cười với anh rồi băng qua đường.

Về nhà, Bích ám ức nằm lăn ra giường, từ từ những lời của Mai Hoàng thấm vào tâm trí cô. Có thể nào Đồng và Nghĩa đang gài Bích vào phần hai của trò chơi? Thật kinh khủng nếu đó là sự thật.

Chiếc di động rung lên là số của Đồng. Tự nhiên Bích toát mồ hôi. Cô nghe trống ngực đập mạnh, cô có nên kể cho anh nghe cuộc trò chuyện vừa rồi không?

Dè dặt cô áp tai vào máy. Giọng Đồng vang lên:

- Mai Hoàng đã gặp em à? Hoàng nói gì vậy?

Cổ Bích chột nghẹn lại, thì ra Đồng biết Mai Hoàng gặp cô, anh sợ kế hoạch độc ác của mình bị lộ à? Hay chính anh bảo Hoàng làm như thế?

Khuê Bích mím môi, cô cố dằn nhưng vẫn tức tưởi:

- Anh đi mà hỏi chị Hoàng ấy. Anh thật là tàn nhẫn khi muốn đẩy trò chơi của mình lên đỉnh điểm. Tôi hận anh. Hận anh.

Dứt lời cô tắt máy, mắt mở to nhìn trần trần vào trần nhà như nhìn vào vô vọng. Điện thoại bàn reo inh ỏi, bà Bảy gọi:

- Bích nghe điện thoại.

Cô gào lên:

- Bảo con không có ở nhà, nếu có ai tới tìm con, dì cũng nói như vậy.

Nước mắt Bích ướt cả mặt. Cô giận Đồng quá. Phải nói là hận thì đúng hơn.

Sao cô ngốc đại đến mức tin một người thích mang tình cảm chân thật của người khác ra cá cược nhỉ? Anh ta để Mai Hoàng đến gặp Bích xong rồi vờ vịt hỏi thăm. Lần này Bích đau thật là đau. Cả bọn họ gồm thằng Sơn, Đồng, Mai Hoàng chắc hả hê lắm khi vở kịch kết thúc ở đỉnh cao trào.

Thất vọng về mình, mất niềm tin vào người, khiến Bích thấy ê chề, cô nằm vật vờ mãi đến lúc nghe tiếng chị Khuê Tâm vang lên:

- Ủa! Sao nằm dài vậy con kia?

Bích yếu xìu:

- Em nhức đầu quá.

Tâm cười cười:

- Vậy hả! Có bác sĩ ngoài phòng khách kìa. Ra đó cho người ta định bệnh cho.

Bích liếm môi:

- Đồng đang ở nhà mình à?

- Ờ! Đồng từng là khách của ba, chả lẽ cho cậu ta đứng đường?

Khuê Bích lăm lăm:

- Ba không ở nhà, hấn đứng đường là phải rồi. Hừ! Em đang mong hấn chết cho xong.

Tâm nheo mắt:

- Sao hôm nay lại ác vậy Bích?

Khuê Bích nuốt nghẹn xuống:

- Chưa biết ai ác hơn ai, em ghét anh ta. Đồng là quỷ đấy.

Khuê Tâm nói:

- Hai người quen nhau nếu không thương thì ghét, nhưng ghét thường phải có lý do trong khi thương lại vô điều kiện. Lý do của em là gì?

Bích lắc đầu. Cô không quen tâm sự với chị Tâm, thường có chuyện gì Bích chỉ rỉ rả với Thúy Quỳnh. Nhưng bữa nay cô cũng không muốn to nhỏ với nó. Bích sợ nó sẽ cười trên sự đau khổ của cô.

Quỳnh đâu ưa Đồng, sẵn dịp này nó càng ghét anh hơn cho mà xem.

Khuê Bích thở dài khiến Khuê Tâm được nước hỏi tới:

- Sao? Nói không được à? Im lặng coi chừng bị nổ tung đó.

Bích nhăn nhó:

- Làm ơn cho em yên thân một chút. Em nổ tung vì chị thì có.

Khuê Tâm vẫn không tha, cô cao giọng:

- Muốn yên thân, em không thể trốn thế này, phải xuống gặp Đồng nói chuyện cho rõ trắng đen chứ đừng trẻ con như vậy mãi. Người ta

cũng chán.

Bích chớp mi. Cô ngẫm nghĩ những lời của chị Tâm rồi đứng dậy. Làm nư với Đồng bao nhiêu đủ rồi. Thử xem anh sẽ năn nỉ, sẽ phân bua thế nào về chuyện Mai Hoàng.

Bích xuống phòng khách với gương mặt lạnh như băng, mặt Đồng cũng lạnh không kém làm cô thoáng hụt hẫng.

Nhìn thẳng vào mắt Bích anh nói:

- Anh không biết Mai Hoàng đã nói gì với em, nhưng nếu em không tin anh, chắc quan hệ của chúng ta khó tới đích được.

Khuê Bích nhìn trả lại anh:

- Anh gặp cho bằng được em để nói như vậy thôi sao?

Đồng nhếch môi, giọng khô khốc:

- Chẳng lẽ anh phải năn nỉ em khi anh không làm gì sai? Anh rất khó chịu khi em cứ nhắc tới những trò đùa anh đã đùa chơi trước đây. Anh đã bỏ tất cả nhưng em không tin. Nếu thế mình chia tay còn tốt hơn phải làm khổ nhau như vậy.

Khuê Bích mím môi:

- Chia tay để thắng một độ cá cược là mục đích của anh khi cố tình làm quen em, lẽ ra trước đây khi biết anh đùa chơi, em phải can đảm rời xa anh. Nhưng em đã không làm được điều đó, để bây giờ em như bị giết chết lần thứ hai.

Bích cười nhạt:

- Anh tán tỉnh tôi rồi nói chia tay với con gái dễ dàng như anh hát karaoke. Đã thế thì chia tay vì nghe hát mãi cũng chán chứ. Mời anh về cho.

Đồng đỏ bừng mặt. Anh đứng dậy đi băng băng ra sân trước sự đau đớn của Khuê Bích.

Sao vậy? Sao hai người lại đổ vào nhau những lời đầy gai thế?

Chao ơi! Gai của hoa hồng đang làm tim Bích ứa máu. Mắt nhòa đi, Bích ôm ngực mà khóc.

Đặt tách cà phê đen còn một nửa xuống bàn, Đồng đưa mắt nhìn sang ngôi nhà của Bích. Cánh cổng vẫn ẩn mình sau tán lá bàng xanh bóng như trước đây. Anh nhếch môi cười và nhớ tới cảm giác tựa vào những cái song bằng sắt lạnh tanh khi đứng trông cây nhà Bích.

Lâu rồi, anh không gặp cô. Tự ái như lưỡi dao cắt đứt tất cả quan hệ đang tốt đẹp của hai người.

Ngoạn chép miệng:

- Chuyện có gì đâu cơ chứ. Tại thành tích của mày lấy lòng quá nhỏ Bích tin sao được. Đã thế còn một hai đòi chia tay. Mày làm cao quá, làm như vậy Khuê Bích càng nghĩ mày đang đẩy trò cá cược với bọn thằng Sơn lên phần hai.

Đồng đã cãi:

- Nếu yêu thật, Bích đã hiểu tao không làm thế. Phải chi tao có gì với Mai Hoàng tao đã không tức điên lên như vậy.

Ngoạn lắc đầu:

- Lẽ ra Mai Hoàng là đứa được nhận cơn thịnh nộ của mày chứ đâu phải Bích. Con nhỏ là nạn nhân, hiểu không? Suy cho cùng hai đứa bây bị Mai Hoàng chơi một vố, bản lĩnh như mày mà không vượt qua được những lời đồn đại để đến với Bích thì thật là dở tệ. Con Hoàng chỉ cần muối mặt ngậm máu phun người đã tách tụi bây ra làm đôi.

Đồng đã ậm ự:

- Thì Mai Hoàng cũng có được gì đâu.

Ngoạn lại mắng:

- Nhưng mày và Bích đã để vuột mất một tình yêu đẹp. Đúng là rô đại.

Đồng không muốn gặp lại Bích vì anh nghe phong phanh từ Sơn và cả Mai Hoàng là Bích bắt cá hai tay. Cô quen anh nhưng vẫn thường ngồi quán với Phương, dĩ nhiên hai người không ngồi ở quán Net bình dân của Ngoạn.

Nghe chuyện này, Ngoạn đã lắc đầu:

- Có ngu mới đi tin quỷ sa tăng.

Đồng nhếch môi. Khi đã yêu một người mọi suy nghĩ đều rối tung theo người đó, anh không ngờ tự dựng mình lại thiếu niềm tin như vậy.

Từ phòng Net đi ra, giọng Ngoạn oang oang:

- Gió nào thổi mày trở lại quán của tao vậy?

Đồng xa xôi:

- Có lẽ gió từ một email.

Ngập ngừng một chút anh đọc:

“bao nhiêu hương cà phê .

Gió cứ gom hết vào nhà.

Em mất ngủ vì mùi nâu đắng.

Hay vì anh với đôi mắt nồng nàn?

Tháng ngày là lũ khách của thời gian.

Cứ nổi tiếp đi qua không trở lại.

Chỉ còn đây góc phố hương bay.

Mỗi ngày gió đưa vào ô cửa.
Mùi cà phê thân quen.
Anh có là lữ khách của riêng em.
Sao qua rồi cũng không trở lại?
Để mình em với góc phố hương bay.
Mỗi ngày gió đưa vào ô cửa.
Chút dư hương màu cũ.
Xa rồi ...”.

Ngoạn trợn mắt:

- Thơ ... thơ ai vậy?

Đồng lắc đầu:

- Tao không biết. Ai đó gửi vào mail của tao với cái nick lạ hoắc.

Ngoạn khịt mũi:

- Có chắc mày không biết ai không? Vô tư như tao còn đoán ra được nữa là. Rồi mày có gửi gì lại không?

Đồng vỗ ngực:

- Tao gửi tao đây nè. Mỗi ngày hết giờ làm việc tao sẽ ngồi chỗ này.

Ngoạn ngắt ngang lời anh:

- Mày nặng quá, gió nào thổi mày vào cửa nhà Khuê Bích nổi, tốt nhất là tự động bỏ qua làm cây si đứng cạnh cây bàng cho chim nó đậu.

Đồng chép miệng:

- Giờ này còn làm cây cối gì nữa, gỗ đá cả rồi.

- Cả trái tim cũng hóa đá à? Thôi cái trò sến này đi. Đã tới đây được thì sang bên kia được. Khuê Bích trông mày lắm.

Đồng ngạc nhiên:

- Sao mày biết?

- Con bé nói với tao.

- Xạo vừa thôi! Đời nào Bích để lộ tình cảm của mình với mày.

Ngoạn nhíp chân:

- Ngoài đời thì không vì con bé là chúa sĩ diện, nhưng trên mạng thì có đó.

Đồng thẳng thốt:

- Mày quen Bích qua mạng hồi nào?

- Chắc một lúc với mày. Tui tao thuần túy là bạn bè. Người tù Azkaban rất tin tưởng tao, X-man ẩn tượng.

Đồng nóng mặt khi nghe đến nick X-man:

- Mày và Bích đối xử với tao như vậy đó hả?

Ngoạn phân bua:

- Bích không hề biết X-man ẩn tượng là tao. Cũng như hồi quen

người tù Azkaban tao không biết đó là Bích của mày.

- Khi biết rồi sao mày ... mày.

Ngoạn so vai:

- Con bé quá dễ thương, tao muốn làm bạn, đơn giản thế thôi. Tới bây giờ tự vẫn lương tâm tao thấy mình chẳng có gì sai với bạn, trái lại tao giúp tụi bây không hết nửa kia. Nhờ không biết tao là X man nên Bích dễ dàng trút tâm sự. Tao tin Bích thích mày thật tình, nhưng là con gái chẳng lẽ nó đeo theo mày kiểu như nhỏ Mai Hoàng? Suốt thời gian qua con bé vẫn chờ. Mà tao không nói nhiều nữa. Bài thơ vừa rồi chẳng phải tâm trạng của Khuê Bích là gì?

Đồng xoa cằm. Anh hơi bất ngờ vì những gì Ngoạn vừa nói. Cái thẳng lăm rậm mà ghê thật, được một cái Ngoạn rất chân tình nên Đồng tin Ngoạn không dối mình.

Trước đây để bảo đảm Ngoạn phải đầu tốt nghiệp, chị Ly đã buộc nó và Đồng thôi làm thêm ở quán, chị Ly thuê người coi phòng Net, Đồng không còn lý do gì la cà mãi ở đây. Anh cũng phải giam mình ôn tập, để lỡ rớt thì ê mặt.

Xong tốt nghiệp, anh phải theo ba làm việc ngay. Đồng không còn nhiều thời gian để rong chơi nữa, anh tự nguyện khép mình vào nề nếp, tự ép mình quên đi một người bằng cách vùi đầu vào công việc. Để rồi chiều nay anh lại phóng xe tới con phố nhỏ này chỉ vì cái mail y như một bài thơ của “Người mà ai cũng biết là ai đó” gửi cho anh. Đồng không muốn mình chỉ là “chút dư hương mùa cũ... xa rồi” trong tâm trí Bích. Từ sâu thẳm tin mình, anh vẫn còn rất yêu cô.

Ngoạn bỗng cao giọng:

- Hỏi thật ghen? Mày có yêu Bích không?

Đồng liếm môi:

- Đó là chuyện của tao. Mày hỏi chi vậy?

Ngoạn tỉnh bơ:

- Hỏi cho biết. Nếu mày không yêu, để người khác yêu.

Đồng điên tiết lên:

- Người nào? Mày chỉ tao xem?

Ngoạn xòa tay đếm:

- Gã Phương nè, rồi đám bạn học cùng Khuê Bích nè. Đâu phải con bé không có ai theo.

- Mày định hù tao chắc?

Ngoạn nhún vai:

- Hồng dám! Tao chỉ cảnh báo với mày thôi. Nhất cự ly nhì tốc độ.

Thế thượng phong này bây giờ mây đã mất, trước sau gì Bích cũng yêu người khác. Không chừng nó đã yêu rồi cũng nên. Đồng thờ người ra. Lâu nay anh không nghĩ tới điều này, Bích sẽ yêu người khác nếu anh cứ thế này mãi.

Ngoạn lại nheo nheo bên tai anh:

- Mày còn ngại gì cơ chứ? Khi đã yêu, không có chỗ nào cho tự ái chen vào. Sang thăm Bích đi, chiều nay con bé ở nhà.

Im lặng một hồi, Ngoạn lại nói:

- Nhớ đừng bao giờ cho Bích biết tao là X- man. Rồi tao sẽ tự khai tử cái nick ẩn tượng này.

Dứt lời Ngoạn trở vào phòng máy. Đồng uống cạn tách cà phê đen.

Anh chậm rãi bước qua đường.

Anh bấm chuông và chờ. Người mở cổng là Bích. Mặt cô tái đi khi thấy Đồng. Hai người đứng lặng nhìn nhau.

Cuối cùng Đồng lên tiếng trước:

- Anh vào nhà được không?

Bích mở rộng cổng:

- Vâng ... Em mời anh.

Không vào phòng khách, Đồng ngồi xuống chiếc ghế đá đặt gần ô cửa sổ. Ngồi đây nghe mùi cà phê thơm lừng. Bích khẽ khàng ngồi xuống kế bên.

Đồng nói:

- Chỗ này là đường đi của gió chắc? Anh nghe rất rõ mùi cà phê đang ở chung quanh. Đó là hiện thực chứ không phải dư hương mùa cũ xa rồi nào cả. Anh đang ở bên em và thấy mình thật ngốc khi đã để rơi qua kẽ tay bao nhiêu thời gian. Anh xin lỗi đã cao ngạo với em. Lẽ ra phải tỉnh táo để nghe, để giải thích, anh lại gạt ngang tất cả bằng những lời thật chói tai, những lời như thách thức em vậy.

Mũi Bích cay xè, cô vẫn chưa quên cảm giác của buổi chiều quái ác đó. Những lời chat chúa của Đồng cứ bám vào cô mãi tận bây giờ.

Bích tin rằng Đồng và Mai Hoàng là một. Hai người cố tình đưa cô vào đỉnh cao của trò đùa. Đồng đã rất ác, rất ác.

Đồng hạ giọng:

- Rốt cuộc vì tự ái cả em và anh đều rơi vào kế ly gián của Mai Hoàng. Sau hôm đó Hoàng rất hay tới nhà anh, cô ta bám lấy dì Yến, là vợ sau của ba anh để rù rì kể lể, Hoàng nói em và Phương là một cặp chứ không phải với anh. Thật điên khùng! Đã có lúc anh tin là em chơi trò bắt cá hai tay khi nhớ tới Phương. Anh luôn tự phụ cho rằng mình thông minh, nhưng thật ra anh ngốc hơn ai hết.

Khuê Bích làm thinh, hai tay đan vào nhau. Cô luôn mơ thấy Đồng.

Hai người đi bên nhau cười đùa rất vui để khi thức giấc cô tiếc ngẩn tiếc ngơ giấc mộng đẹp.

Bây giờ Đồng bằng xương bằng thịt ngồi bên cạnh, sao Bích thấy buồn. Cô không muốn bị tổn thương thêm lần nữa dù hình bóng anh vẫn còn đầy tâm trí cô.

Sau buổi chiều đó, Bích đã biết Đồng không dính dấp gì tới Mai Hoàng, lẽ ra cô phải xin lỗi vì đã không tin anh, thế nhưng Bích đã làm thình trong hồi hận, hồi hận và tiếc nuối.

Cô vốn thừa tự ái cơ mà.

Thúy Quỳnh đã lắc đầu phán:

- Tự mình làm khổ thân mình. Ngu! Mai Hoàng và thằng Sơn đang hả hê cười vì mày với Đồng rốt cuộc cũng bị đồn ngã một lúc.

Với Bích có thể cưa đổ hay không thể cưa đổ chẳng còn quan trọng nữa, chỉ là hư danh mà thôi. Cô trầm tính hẳn, lặng lẽ hẳn mặc bộn Trúc Ly, Tú Trinh mỉa mai mỗi khi có dịp. Bây giờ đây Bích mới thật sự cô đơn, ngoài X-man ấn tượng chỉ thi thoảng gặp trên mạng ra, Bích không giao thiệp với ai. Cô tránh Phương và chỉ gặp Nghĩa trong lớp.

Thúy Quỳnh lắm khi lo lắng:

- Không khéo mày bị trầm cảm mất.

- Trầm cảm càng tốt chứ sao? Chẳng phải tối ngày mẹ cứ rầy. Con gái gì quậy hơn con trai sao? Trầm cảm mẹ càng mừng vì con gái bà đã yếu điệu thực nữ, thùy mị dịu dàng như bà muốn rồi.

Bích nhận ra mình khác trước rất nhiều, dẹp bớt tự ái cô đã gởi cho Đồng một mail với nickname khác. Anh đã nhận ra cô nên đã tới đây. Những lời anh vừa nói giống như mưa trút xuống cánh đồng khô vì hạn hán. Bích thấy lòng mát rượi hạnh phúc nhưng vẫn còn lo âu.

Đồng thắc thỏm:

- Em nghĩ gì mà cứ im lặng thế?

Khuê Bích ngập ngừng:

- Em nhớ lại những ngày tháng đã qua. Sao chúng ta vì tự ái mà lãng phí thời gian đến thế chứ? Em luôn thấy hoang mang vì câu nói của anh. Liệu mối quan hệ này của chúng ta sẽ tới đâu? Liệu chúng ta sẽ còn làm khổ nhau nữa không?

Đồng dịu dàng nhìn Bích:

- Anh hiểu điều em đang nghĩ, và anh từng lo như thế. Chúng ta mỗi ngày một lớn lên, ngày một chín chắn hơn. Em sẽ nhận ra tình yêu luôn có mùi vị của hạnh phúc lẫn khổ đau. Chúng ta hãy đếm những điều chúng ta hạnh phúc, đừng đếm những điều phiền muộn.

Im lặng một chút, Đồng nói tiếp:

- Khi quay lưng bước ra khỏi nhà em chiều hôm đó, anh biết mình đang trả giá cho những việc làm nông cạn trước đây. Nếu anh đừng tai tiếng em hẳn đã tin anh thật lòng.

Khuê Bích chớp mi. Cô nghe Đồng gọi tên mình âu yếm rồi tay nắm lấy tay cô, cảm giác được yêu lại tràn về, cô úp mặt vào ngực anh êm ấm.

Bà Phượng tươi cười nhìn Bích. Con bé đang nhiệt tình ăn sắp hết chén chè đậu ván, món ruột của bà. Bích ăn ngon lành không chút bộ tịch màu mè nào cả?

Bà thích con bé ít nhất ở điểm này nên đã bỏ ngoài tai những lời dè bĩu của bà Yến “ Con gái gì ham ăn”.

Bà Phượng ghét nhất thói ỏng ẹo, vờ vịt kiểu của Mai Hoàng. Con bé làm bộ làm tịch. Bà đã quá già đời để biết Mai Hoàng giả dối, kiểu cách, y như Kiều Yến.

Bà chán ngấy Kiều Yến nên trước phong cách tự nhiên khác hẳn của Khuê Bích, bà thấy thích lắm. Thích hơn nữa là nhìn Đồng. Thằng bé hạnh phúc ra mặt và lảng xảng như con nít làm bà cũng vui lây.

Đồng trêu Bích:

- Trông mặt vậy mà hảo ngọt.

Cô hỉnh mũi:

- Có sao đâu! Anh hảo ngọt mới kỳ đó.

Bà Phượng hỏi tới:

- Con ăn thêm nhé?

Bích cười:

- Dạ thôi ạ! Con no lắm rồi.

Bà Yến chen vào ngay:

- Còn phải giữ eo nữa chứ! Ăn ngọt như cháu dễ phát phì lắm.

Không khéo là bị chê mê ăn nên mập ú thì khổ thân.

Bà Phượng khế cau mày trước câu nói đầy ác ý của bà Yến, tự nhiên mắng xéo con bé Bích mê ăn. Rõ ràng lớn mà không biết tạo cho mình cái uy. Thật là xuẩn ngốc.

Bà liếc vội Đồng và thấy mặt anh xụ xuống. Mỉm cười, bà Phượng hướng câu chuyện sang vấn đề khác:

- Ba con đi suốt nên chắc mẹ con cực lắm?

Khuê Bích gật đầu:

- Dạ vâng ạ! Mẹ cháu rất cực. Vừa đi làm vừa lo trong nhà, dạy dỗ con cái. Ba cháu yên tâm theo tàu tháng này qua tháng khác vì ông tin tưởng mẹ. Mẹ rất khó với cháu. Ở nhà cháu bị mắng suốt.

Đồng tủm tỉm:

- Thế còn khỏe.

- Có sao em nói vậy chứ đâu có khoe.

Quay sang bà Phượng, Bích trầm giọng:

- Nhiều lúc cháu rất buồn vì bị mẹ rầy. Nhưng dần dà cháu đã biết nghĩ và thấy thương mẹ nhiều hơn. Mẹ bao giờ cũng muốn cháu tốt.

Bà Yến chép miệng giọng châm chọc:

- Những hai cô con gái chưa chồng, có bà mẹ nào không lo chứ. Nhưng bây giờ chắc mẹ cháu vui rồi, quen được Đồng cháu khác nào chuột sa hũ nếp.

Bích đỏ mặt, cô nhớ Thúy Quỳnh đã dặn dò trước khi cô tới nhà Đồng là phải dè chừng bà Kiều Yến. Bà ta cố ý khích bác cô, thì dè chừng cỡ nào cũng không tránh khỏi những cái bầy bà ta giăng sẵn.

Giọng bà Yến vẫn sang sảng:

- Này nhé! Nhà cửa đầy đủ tiện nghi, Đồng đã có sẵn, tài sản thừa kế dư sống cả đời, không phải chuột sa hũ nếp là gì?

Bà Phượng cố nén giận:

- Yến à! Pha cho má ly trà khổ qua.

Hơi khựng lại bà Yến gật đầu:

- Vâng!

Đợi bà Yến đi khuất, bà Phượng nói ngay:

- Con đừng để ý những lời vừa nghe, dì Yến hay nói nhưng không phải người xấu. Điều quan trọng trong cuộc sống là biết cách sống. Nội tin con và Đồng biết cách sống.

Đồng trầm giọng:

- Con hiểu ý nội, biết sống và biết yêu coi vậy mà không dễ chút nào.

Bà Phượng mỉm cười:

- Vây à! Đạo này con thay đổi nhiều chắc nhờ biết yêu?

Khuê Bích long lanh mắt nhìn Đồng, anh cũng đang nhìn cô. Bích biết bà Yến chưa dễ dàng chấp nhận cô, nhưng không sao. Với Bích đó là một thử thách, nếu biết sống và biết yêu cô sẽ vượt qua tất cả.

Giọng bà Phượng lại vang lên:

- Hai đứa đi chơi đâu đi. Uống cà phê chẳng hạn?

Đồng gật gù:

- Cà phê? Gọi ý của nội thật tuyệt. Nếu nội đi chung với tụi con càng tuyệt hơn.

Bà Phượng thở dài:

- Giá mà được trẻ ra ở khoảng hai mươi, nội nhất định không từ chối. Giờ thất thập cổ lai hi rồi nội đâu muốn mất ngủ ngồi tiếc nuối, nhớ về ngày tháng cũ. Còn trẻ hãy sống cho hết tuổi của mình đi các con ạ.

Khuê Bích băng khuâng bước ra balcon với Đồng. Dưới phố cuộc

sống vẫn ào ạt trôi. Cô đang ở tuổi hai mươi mà bà nội đang nuôi tiếc. Thế giới luôn rộng lớn và luôn ở phía trước cô.

Ở tuổi hai mươi, Bích sẽ cùng Đồng tay trong tay bước nhẹ vào đời.

Giọng Đồng nhẹ tênh:

- Hôm qua anh gặp anh Phương trong quán cà phê Thiên Đường.

Khuê Bích thần nhiên:

- Chắc anh không lẻ loi một mình?

Đồng vuốt tóc cô:

- Phương một mình mới lạ chứ. Anh ấy tới ngồi cùng anh.

Bích không khỏi tò mò:

- Hai người đã nói gì với nhau?

Đồng lấp lửng:

- À! Nói chuyện đàn ông ấy mà.

Bích âm ức:

- Ghét!

Đồng vòng tay ôm cô:

- Phương chúc mừng anh.

- Về vấn đề gì?

- Về em ... Anh Phương chúc mừng anh đang sở hữu một báu vật vô giá. Anh bảo em không phải là báu vật vô giá. Em chính là tình yêu của anh. Đã là tình yêu thì không gì so sánh được.

Bích phụng phịu:

- Có đúng thế không?

Đồng khe khẽ gật đầu:

- Anh yêu em và chỉ biết nói anh yêu em. Đâu thể so sánh yêu em như yêu một cái gì đó. Vì em là duy nhất và không ai giống em cả.

Khuê Bích ngả đầu lên vai Đồng. Với cô anh cũng là duy nhất, nhưng cô sẽ giấu trong tim mình bí mật này.

Duy nhất và mãi mãi chính là tình yêu của cô và anh.

Hết

Nguồn: May4phuong
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 19/08/2007 4:39:58 CH